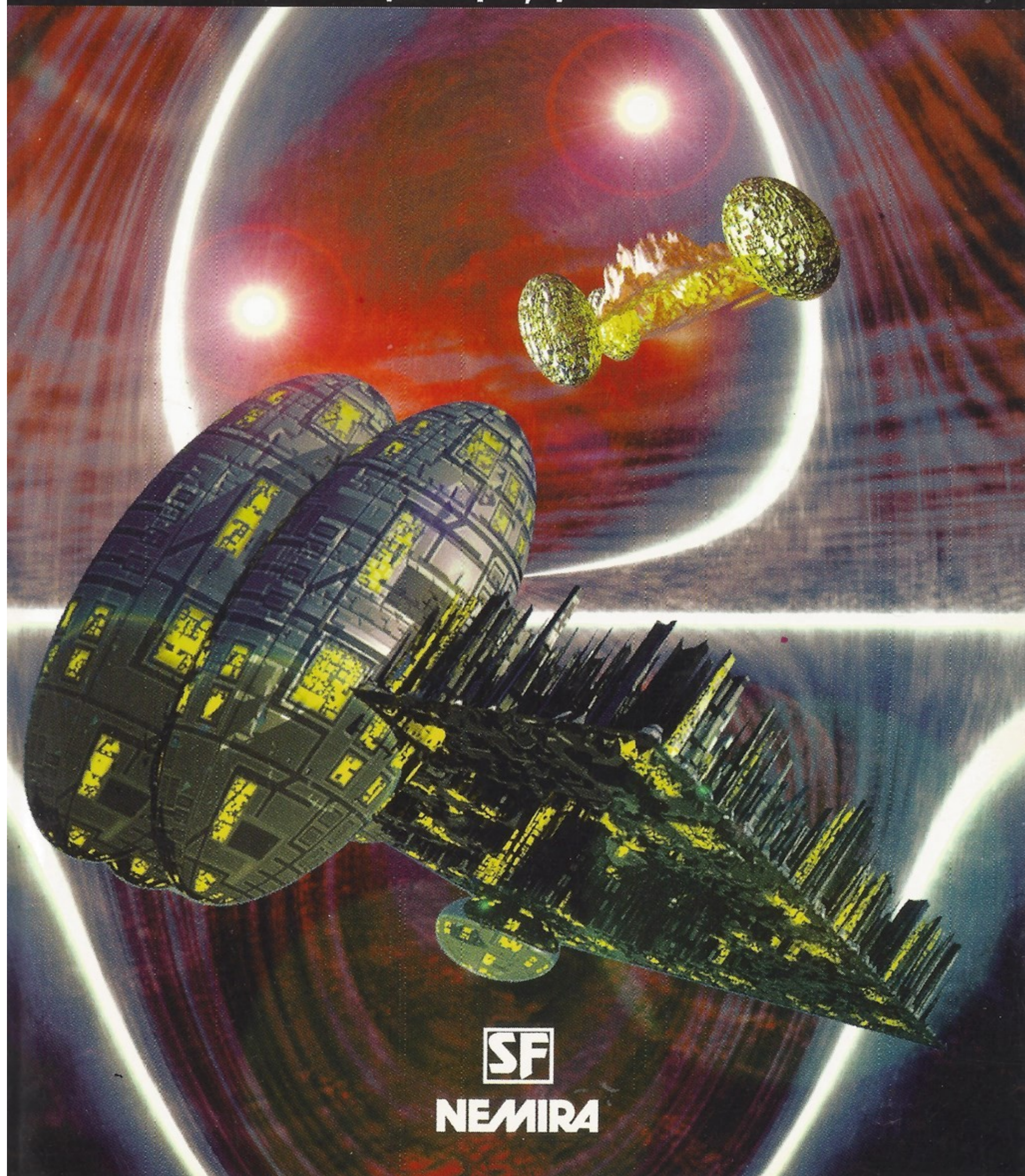
A.E. van Vogt

VRÁJITORUL DIN LINN

Pământenii vor fi pedepsiți pentru îndrăzneala lor...

A.E. van VOGT

VRĂJITORUL DIN LINN

Traducere din limba engleză de
ROXANA MARIN

Coperta colecţiei:
DAN ALEXANDRU IONESCU

Ilustraţia:
IONUŢ BĂNUŢĂ

Versiune 1.0

THE WIZARD OF LINN

ISBN 973-569-237-6

Colecția Nautilus

Colecţie coordonată de MIHAI DAN PAVELESCU

Editura NEMIRA & CO
1998

I

„Fiul zeilor” era într-un evident progres. Devenit mutant, ajunsese să fie dispreţuit. Se născuse în familia conducătoare a Imperiului Linnan, pe jumătate barbar, cam prin anul 12.000 d.Hr.; crescuse aproape neobservat de rudele apropiate ca şi de cei din guvern, preocupaţi mai tot timpul să-şi apropie puterea. Tratat cu dispreţ în templele învăţăturii, reuşise să pătrundă sensul lăuntric al materiei cu ajutorul câtorva bărbaţi înţelepţi care ghiciseră măcar o fărâmă din secretul zeilor atomului.

Pentru adversarii lui potenţiali, Clane ajunsese deja prea puternic ca să mai fie distrus deşi aceştia îşi dăduseră scama ce pericol serios putea el constitui în ducerea la bun sfârşit a planurilor lor.

Cercetase gropile uriaşe, în care se bănuia că sălăşluiesc zeii atomului, şi aflase că acestea nu erau altceva decât ruinele unor foste oraşe. *Din hăurile uriaşe, ce fuseseră cândva megalopolisuri pline de viaţă, mutantul adunase fragmente de maşinării şi de arme. Printre ele, o sferă de energie care absorbea sau distrugea orice formă de materie întâlnea, cu excepţia celei denumită „protejată”; aceasta era însă doar presupunerea lui Clane, care nu-şi putea explica de ce o armă atât de extraordinară nu fusese în stare să salveze civilizaţia dispărută. Sfera era acţionată de gândurile persoanei care o controla.*

Descoperirile ulterioare l-au condus la explicarea multor necunoscute. Concluziile la care a ajuns i-au furnizat dezlegarea poveştilor pe jumătate adevărate care vorbeau despre o civilizaţie extraordinară, demult dispărută, ce părea că-şi trăise vremea cu câteva mii de ani în urmă. Ele l-au făcut să înţeleagă cum de putuse coexista civilizaţia arcului şi săgeţii cu cea a navelor spaţiale simple, pe care orice minte şi mână iscusită le putea construi. Descoperise într-un fel chiar şi secretul metalelor „sacre” ce furnizau energia navelor. Totuşi, misterul catastrofei uitate continua să fie o enigmă.

Apoi, peste imperiul linnan se abătură hoardele barbare de pe Europa, satelitul lui Jupiter, conduse de Czinczar. Acesta adusese cu el cadavrul uriaş al unei creaturi neomeneşti. Czinczar era de părere că-n urmă cu foarte mulţi ani, fiinţe similare distruseseră civilizaţia umană. Şi, deşi atacul lui asupra imperiului linnan dăduse greş, atitudinea sa de om politic îngrijorat de soarta omenirii îl convinsese pe Clane că prezenţa, fie şi numai a unui singur astfel de monstru în Sistemul Solar, putea să anunţe o invazie iminentă. Clane, care întâlnise în cărţi străvechi referiri vagi la nişte duşmani cu numele de rissi, fusese impresionat de sinceritatea barbarului. Respinsese însă propunerea lui Czinczar, care-l vedea în postura de conducător al imperiului. O asemenea funcţie implica prea multe complicaţii.

Una dintre ele era faptul că noul Lord Conducător, Jerrin, era fratele lui.

*

În întunericul înşelător al spaţiului, prezenţa navei aliene nu era trădată decât de sclipiri rătăcite, datorate câte unei raze solare. Vehiculul poposise de câteva luni în apropierea sateliţilor naturali ai lui Jupiter, timp în care rissii de la bordul navei nu încercaseră să-şi mascheze prezenţa, dar nici să şi-o facă simţită.

Formaţiunile lor de recunoaştere întâlniseră în mai multe rânduri oameni. Reacţia în astfel de împrejurări fusese invariabilă: uciseseră fără ezitare orice fiinţă care avusese neşansa să-i vadă. Odată, pe îndepărtatul Titan, relieful foarte accidentat al terenului, presărat cu nenumărate grote, salvase un bărbat de plasa ucigaşă întinsă de rissi. În seara respectivă însă, după ce norocosul avusese timp berechet să ajungă în aşezarea cea mai apropiată, o ciupercă atomică se ridicase deasupra întregii zone.

În perspectiva scopului urmărit, altă cale care să asigure eficienţa acţiunilor nu exista. În ciuda totalei dezinvolturi cu care nava survola aşezările, rapoartele nu conţineau decât menţionări sumare ale prezenţei unui obiect spaţial de mari dimensiuni în zonă. Vreme îndelungată, nimeni n-a bănuit măcar că la bordul navei nu se aflau oameni.

Toate aceste precauţii nu puteau, însă, schimba ordinea firească a vieţii şi a morţii. La numai câteva ore-lumină de Titan, un riss care repara învelişul exterior al navei a fost lovit de un

meteorit. Printr-o coincidenţă absolut ieşită din comun, în momentul respectiv meteoritul zbura exact în aceeaşi direcţie şi cu aceeaşi viteză ca nava. Cadavrul muncitorului ucis de impact s-a pierdut în spaţiu. Altă dată, pe Europa, cel mai mare satelit al lui Jupiter, o navetă monoloc de recunoaştere a revenit la nava-mamă fără pilot. Aparatele de bord înregistraseră peste o mie de kilometri de zbor, motiv pentru care încercarea de reconstituire a traseului a fost imposibilă, cei trimişi să o facă trezindu-se deasupra unor munţi extraordinar de abrupţi.

În mod cu totul surprinzător, ambele cadavre au fost găsite; primul de către nişte mineri de meteoriţi de pe Europa, iar al doilea de către trupele lui Czinczar, aflate în manevre preliminare invaziei Pământului. Amândouă au fost aduse conducătorului, care, punând cap la cap rapoartele primite, a dat o explicaţie incredibil de exactă privind originea straniilor fiinţe.

Invazia lui Czinczar asupra Pământului a avut loc câteva luni mai târziu, în timp ce nava alienă continua să se afle în vecinătatea Europei. A urmat apoi înfrângerea atacatorilor de către Lordul Clane Linn. Necunoscuta navă stelară şi-a continuat între timp zborul lent, asolizând pe Marte la mai puţin de o lună după ce Lordul Jerrin şi armata lui se îmbarcaseră spre Pământ. Avea să treacă însă cam tot atâta timp până când guvernatorului militar al planetei Marte i s-a raportat prezenţa vehiculului alien.

Urmaş al marelui Raheinl, guvernatorul, un bărbat tânăr şi plin de sine, a respins imediat raportul, considerându-l o bazaconie, o născocire fantezistă ca atâtea altele ce circulau prin părţile acestea în care nivelul de educaţie scăzuse considerabil, de când cu atât de desele şi interminabilele războaie. Abia la al doilea raport primit pe altă filieră, el şi-a dat seama că putea fi vorba despre o versiune marţiană a invaziei barbare. În consecinţă, guvernatorul a acţionat rapid şi ferm.

Spaţiul extramarţian a început să fie străbătut în lung şi-n lat de navete rapide de poliţie şi de patrulare. Cum nava alienă nu încerca deloc să treacă neobservată, contactul s-a stabilit fără mare greutate. Rezultatul? Două vehicule cosmice ale poliţiei au fost distruse de fascicule energetice puternice. Celelalte navete, observând catastrofa de la distanţă, s-au retras în mare grabă la bazele lor.

Chiar dacă rissii observaseră cumva că pătrunseseră într-o

zonă mai dezvoltată tehnologic a Sistemului Solar, în acţiunile lor nu interveni nicio perturbare care să indice lucrul acesta. De asemenea, păreau să nu-şi dea seama că acţiunile lor echivalau cu o provocare de război.

Guvernatorul trimise un raport Pământului, după care porni să-şi organizeze forţele. Timp de două săptămâni, patrulele lui n-au făcut altceva decât să observe mişcările navei aliene. Informaţiile culese astfel avură darul să-l liniştească întrucâtva. Se părea că inamicul trimitea doar grupuri restrânse de nave, cu rol de cercetare. În cea de-a cincisprezecea zi, asupra acelor formaţiuni invadatoare se abătură navele oamenilor.

Strategia asaltului fusese elaborată cu maximă atenţie. În fiecare caz, s-a încercat lovirea directă a navetelor risse. Patru astfel de atacuri au fost încununate de succes. Micuţele vehicule spaţiale risse străluceau în lumina ştearsă a după-amiezii, căzând spre sol. Nave uriaşe coborau asupra lor din înalt, le preluau la bord şi se retrăgeau în mare grabă către punctele de asolizare prestabilite.

A fost o victorie uriaşă, mai mare chiar decât şi-ar fi putut închipui oamenii. Cum era de aşteptat, inamicul a reacţionat imediat. În chiar dimineaţa următoare, oraşul Gadre a irupt într-o explozie colosală, în urma căreia o ciupercă fumegândă a invadat atmosfera pe o înălţime de o sută cincizeci de kilometri.

Ferocitatea contraatacului a pus capăt războiului de pe Marte. Nimeni nu i-a mai sâcâit pe intruşi. Tânărul Raheinl, exasperat de violenţa ripostei, a ordonat evacuarea oraşelor mari şi a expediat altă serie de avertismente către Pământ. În acelaşi timp, a trimis spre examinare şi două dintre navetele capturate, pe cele mai mari şi mai puţin deteriorate.

Cam la o lună după evenimente, încetară rapoartele în legătură cu prezenţa navei în atmosfera marţiană. Raheinl a tras concluzia că intruşii se îndreptaseră spre Pământ şi, pe baza acestei concluzii, şi-a întocmit raportul final. Tânărul guvernator se simţea uşurat. Cei care urmau să se confrunte cu problema erau singurii în măsură să-şi dea seama dacă exista sau nu o soluţie.

*

Când Lilidel intră în încăpere, Jerrin lăsă pe masă raportul de pe Marte. Se ridică în picioare şi-şi ajută soţia, care purta în braţe

cel de-al şaptelea copil al lor, să se aşeze pe un scaun. Reveni apoi preocupat la locul lui. Avea presimţirea că o să i se vorbească iarăşi despre o anumită persoană.

Lilidel începu imediat. Aşa cum se aşteptase, era vorba despre fratele lui, Clane. Deşi nemulţumit, ascultă răbdător, stăpânit de acelaşi sentiment de exasperare care îl cuprindea de fiecare dată când soţia lui încerca să-i influenţeze aprecierile cu observaţii subiective. După câteva minute, o întrerupse cu blândeţe:

— Draga mea, dacă într-adevăr Clane ar fi vrut să preia controlul, a avut la dispoziţie două luni întregi, între sfârşitul războiului cu barbarii şi întoarcerea mea.

Femeia îl aşteptă respectuos să termine. Lilidel era o soţie remarcabilă, Jerrin trebuia să recunoască. Vrednică, bună, plină de graţie şi discreţie, avea şi un trecut fără pată. Era, cum i-o spunea des şi lui, un adevărat model printre femeile din lumea bună.

Totuşi, Jerrin se întreba uneori ce anume îl irita la soţia lui. Se simţea întotdeauna nefericit când îi veneau astfel de gânduri pentru că, luat pe bucăţele, caracterul ei era perfect. Pe de-a-ntregul, însă, i se părea câteodată imposibil, aducându-l în pragul furiei.

— Trebuie să recunoaştem, spuse el, că Clane a condus campania împotriva barbarilor cu o măiestrie remarcabilă. Încă n-am reuşit să înţeleg cum de a izbutit să-i învingă.

Îşi dădu seama imediat că nu spusese ceea ce trebuia. După părerea lui Lilidel, era greşit să apreciezi cu prea multă generozitate meritele altora. Clane, ştiau bine, nu-şi făcuse decât datoria. Nimic nu-l împiedica acum să se întoarcă la viaţa lui retrasă, limitându-şi ambiţiile la binele familiei şi al statului.

Jerrin asculta abătut. Era foarte nemulţumit de propria-i reacţie faţă de victoria fratelui său. Clane ar fi trebuit să primească cel puţin un Triumf, dar consilierii lui din Patronat îl convinseseră că o astfel de recunoaştere a meritelor putea fi extrem de periculoasă.

Când deschise gura din nou, cuvintele păreau să fie un răspuns adresat lui Lilidel. În realitate, însă, se doreau o reacţie defensivă faţă de toţi cei care reuşiseră până atunci să-i înfrâneze un impuls natural, acela de a acorda toată încrederea oricui se dovedea demn de asta.

— Draga mea, dacă măcar o parte din lucrurile pe care le-am auzit despre el sunt adevărate, Clane ar putea răsturna guvernul în orice moment. Şi vreau să-ţi mai spun ceva: ideea că rangul pe care-l deţin este un drept exclusiv de moştenire al familiei mele este complet iluzorie. S-ar putea să-l păstrăm, după cum s-ar putea, la fel de bine, să-l pierdem. Puterea ţi se poate strecura printre degete exact când ţi se pare că ai prins-o mai bine. Am aici – ridică raportul de pe birou – un mesaj extrem de alarmant de la generalul Raheinl…

Nu reuşi însă să schimbe subiectul discuţiei. La urma urmelor, dacă n-avea niciun fel de ambiţii pentru sine, putea cel puţin să se gândească la viitorul copiilor. Asta pentru că, nu încăpea vorbă, nu depindea decât de el să-i asigure fiului lor mai mare dreptul la succesiune. Tânărul Calaj avea acum şaptesprezece ani, iar lucrurile trebuiau pregătite din timp. Luându-şi inima-n dinţi, Jerrin o întrerupse:

— Voiam să-ţi spun că după-amiază va trebui să plec într-un tur de inspecţie prin provincii. Ar fi mai bine să amânăm discuţia pentru când mă întorc.

Lilidel încheie amintind cât de norocos era să aibă o soţie care să-i accepte absenţele tot mai frecvente. Inima ei era tristă, dar plină de înţelegere.

II

— Priviţi! spuse cineva.

Atâta uimire era cuprinsă în acea exclamaţie, încât Jerrin întoarse capul fără să vrea. Toţi bărbaţii din jurul lui îşi alungiră gâturile şi holbară ochii spre cer.

Ceea ce vedeau părea cu adevărat incredibil. Dimensiunile navei apărute la orizont depăşeau orice standard cunoscut. Jerrin, care cunoştea foarte bine posibilităţile Pământului în privinţa construcţiilor de vehicule aerospaţiale, presupuse dintru început că nava respectivă nu era din Sistemul Solar. Apoi îşi aminti fulgerător de mesajele guvernatorului militar de pe Marte. Senzaţia de apropiere a unui cataclism îl copleşi pentru o clipă.

Stăpânirea de sine îi reveni însă la fel de rapid. Găsi în cele din urmă capacitatea să aprecieze lungimea navei cam la şase sute de metri. Ochii lui ageri începură să descopere şi să înregistreze particularităţile de construcţie ale vehiculului atât de diferit ca structură faţă de orice alt tip întâlnit până atunci. În timp ce o privea, uriaşa navă plutea mai departe, fără să se sinchisească de cei de jos. Se afla cam la cinci kilometri deasupra solului şi nu zbura cu o viteză foarte mare, de vreme ce, după un minut, încă se mai zărea în depărtare. Silueta ei fu înghiţită în cele din urmă de ceaţa alburie care învăluise orizontul estic.

Jerrin începu să împartă ordine chiar înainte ca nava să dispară cu totul în nori. Încă nu primise raportul despre distrugerea lui Gadre, dar se arătă mult mai prudent decât Raheinl. Flotila de nave şi navete pe care o trimise în urma intrusului primise ordin să se menţină la distanţă.

După luarea măsurilor defensive preliminare, Lordul Jerrin se întoarse în Linn, aşteptând rapoarte. În timpul nopţii, primi vreo şase, dar nu află nimic deosebit faţă de ce văzuse cu ochii lui. Noutatea apăru a doua zi pe la prânz, când sosi o scrisoare de la Lordul Clane:

Excelenţă,

Te conjur plin de îngrijorare să evacuezi aşezările mari. Toate forţele şi echipamentele ne sunt necesare pentru apărarea teritoriului.

Este vital ca nava aceasta venită din alt sistem solar să fie distrusă. Am motive să cred că cei aflaţi la bordul ei sunt descendenţii seminţiei care a distrus cândva legendara civilizaţie a Pământului. Numele lor era riss.

Îţi solicit o întrevedere cât mai curând posibil. Am de făcut câteva sugestii importante în legătură cu tactica ce trebuie adoptată faţă de acest inamic.

Clane

Jerrin citi biletul de mai multe ori şi încercă să-şi închipuie cum ar arăta o operaţiune de evacuare de proporţiile celei recomandate de fratele lui. O asemenea activitate de anvergură avea implicaţii atât de vaste, încât se simţi copleşit de furie. După un timp însă, ceva mai calm, îi trimise fratelui său un răspuns:

Excelenţă,

Toate măsurile necesare şi aplicabile au fost deja luate. Voi fi fericit să te primesc oricând vei dori.

Jerrin

După ce expedie masajul, Jerrin începu să se frământe întrebându-se cum de aflase Clane atât de rapid despre nava interstelară. I se părea destul de improbabil ca şi fratele lui s-o fi văzut personal. Amănuntul acesta nu era decât o nouă confirmare a unei mai vechi bănuieli a Lordului Conducător, anume că existau simpatizanţi ai lui Clane la toate nivelurile, inclusiv printre membrii serviciului său personal.

Seara, când se adunaseră destul de multe rapoarte, starea de amărăciune se mai estompă datorită, în principal, necesităţii evidente de a studia volumul de informaţii.

*

Nava alienă trecu peste ocean, apoi peste munţi. Când ajunse deasupra oraşului Goram, staţionă o oră. O sută de navete ieşiră din pântecele ei şi cercetară, preţ de un ceas, dealurile dimprejur.

În ciuda ordinelor ferme ale lui Jerrin, conform cărora navetele risse nu trebuiau interceptate, au avut loc două incidente. Deşi locurile în care s-au petrecut se aflau la o distanţă relativă considerabilă, consecinţele s-au dovedit similare. Două nave pământene s-au aventurat la mai puţin de doi kilometri de o navetă inamică.

Martorii oculari au relatat că văzuseră nişte fulgere albastre, după care cele două nave terestre luaseră foc şi se prăbuşiseră, pierind odată cu ocupanţii lor.

Jerrin a fost cutremurat când a primit veştile, mai ales fiindcă îi confirmau o bănuială. Aşteptase până atunci să primească rezultatele confruntărilor de pe Marte. Nu încăpea niciun dubiu că nava alienă era una şi aceeaşi cu cea implicată în conflictele marţiene, dar ajunsese pe Pământ mai repede decât mesagerul cu raportul guvernatorului marţian.

Acum lucrurile se limpeziseră.

Nava venise din alt sistem solar. Curând se va întoarce acasă. Dacă ocupanţii ei nu doreau să comunice în niciun fel, trebuiau lăsaţi în pace. Între timp, flota linnană avea să-şi întărească forţa combativă şi să se pregătească pentru a interveni în orice situaţii posibile. Când Lordul Conducător îşi comunică instrucţiunile şefului de cabinet, acesta îşi mângâie o clipă mustaţa, după care spuse:

— Să ne întărim forţa combativă… Ce vreţi să spuneţi? Să comandăm mai multe suliţe şi săgeţi?

Jerrin şovăi. Formulat în astfel de termeni, planul lui nu mai părea atât de convingător.

— Fiţi pregătiţi, replică el. Fiţi gata de orice sacrificii.

Nici cu asta nu ştia de fapt ce voia să spună.

Mai trecu o zi şi Jerrin se convinse şi mai mult că măsurile luate nu erau nici pe departe cele mai adecvate. În dimineaţa următoare, şeful reţelei de supraveghere şi informare a lui Clane şi a celor ce-l susţineau raportă că mutantul începuse să-şi transfere echipamentele din reşedinţa pe care o avea în Linn.

La auzul veştii, pe Jerrin îl apucă furia. Era exact genul de incident care, dacă devenea cunoscut, putea duce la crearea unei panici generale. Nu-şi revenise din mânie, când primi o a doua scrisoare de la fratele lui:

Dragă Jerrin,

Am aflat despre dezastrul marţian şi te sfătuiesc, cum rareori am făcut-o, să ordoni evacuarea Linnului şi a altor oraşe.

Îţi repet că nava aceasta trebuie neapărat distrusă înainte să părăsească Pământul.

Clane

Era o scrisoare rău-prevestitoare. Şi atât de dură şi tăioasă, încât Jerrin simţi cum sângele i se urcă în obrajii palizi. Rămăsese pur şi simplu stupefiat nu de conţinutul, ci de tonul scrisorii. Dintr-odată un gând îi întunecă mintea: dezastrul marțian!

Încercând să-şi păstreze calmul, trimise un curier la aerodromul unde aterizau de obicei navele oficiale de pe Marte. Omul se întoarse cu mâna goală.

— Excelenţă, de mai bine de-o săptămână, n-a mai venit nicio navă dintr-acolo.

Jerrin începu să măsoare încăperea cu paşi mari. Era, în aceeaşi măsură, uluit şi îngrijorat. Devenise aproape sigur că fratele lui se afla în posesia unor informaţii pe care guvernul nu le primise încă. În felul acesta, trebuia să admită că mutantul dezvăluise, cu sau fără voia lui, un secret personal, înştiinţându-l astfel indirect pe Lordul Conducător că deţinea un mijloc rapid de comunicare cu alte planete. Ceea ce însemna extraordinar de mult, dată fiind desfăşurarea dinamică a evenimentelor.

Totuşi, Jerrin simţea că nu-i stă în putere să accepte toate aceste implicaţii cu inima deschisă.

Problema, cu necunoscutele ei, continua să-i frământe mintea când Lilidel intră în odaie. Ca de obicei, adusese unul dintre copii.

Jerrin o studie atent, în timp ce vorbea. Nu mai era frumuseţea cu care se însurase, deşi trăsăturile ei atât de subtil accentuate nu se modificaseră aproape deloc de când o cunoştea.

Nu chipul, ci trupul ei trăda numărul anilor ce trecuseră şi al naşterilor. Jerrin se străduia să pună în priviri cât mai multă îngăduinţă. În fond era soţia lui, femeia al cărui caracter l-ar fi dorit la fel de puţin schimbat ca înfăţişarea.

— Un lucru vreau să fie clar, spuse el pe un ton cât mai calm. Un bărbat care nu poate apăra imperiul nu are cum să-şi păstreze funcţia. În momentul de faţă, e recomandabil să-ţi faci griji nu pentru Calaj, ci pentru situaţia disperată în care ne aflăm

cu toţii, ca urmare a prezenţei navei aliene.

O informă apoi succint despre mesajele lui Clane. Când termină, chipul femeii era palid.

— Exact de asta mă temeam, remarcă ea cu voce ascuţită. Eram sigură că pune ceva la cale.

Egocentricitatea observaţiei îl ului pe Jerrin. Încercă să-i explice lui Lilidel că nu-l putea învinui pe Clane pentru apariţia navei, dar soţia lui respinse imediat orice fel de argumentaţie.

— Nu contează ce metodă foloseşte, spuse ea iritată. Când ai un scop, orice pretext e bun.

Continuă tot aşa, până când Jerrin o întrerupse.

— Ţi-ai ieşit din minţi? o întrebă pe un ton violent. Dă-mi voie să te informez, doamnă, că nu permit să se rostească asemenea aberaţii în prezenţa mea. Dacă doreşti să pălăvrăgeşti despre conspiraţiile lui Clane împotriva statului, te rog să n-o faci aici şi acum!

Lilidel îi aruncă o privire tristă.

— Nu mi-ai mai vorbit niciodată în felul acesta, se smiorcăi ea strângând copilul la piept, de parcă ar fi vrut să se apere.

Mai mult ca sigur, făcuse gestul dintr-un reflex. Sau pentru a-i atrage bărbatului atenţia că era, totuşi, tatăl copiilor ei. Mişcarea ei avea ceva familiar, ceva care-i aduse aminte lui Jerrin de nenumăratele ocazii ivite de-a lungul anilor, când Lilidel venise cu o plângere sau cu o cerere, însoţită întotdeauna de un copil. O plângere sau o *cerere.* Tresări violent, amintindu-şi detaliul respectiv. Dintotdeauna, Jerrin fusese mândru de faptul că Lilidel, spre deosebire de alte soţii de conducători, nu folosise niciodată relaţia lor în scopuri personale.

Senzaţia căpătă dimensiunile unui adevărat şoc când îşi aduse aminte dintr-odată de *miile* de ocazii când ea susţinuse interesele altora. De câte ori îi sugerase pe cine să numească în diferite funcţii? Importanţa acestora variase, uneori ajungând chiar până la rangul de guvernator. În felul ei neostentativ, femeia îl determinase pe Jerrin să emită, de-a lungul anilor, un număr uriaş de decrete, ordine şi legi. Acum îi era clar: doar o parte dintre ele proveniseră din mintea ei.

Jerrin înţelese, în sfârşit, că, în toţi aceşti ani, Lilidel fusese reprezentanta unui grup de interese, grup care condusese indirect provinciile, profitând de interesul lui major pentru

treburile militare. Membrii grupului respectiv se folosiseră de Jerrin pentru a-şi satisface propriile interese. Aşadar, ei ţineau să-l înlăture pe Clane.

Extraordinara dimensiune a acestui act de trădare îl lăsă, pentru câteva momente, mut. Era greu de crezut că Lilidel îşi dădea seama de implicaţiile nefaste ale tuturor acţiunilor ei. Mult mai plauzibilă se dovedea ideea că nişte oameni inteligenţi îi analizaseră caracterul şi o foloseau fără scrupule. Totuşi, nu avea nici cea mai mică îndoială că soţia lui intrase conştientă în jocul acesta, atât cât îl înţelegea. Probabil, de dragul copiilor.

Problema era prea serioasă pentru a acţiona sub impulsul momentului. Jerrin spuse încet:

— Te rog să mă laşi. Nu vreau să-ţi vorbesc necuviincios. M-ai prins într-un moment prost.

După ce plecă, bărbatul rămase multă vreme în picioare, cântărind mesajul lui Clane, dar neputându-se hotărî. În cele din urmă, îşi spuse: *Adevărul este că n-am nicio soluţie în problema navei invadatoare. Ca atare, a venit vremea să-l solicit pe Clane.*

Îi expedie fratelui său un mesaj scurt şi la obiect:

„Vreau să ne întâlnim. Spune când, unde şi în ce condiţii.”

Replica lui Clane a sosit imediat: „Vei ordona evacuarea tuturor oraşelor mari? Iar apoi vei veni dacă trimit o navă?”

„Da”, îl asigură Jerrin.

Când Lordul Conducător ajunse cu suita la naveta spaţială trimisă de Clane, acesta nu se zărea nicăieri. Jerrin fu nevoit să accepte situaţia cu un zâmbet sumbru, însă printre oamenii săi se auziră murmure iritate. Tensiunea se mai atenuă oricum când din navă coborî un militar cu gradul de general. Veni cu un pas grăbit către ei, salută şi aşteptă respectuos să i se acorde permisiunea de a vorbi. Jerrin îngădui printr-un semn.

— Excelenţă, începu generalul cu un ton de scuză, Lordul Clane regretă sincer că nu a reuşit să termine la timp anumite operaţiuni preliminare. Îl vom lua de la reşedinţa sa, după care vă va sta la dispoziţie imediat ce va sui la bord.

Jerrin se mai îmbună la auzul acestor vorbe. Nu ţinea foarte mult la etichetă, dar nu trebuia să-i spună nimeni că cineva care încălca regulile protocolului avea neapărat nişte scopuri ascunse, pe care le declara astfel indirect. Dacă ar fi fost să extrapoleze situaţia, la nivel de guvern, s-ar fi putut interpreta ca o rebeliune pe faţă. Jerrin se bucura că fratele lui alesese această cale pentru a-şi exprima atitudinea. Evita în felul acesta multe alte neplăceri.

Lordul Conducător nu era o persoană atât de nedelicată încât să se apuce să întrebe despre ce fel de operaţiuni preliminare era vorba. De altfel, avea convingerea că nici nu existau în realitate.

Câteva minute mai târziu, fu cuprins din nou de un sentiment de nelinişte. Privind pe hubloul cabinei lui şi văzând Pământul îndepărtându-se, fu conştient că îşi asumase un risc nebunesc aventurându-se la bordul acestei nave fără o flotilă de escortă. Era destul de improbabil ca fratele lui să rişte un război civil de amploare, însă astfel de lucruri se mai întâmplaseră.

Nici nu accepta, teoretic măcar, ideea că s-ar putea să fi nimerit într-o capcană, aşa că nu-i puse la curent pe ofiţerii din suită cu bănuielile ce-l frământau.

Numai atunci când nava începu să coboare către aeroportul reşedinţei lui Clane, Jerrin începu să se simtă mai uşurat.

Neliniştea i se risipi de-a binelea în momentul în care îl văzu pe fratele său îndreptându-se către navă, urmat de câţiva bărbaţi ce duceau un obiect prelung, metalic, asemănător unui jgheab. Înăuntrul jgheabului se afla ceva strălucitor, care părea să se mişte foarte încet, înainte şi înapoi. Nu vedea foarte clar ce era, dar semăna cu o sferă de sticlă.

După un scurt răstimp, nava decolă iarăşi; imediat, Clane ceru printr-un ofiţer permisiunea să intre. Jerrin i-o acordă necondiţionat. Nu mai înţelegea nimic. Ce destinaţie avea nava asta?

Stătuse până atunci pe un scaun. Când îl văzu pe Clane intrând, se ridică. Cabina avea o construcţie ideală pentru ceremonii de prezentare a omagiilor în faţa unor personalităţi de cel mai înalt rang. Trei trepte urcau din anticamera unde se afla intrarea, către salonul de primiri. În capătul treptelor, ca pe un podium, aştepta Jerrin. Cu ochii înguşti şi buzele strânse, îşi privea nemişcat fratele care se apropia.

Prin hublou, văzuse că purta, ca de obicei, veşminte de templu. Acum putea să-l observe mai în amănunt. Chiar şi în ambianţa aceea, nu foarte impunătoare, Clane arăta obscur şi neimportant. Părea atât de nelalocul lui printre ofiţerii în uniforme de un superb albastru-argintiu încât, fără să vrea, Jerrin simţi că mai vârstnicul lui frate nu putea constitui vreodată o ameninţare pentru el.

Ostilitatea rigidă care-l încercase până atunci îl părăsi cu totul. Îl copleşi un val de compasiune şi de înţelegere. Ştia foarte bine cu câtă grijă fuseseră croite veşmintele acelea pentru a ascunde urâţenia umerilor, a braţelor şi pieptului trupului de mutant.

Mi-aduc aminte, se gândi el, *de vremurile când făceam parte dintr-o bandă de puşti care-l alergau ca să-l dezbrace şi să-şi bată joc de el.*

Asta se întâmplase demult, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, dar amintirea acelor vremuri îl făcu să se simtă vinovat. Nesiguranţa îl părăsi cu totul. Coborî treptele, sub impulsul unui val de afecţiune, şi-şi puse braţele în jurul trupului firav al lui Clane.

— Dragă frate, spuse, cât mă bucur că te văd.

Apoi se retrase un pas, simţindu-se mult mai bine; cinismul îi dispăruse cu desăvârşire, pentru că, iată, trăia clipa când putea

pune mâna în foc că firavul lui frate nu va lupta niciodată împotriva lui pentru putere.

— Pot să te întreb unde mergem? se arătă Jerrin interesat.

Clane zâmbi. Chipul îi arăta parcă mai împlinit decât la ultima lor întâlnire. Ceva din feminitatea lui angelică începuse să cedeze locul unor trăsături deja conturate ale dârzeniei bărbăteşti. Chiar şi zâmbetul îi căpătase un fel de siguranţă, scoţându-i în relief calităţile ce-l făceau mai degrabă frumos decât chipeş. Avea treizeci şi trei de ani dar, după toate aparenţele, nu se bărbierise niciodată.

— Potrivit ultimelor rapoarte, spuse Clane, invadatorul staţionează în momentul de faţă deasupra unui lanţ de munţi, cam la o sută cincizeci de kilometri de aici. Aş dori să asişti la atacul pe care vreau să-l întreprind asupra navei.

De-abia la sfârşitul acelei călătorii, a înţeles Jerrin în ce consta adevăratul motiv al invitaţiei.

*

Jerrin n-avea de unde să-şi dea seama ce se întâmpla de fapt. Coborâse din navă şi-l privea pe Clane, care examina nava duşmană, aflată la vreo cinci kilometri depărtare – o pată înceţoşată. Când termină, fratele lui veni şi-i spuse pe un ton preocupat.

— Problema este că s-ar putea ca atacul să nu reuşească.

Jerrin nu comentă şi Clane continuă:

— Atacul plănuit se bazează pe metalele sfinte. Dacă ele nu reuşesc să distrugă nava, s-ar putea să ni se riposteze printr-un contraatac.

Pe Jerrin îl irită referinţa la metalele sfinte. El privea templele şi religia lor din punctul de vedere al militarului, ca pe ceva deosebit de util în promovarea disciplinei în rândurile armatei. Nu era cinic, însă nu se gândise niciodată cu adevărat la religie. Iar acum, după vorbele lui Clane, nu se simţea prea în largul lui, deoarece ştia că fratele lui şi toţi adepţii săi acordau religiei o importanţă deosebită. Auzise ceva despre activitatea lui Clane în domeniu, dar existenţa lui atât de agitată şi plină de austeritate, datorată mai ales faptului că în fiecare zi trebuia să rezolve un munte de probleme administrative, nu-i oferise niciodată răgaz pentru dezlegarea acelor poveşti pline de mister şi magie pe care le auzea uneori. Se simţea într-un fel stânjenit, toate acestea

nefiind pentru el decât simple speculaţii.

Bănuia că avea să i se ofere o demonstraţie a acestor puteri ascunse. *N-ar fi trebuit niciodată să mă las amestecat în treburile acestor metafizicieni,* gândi el tulburat.

Clane îl privi gânditor.

— Vreau să te convingi cu proprii-ţi ochi, îi spuse, pentru că, pe baza a ceea ce vei vedea, îţi voi solicita sprijinul pentru un atac major.

— Deci te aştepţi ca atacul să eşueze? întrebă Jerrin repede.

Clane încuviinţă din cap, după care vorbi:

— N-am la dispoziţie arme superioare celor din Era Străveche. Şi, dacă cele mai bune arme din acea epocă a ştiinţei n-au reuşit să împiedice cataclismul în urma căruia strămoşii noştri de-abia au scăpat cu viaţă, nu văd cum am triumfa noi, care nu posedăm decât fragmente ale ştiinţei lor. Eu, unul, cred că nava inamică este construită din materiale indestructibile.

— Să înţeleg deci că acest prim atac va fi efectuat cu scopul de a mă convinge să sprijin pe cel de al *doilea*? întrebă Jerrin şocat. Şi că, de fapt, în acest al doilea atac îţi pui toate speranţele?

Clane ezită, apoi încuviinţă din nou din cap.

— Da, spuse el.

— În ce constă al doilea plan? întrebă Jerrin.

Păli când află despre ce era vorba.

— Vrei să ne riscăm toată flota, folosind-o ca simplă acoperire?

— La ce altceva e bună?

Jerrin tremura. Când vorbi, însă, vocea lui sună calm.

— Rolul tău în strategia acestui plan dovedeşte cât de implicat eşti în îndeplinirea lui operativă. Dar, frate, îmi ceri să risc însuşi existenţa statului! Dacă dai greş, vor distruge aşezări întregi.

— Nava aceasta nu trebuie lăsată să se întoarcă acasă.

— De ce nu? Mi se pare cea mai simplă soluţie. Tot o să plece, mai devreme sau mai târziu.

Clane răspunse cu un glas încordat:

— Uite cum văd eu lucrurile. Acum câteva mii de ani, războiul lor cu strămoşii noştri n-a fost un succes total, în ceea ce-i priveşte, desigur. Ceva i-a alungat atunci. Bănuiesc că n-au apucat să-şi dea scama de răul ireparabil făcut Sistemului Solar, prin distrugerea tuturor oraşelor. Dacă nava se întoarce acum şi raportează că suntem practic fără apărare, nu încape îndoială că

vor reveni cu întăriri.

— Dar de ce? izbucni Jerrin. De ce să-şi bată capul cu noi?

— Pământul…

Sângele inundă chipul lui Jerrin şi, pentru o clipă numai, avu în faţa ochilor imaginea luptei care se dăduse cu mult timp în urmă. Fusese un război disperat şi nemilos dintre două rase, complet străine, scopul uneia fiind să cucerească, iar al celeilalte să păstreze un sistem planetar. Simţi cum se încovoaie sub greutatea viziunii. Îşi îndreptă spatele şi spuse:

— Foarte bine. Doresc să asist la experiment. Începeţi!

*

În mijlocul poienii, fu adus jgheabul de metal în care se găsea sfera argintie, aflată într-o perpetuă mişcare. Jerrin o văzuse când o aduseseră de la reşedinţa lui Clane. Se duse acum s-o privească de aproape.

Sfera se deplasa lent de la un capăt la celălalt al dispozitivului. Mişcarea părea absurdă, lipsită de noimă. Jerrin îşi îndreptă mâna către sferă, uitându-se înspre Clane ca să vadă dacă avea ceva împotrivă. Cum acesta nu spuse nimic, îşi aşeză uşor degetul în canalul ce ghida mişcarea sferei, exact pe traiectoria ei, aşteptându-se ca bila aceea curioasă să-l măture din cale.

Sfera se rostogoli însă mai departe, trecând pur şi simplu prin el.

În el, prin el, dincolo de el. Jerrin nu simţi absolut nicio senzaţie, de parcă respectivul obiect ar fi fost imaterial.

Se retrase intrigat de experienţa care tocmai se consumase.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă morocănos.

Pe chipul lui Clane trecu umbra unui zâmbet.

— Întrebi ce nu trebuie, răspunse el, laconic.

Jerrin rămase dezorientat doar pentru o clipă; după care îşi aduse aminte de educaţia lui militară.

— La ce foloseşte?

— Absoarbe orice energie întâlneşte. Mai bine spus, converteşte în energie orice materie cu care intră în contact, după care o absoarbe imediat.

— Şi… degetul meu?

— E inofensivă când se află în locaşul ei. Cât despre cantitatea de energie pe care o poate absorbi, aceasta are, probabil nişte limite, deşi încă nu i le cunoaştem. Ceea ce mă face să sper că s-

ar putea dovedi utilă în confruntarea cu duşmanul.
— Ai de gând s-o foloseşti împotriva lor?
I se părea incredibil. Nici nu-i trecuse prin cap că aceasta era arma. Se uită din nou, uluit, la sferă. Simţi cum îl încearcă senzaţia de mai înainte, accentuată însă cu cât trăia sentimentul că e luat în derâdere, deşi nu putea să spună exact în ce fel. Privi descumpănit în jur. O navă de război blindată, lungă de şase sute de metri, plutea ameninţătoare în cuprinsul cerului albicios dinspre sud-est. În vremea aceasta, aici, lângă el, o mână de oameni stătea la adăpostul pădurii. Undeva, în apropiere, se afla vehiculul deschis care îi adusese de la nava lor, rămasă în aşteptare, la vreo cincisprezece kilometri mai încolo. Vehiculul nu era apărat decât de câţiva arcaşi şi suliţaşi.
Jerrin izbuti să se stăpânească.
— Când ai de gând să ataci?
— Acum!
Tocmai deschise gura să mai întrebe ceva, când sesiză că sfera argintie dispăruse din canalul ei. Tresări. Ridică apoi privirea şi îngheţă când o văzu plutind în aer, deasupra capului lui Clane.
Parcă devenise mai strălucitoare. Se mişca, dansa şi tremura, de parcă ar fi avut viaţă. Era o strălucire imaterială, totuşi palpabilă. Plutea, uşoară ca un fulg, deasupra mutantului, copiindu-i fiece mişcare.
— Fii atent la navă! spuse Clane, arătând cu mâna.
Cuvintele şi gestul lui fură ca un semnal. Sfera dispăru brusc de deasupra capului celui de care părea că ascultă. Jerrin o zări o clipă pe cer, ca o scânteiere pe fundalul întunecat al uriaşei nave. Urmă un fulger strălucitor şi fantasticul obiect reveni deasupra lui Clane.
Uriaşa navă plutea în continuare aparent neatinsă.
— N-a mers? întrebă Jerrin dezamăgit.
Clane flutură nervos din mână.
— Aşteaptă! spuse el. S-ar putea să urmeze un contraatac.
Liniştea care urmă nu ţinu mult.
O bandă de foc apăru în lungul navei, dinspre vârf spre coadă. La câţiva kilometri de ei, în pădure, răsunară ecourile unor bubuituri. După intensitatea crescută cu fiecare nouă explozie păreau că se apropie. Dovadă – focul puternic care izbucni dintr-

odată la nici cinci sute de metri depărtare. Urmă imediat altul. Apoi, altul… şi altul…

Jerrin observă cum, atunci când focul păru să-i încingă ameninţător, sfera dispăru de deasupra lui Clane. Până să se dumirească, aceasta revenise la locul ei fără a-şi întrerupe mişcările unduitoare. Clane văzu probabil privirea mirată a fratelui său, pentru că explică imediat:

— Nu ne-au putut localiza, aşa că au tras pe o curbă estimativă, întrebarea este dacă vor observa că în niciunul dintre punctele probabile ale atacului nu s-a produs vreo explozie.

Lui Jerrin nu-i fu greu să-şi dea seama că inamicul estimase de fapt o curbă corectă şi că, printr-o ştiinţă ce-i aparţinea în exclusivitate, stabilise cu exactitate zona în care trebuia să atace.

Numai că sfera strălucitoare absorbise, după toate aparenţele, energia forţei de atac.

Aştepta tensionat să vadă ce avea să se întâmple în continuare.

Trecură cinci minute şi se părea că nu va mai urma un alt atac. După douăzeci de minute, Clane constată mulţumit:

— Se pare că sunt satisfăcuţi de contraatacul lor. Am aflat cel puţin că nu avem de-a face cu nişte supermani. Să mergem.

Urcară în micul vehicul de transport. Merseră un timp pe sub ramurile copacilor, apoi traversară o trecătoare şi ajunseră într-o vale de unde nava alienă nu se mai vedea. Când accelerară din nou, Clane spuse:

— Aş vrea să arunc o privire la navetele capturate de Raheinl pe Marte. În ce ne priveşte, cu cât vom acţiona mai repede, cu atât mai bine. S-ar putea ca inamicul să primească întăriri.

Jerrin se gândise deja la consecinţe, ca şi la implicarea lui într-o suită de împrejurări şi evenimente din care nu mai putea da înapoi. Avusese loc un atac în urma căruia inamicul fusese atenţionat că prezenţa lui nu este dorită. Războiul izbucnise, iar cale de întoarcere nu exista.

Întrebă încet:

— Când intenţionezi să declanşezi al doilea atac?

IV

Din fericire, nava invadatoare nu se apropiase la mai puţin de două sute cincizeci de kilometri de Linn. Era deci firesc ca prima ţintă să nu fie capitala. Într-adevăr, cea dintâi lovitură o primi un oraş mare din mijlocul imperiului.

Bomba fu aruncată la aproximativ douăzeci de ore după încercarea lui Clane de a distruge alienii cu ajutorul sferei. Atacul a fost îndreptat însă asupra unui oraş evacuat, în care nu mai existau decât patrule de supraveghere şi hoţii ce impuneau prezenţa acestora. Pagubele produse în urma exploziei n-au putut fi estimate imediat din cauza uriaşei ciuperci atomice care acoperise zona.

La mai puţin de o jumătate de oră după aceea, o altă deflagraţie colosală a zguduit un al doilea oraş. Fumul otrăvit se ridică iarăşi, ucigător şi imposibil de oprit.

Al treilea oraş fu lovit o oră mai târziu, iar al patrulea puţin după prânz. A urmat o pauză, după care din navă a ieşit o formaţiune de navete. Acestea au cercetat perimetrele limitrofe ale celor patru sectoare înghiţite de fum, după care s-au apropiat ispititor de mult de navele de patrulare linnane, ca şi cum ar fi avut intenţia să le provoace.

Informat despre această manevră, Clane i-a trimis un mesaj lui Jerrin:

Excelenţă,

Se pare că atacul nostru i-a luat complet pe neaşteptate; acum încearcă să ne provoace să-i atacăm din nou cu arme de felul celei folosite ieri. E posibil să facă asta cu scopul de a vedea exact de câtă forţă de atac dispunem.

Am examinat capturile lui Raheinl şi sunt fericit să raportez că una dintre ele nu necesită decât reparaţii minore. Am putea deci porni cel de-al doilea atac chiar mâine-seară. Să sperăm că va fi bine.

Clane

Anumite caracteristici ale navetelor risse îl nedumeriseră pe Clane. În timp ce supraveghea munca mecanicilor, fu nevoit de câteva ori să facă un adevărat efort de voinţă pentru a se concentra asupra necesităţilor imediate, ce trebuiau rezolvate într-un timp oportun.

„Dacă am vreme”, hotărî el, „o să cercetez mai îndeaproape sistemul de schimbare a direcţiei în timpul zborului.”

Cele două vehicule se găseau într-unul din atelierele lui subterane. Aveau cam cincisprezece metri lungime şi erau de o construcţie foarte simplă. Motoarele lor atomice nu se deosebeau de cele ale navelor linnane decât prin faptul că erau mai compacte. Principiul de funcţionare rămânea însă acelaşi: explozia controlată a unui bloc de metal tratat în nişte camere speciale de combustie.

De mii de ani, atmosferele planetare erau brăzdate de vehicule astfel alimentate.

*

În după-amiaza stabilită pentru atac, Jerrin ajunse devreme. Arăta palid, sincer şi gata să coopereze.

— Până acum au fost distruse şaptesprezece oraşe, îi spuse lui Clane.

Fratele său îl duse în cabina de comandă a navetei reparate.

— Am făcut teste, preciză imediat, cu un mic dispozitiv pe care oamenii mei l-au ataşat panoului de control. Am aici o hartă şi vreau să marchezi pe ea locul exact unde se află nava alienă în momentul de faţă, potrivit ultimelor rapoarte.

Jerrin dădu din umeri.

— Nu-i greu. Nava staţionează la…

— Nu-mi *spune!* rosti Clane repede şi tăios.

Vorbele lui avură efectul dorit. Jerrin îl privi întrebător şi Clane continuă:

— Am o ipoteză în privinţa asta. Marchează locul… fără să mi-l arăţi însă.

Fratele cel mare luă harta şi însemnă punctul unde se afla nava. Apoi se retrase un pas şi aşteptă. Clane atinse un buton.

În uriaşa încăpere subterană răsună imediat zumzetul slab al motoarelor. Naveta începu să se răsucească lent pe platforma ei mobilă. Când mişcarea încetă, zgomotul motoarelor dispăru.

Clane se ridică.

— Botul navetei este îndreptat către nord prin nord-est. Trage o linie pe hartă în direcţia respectivă.

Jerrin se conformă în tăcere. Linia trecea la numai un milimetru de punctul pe care-l marcase el.

— Nu înţeleg, zise el încet. Vrei să spui că nava asta *ştie* unde se află nava-mamă?

— Aşa se pare. Într-un fel absolut mecanic, bineînţeles, naveta *ştie* lucrul acesta.

— Atunci e foarte probabil ca şi nava-mamă să ştie unde se află naveta.

Clane se încruntă.

— S-ar putea, totuşi mă îndoiesc. În condiţii normale, ar fi destul de complicat şi, într-un fel, inutil, să ţii sub urmărire sute de astfel de aparate. Pe când navetele trebuie să se poată întoarce acasă. Dacă ar fi ştiut unde se află naveta asta, cred că ar fi făcut un efort s-o recupereze.

Jerrin aprobă din cap.

— Problema nu prezintă prea mare importanţă. Putem localiza oricând nava invadatoare.

Clane nu răspunse. Citise cu atenţie rapoarte amănunţite despre cum ieşeau şi intrau navetele în nava-mamă. De câteva ore, în mintea lui începuse să se contureze o posibilitate. N-o putea explica unui om cu un puternic simţ practic, ca Jerrin. Întregul concept al unor mecanisme automate erau ceva foarte nou şi deconcertant.

*

Ora zero se apropia.

Începuse să se întunece. Aşteptau cu toţii la adăpostul pădurii. Ceva mai devreme, încercaseră să lege o conversaţie presărată cu nenumărate monosilabe, dar acum amuţiseră cu toţii. Nici dinspre posturile de pază nu se auzea decât rareori câte un murmur înfundat.

Planul era pus la punct. Flota fusese instruită. Fiecare amănunt fusese bine lămurit. Nu le mai rămânea decât să pornească atacul.

— Hei!

Strigătul coborî din vârful muntelui. Jerrin se apropie de Clane şi-l îmbrăţişă. Întunericul îi ascundea lacrimile.

— Succes, îi spuse el, şi iartă-mă pentru toate lucrurile pe care le-am gândit, le-am făcut sau le-am spus împotriva ta.

După ce-şi luară rămas-bun, merse prin întuneric la soldaţii care îl aşteptau.

Mecanismul navetei risse capturate funcţiona perfect. Vehiculul se ridică, uşor ca o umbră, şi trecu peste piscul muntelui. În câteva clipe, se afla în centrul bătăliei.

Navele linnane atacau în grupuri de câte o sută şi se abăteau asupra inamicului în valuri masive. Erau pilotate de echipaje reduse la minimum, care primiseră două misiuni. Prima dintre ele consta în solicitarea cât mai intensă a capacităţii de apărare a inamicului, aruncându-se „orbeşte” în nava alienă.

Se spera că agresorii nu vor sta cu mâinile în sân când vor vedea că nava lor era pe cale să se prăbuşească sub greutatea a sute de aparate, fiecare cântărind mii de tone.

A doua misiune a echipajelor linnane consta în abandonarea navelor cu câteva clipe înaintea impactului, la bordul unor navete de salvare. Ideea era că văzduhul va fi atât de înţesat de vehicule, încât inamicul n-o să aibă timp să observe întoarcerea navetei capturată pe Marte.

Sfera absorbantă de energie a lui Clane trebuia să ţină piept oricărui atac direct.

Cerul fu sfârtecat de fulgere. Navele linnane cădeau în flăcări una după alta. Oricât se strădui, Clane nu văzu nicio navetă de salvare şi îşi dădu seama, copleşit de o senzaţie de leşin, că echipajele *nu abandonau* navele. Trebuia să meargă însă mai departe. Pentru el nu exista cale de întoarcere!

Navele linnane se izbeau acum întruna de pereţii metalici ai uriaşului invadator. După modul cum se desfăşurau ostilităţile, devenea din ce în ce mai evident că alienii nu posedau capacitatea de apărare necesară pentru a putea ţine piept unui atac atât de complex.

„O să plece”, se gândi încordat Clane. „N-o să avem timp să ne apropiem suficient.” Era o posibilitate la care nici măcar nu se gândise.

Fusese convins că uriaşa navă va respinge fără probleme atacul linnan şi că nu se va clinti din loc. Acum însă vedea că rissii sufereau avarii serioase.

Alături de el, comandantul navetei şopti:

— Cred că văd o deschizătură.

Clane îşi încordă privirea în direcţia arătată şi văzu şi el poarta de acces. Îl trecu un fior în clipa când deschizătura se profilă exact în faţa lor. Naveta se îndreptă fără şovăială într-acolo. Sau, cine ştie, poate că era trasă în direcţia respectivă. Se putea ca dispozitivele automate ale navetei să fi acţionat mecanismul de deschidere, ceea ce însemna că ar putea intra fără probleme. Iniţial, Clane se gândise să forţeze intrarea, detonând-o. Şi acum tot asta i se părea cea mai bună soluţie. Oricât ar fi vrut, nu putea fi sigur dacă avea în faţă o capcană, sau procedeul de intrare se dovedea atât de automatizat, încât noilor veniţi nu li se acorda nicio atenţie.

Oricare dintre aceste ipoteze ar fi fost adevărată, important era ca nava-mamă să nu plece înainte ca ei să intre.

Lumina ecluzei se dovedea amăgitor de slabă. Clane era convins că mai aveau de parcurs cam treizeci de metri când, deodată, în spatele lor se auzi un clic. Vehiculul încetini brusc şi bărbatul văzu de o parte şi de alta cenuşiul mat al unor pereţi.

În spatele lor se închideau nişte uşi, în timp ce altele se deschideau în faţă, culisând. Naveta, cu cei treizeci şi cinci de bărbaţi la bord, înaintă încet în interiorul navei stelare.

*

Jerrin aştepta în tabăra unde se refugiase împreună cu familia lui.

— Sunt încă înăuntru, veni raportul laconic al coordonatorului operaţiunilor.

După aproape douăsprezece ore, situaţia echivala practic cu o sentinţă la moarte. Jerrin se simţi copleşit de un sentiment de vinovăţie.

— N-ar fi trebuit să-l las, îi spuse lui Lilidel. E ridicol ca un membru al familiei noastre să participe direct în prima linie a luptelor.

El însuşi luase parte la sute de atacuri, dar parcă uitase de toate. După cum ignora şi faptul că numai Clane, cel care controla sfera, putea să ducă la bun sfârşit planul care-i fusese descris.

Ca de obicei când nu era lămurit asupra unui lucru, Jerrin începu să măsoare biroul într-un du-te-vino obsedant. De-abia într-un târziu îşi dădu seama că Lilidel nu avusese nimic de

comentat de data asta. O privi pe sub sprâncene şi văzu cu nemulţumire că femeia părea foarte satisfăcută de întorsătura lucrurilor, aşa cum erau probabil şi cei ale căror interese le apăra.

— Draga mea, zise el într-un sfârşit, eşecul lui Clane va avea urmări asupra întregului stat. Nereuşita aceasta nu marchează sfârşitul, ci începutul necazurilor noastre.

Lilidel tăcea în continuare, iar Jerrin îşi dădu seama că, de fapt, era lipsită de capacitatea de înţelegere a adevăratei stări de lucruri. În mod limpede, Lilidel avea propriile ei interese. În acelaşi timp, însă, ea le reprezenta şi pe cele ale grupului care o manipula. Realitatea frustă îl trimise cu gândul la bătrâna Lady Lydia, bunica lui, care îşi convinsese soţul aflat în plină senectute ca fiul ei să preia conducerea imperiului linnan.

„Trebuie să mă asigur”, hotărî Jerrin, „că succesiunea n-o să fie niciodată în puterea lui Lilidel. A venit timpul să mă ocup mai mult şi de copii. Nu pot avea încredere în creşterea pe care le-o dă ea.”

Referirea îl viza mai ales pe Calaj, fiul lor mai mare.

O privi din nou pe soţia lui, intenţionând să-i spună că dacă Clane ar fi în viaţă, ar fi putut oricând să răstoarne guvernul. Dar n-o făcu. Ar fi fost inutil, în primul rând pentru că oricum nu l-ar fi crezut, iar în al doilea, fiindcă nu era o afirmaţie tocmai adevărată. Guvernul depindea într-un anumit grad de nivelul de cooperare al celor conduşi. Or, în privinţa aceasta, existau împotriva lui Clane mulţi factori potrivnici de care avea, din fericire, cunoştinţă.

Întâlnirile lui Jerrin cu guvernanţii se materializaseră în instituirea unor relaţii foarte bune de conlucrare. Lordul Conducător era convins că situaţia politică din Linn nu mai putea fi schimbată radical decât în condiţii de o gravitate extremă.

Va trebui să fac un testament, se gândi. *Dacă mi se întâmplă ceva, dacă mor, nu trebuie să existe nicio confuzie.*

Se simţea ameninţat. Dezastrul se abătuse pentru a doua oară în mai puţin de un an asupra imperiului. Mai întâi, Czinczar, barbarul. Iar acum, aceşti extratereștri. Din navă, văzuse mase de oameni fugind cuprinse de disperare de sub fumul gros care îneca oraşele distruse înainte să fi fost complet evacuate. Îşi dădu seama cât de nepregătit îl prinsese această catastrofă

colosală. Toate frământările îl determinară să vorbească:

— Refuz să cred în eşecul lui Clane. Dacă el s-a petrecut, suntem ca şi pierduţi cu toţii. Ceea ce dovedeşte, încă o dată, importanţa fratelui meu în soluţionarea acestei crize. Este singura persoană care, cu ajutorul energiei atomice, ne poate ajuta să ieşim din impas. Dacă trăieşte, uite cum am de gând să procedez.

Lilidel ascultă cu ochii holbaţi, în timp ce el îi explică unele amănunte referitoare la testamentul pe care intenţiona să-l întocmească. La un moment dat, chipul ei se schimonosi într-o grimasă de furie.

— Ai înnebunit! şuieră femeia. Nu poţi să vorbeşti serios! Doar nu vrei să-ţi dezmoşteneşti propriul fiu!

Jerrin o privi întunecat.

— Draga mea, spuse el, vreau să clarific un lucru, pentru tine şi pentru toţi cei care te înconjoară, o dată pentru totdeauna. Atâta timp cât voi fi Lord Conducător, statul nu trebuie privit ca o proprietate pe care copiii mei o vor moşteni de drept, într-o zi. Este prea devreme pentru a ne da seama dacă fiul nostru, Calaj, are calităţile necesare unui şef. Deocamdată am impresia că nu-i decât un adolescent care se lasă prea uşor pradă emoţiilor şi care face prea multe după capul lui. Nu există nici dovadă care să indice acea stabilitate pe care o deţin eu, Clane, chiar şi Tews, într-o anumită măsură.

Chipul femeii se înmuie deodată.

— Dragul meu, văd cât eşti de obosit. Te-aş ruga să nu te pripeşti şi să laşi să treacă momentele acestea cu adevărat dificile pentru noi toţi. Am să-ţi prepar un ceai tare, aşa cum îţi place ţie.

Îi aduse băutura cu mâinile tremurânde şi ieşi din cameră cu lacrimi în ochi. Ceaiul i se păru lui Jerrin din cale-afară de amar, chiar şi pentru cum îl bea el de obicei; îl sorbi, totuşi, în timp ce dictă testamentul, apoi o scrisoare pentru Clane. Abia după ce le sigilă şi le puse în mapa cu lucrări curente, îşi dădu seama că tensiunea ultimelor zile îl afectase nebănuit de mult. Se simţi deodată foarte obosit, chiar cuprins de o stare febrilă.

Dădu liber secretarului şi se aşeză pe o canapea, în dreptul ferestrei. După douăzeci de minute, uşa se deschise fără niciun zgomot, atât de uşor încât bărbatul adormit nu auzi nimic. Lilidel

intră, luă ceaşca în care fusese ceaiul şi se strecură afară în vârful picioarelor.

O oră mai târziu, liniştea mormântală a încăperii fu întreruptă cu brutalitate. Uşa fu izbită de perete şi un ofiţer intră precipitat.

— Excelenţă, spuse el cu răsuflarea tăiată, nava invadatoare se află deasupra taberei.

Dar silueta subţire a bărbatului de pe canapea nu se mişcă.

V

Când naveta se opri undeva, în pântecele uriaş al navei aliene, Clane văzu că se aflau prinşi într-un soi de carcasă metalică. Botul aparatului şi jumătate din fuzelaj erau încastrate în acea „învelitoare”. Peste tot în jurul lor puzderie de navete identice erau prinse şi fixate în mod similar.

Naveta intrase probabil automat în lăcaşul ei. Exista însă o problemă. Va observa oare dispecerul din nava-mamă că vehiculul spaţial era unul dintre cele pierdute pe Marte?

Deocamdată nu existau semne că lucrurile ar sta aşa.

La ieşirea din lăcaşul navetei se aflau câteva trepte înalte. Clane şi oamenii lui le suiră şi ajunseră în capătul unui coridor gol. Clane se opri, ezită, inspiră adânc… şi trimise sfera în misiunea ei ucigaşă.

Sfera dispăru, apoi se întoarse. Lucrul acesta se repetă de încă două ori.

Când reveni a treia oară, era sătulă.

Nu găsiră nicio fiinţă vie la bordul navei. O străbătură de la un capăt la altul câteva ore bune, până când se convinseră că deveniseră stăpâni pe ea şi încă într-un mod foarte simplu. Sfera absorbise toţi alienii. Clane se îndreptă către uriaşa cabină de comandă.

Pătrunse în interiorul ei la timp pentru a asista la un straniu fenomen. Un uriaş panou sticlos, inert şi neluminat când Clane trecuse pragul cabinei, era brăzdat acum de fulgere luminoase. Intermitent, emitea sunete aparent lipsite de sens.

Clane se adăposti în spatele unei balustrade masive. Cu sfera în poziţie de atac, deasupra capului, aştepta răbdător să vadă ce urmează.

Deodată, luminile de pe panou se uniformizară, formând silueta unei fiinţe. Clane recunoscu îngrozit un monstru din aceeaşi specie cu cel pe care-l adusese Czinczar de pe Europa.

Cel din faţa lui era însă viu, deşi se manifesta într-un fel ciudat. Ceea ce vedea Clane părea un fel de tablou vivant.

Creatura se uita şi ea în cabina de comandă. Când, după aproape un minut, îl zări pe Clane, începu să emită sunete joase, fără semnificaţie pentru mutant. Din spatele creaturii, apărură alţi doi monştri, care începură să se holbeze prin panou.

Unul dintre ei se porni să gesticuleze în maniera inconfundabilă a unui comandant, după care urlă ceva. Apoi, se auzi un păcănit şi ecranul se întunecă. Sunetele mai continuară câteva secunde, după care se stinseră şi ele.

Clane se aventură şovăind mai departe, încercând să înţeleagă ce văzuse. Avusese în faţă imaginea unor alieni vii, care-l priviseră de undeva de departe, printr-un panou strălucitor. Deşi toate implicaţiile acestui fapt erau dificil de imaginat, nu se îndoia că alţi alieni ştiau deja ce se întâmplase cu prima lor navă trimisă pe Pământ.

Trebui să-şi forţeze mintea să accepte că se putea comunica şi prin alte mijloace în afară de fum, oglinzi sau nave curier. Ceea ce văzuse îl convinsese că, prin acest mod, se putea dialoga nu numai dintr-un punct într-altul al unei planete, ci şi de pe o stea pe alta, prin necuprinsul spaţiului cosmic.

Asta schimba totul. Starea de fapt era complet răsturnată. Reuşita capturării navei nu mai avea nicio importanţă. Ceilalţi alieni ştiau că forţa de apărare a Sistemului Solar nu reuşise să-i salveze oraşele. Tocmai de aceea, vor fi cu atât mai miraţi de capturarea navei lor, asta neînsemnând că vor fi serios alarmaţi.

Ceea ce o singură navă aproape că reuşise, o flotă va realiza fără probleme, încercă Clane să anticipeze strategia inamicului. Iar el, bun cunoscător al posibilităţilor de apărare a Sistemului Solar, nu se îndoia de puterea pe care ar fi putut s-o aibă o asemenea flotă.

Posibilitatea viziunii la distanţă căpătă semnificaţii majore, începu să studieze, cu gânduri nu prea optimiste, panoul de comandă al uriaşei nave. După aproape patru ore, constată că era în stare să o conducă prin atmosferă.

Anumite funcţii ale complicatului panou îi rămăseseră în continuare inabordabile. Îşi dădu seama că va avea nevoie de mult timp până când va fi în măsură să stăpânească nava complet.

Deocamdată îndreptă vehiculul către cartierul general al lui Jerrin.

Coborî într-o navetă la care arborase steagul linnan. În câteva minute, fu condus în odaia în care se afla trupul neînsufleţit al fratelui său. Asta se întâmpla cam la o oră după descoperirea cadavrului.

Când se uită la Jerrin, Lordul Clane descoperi imediat semnele otrăvirii. Şocat, se retrase un pas şi privi în jur, încercând să-şi dea seama cum stăteau lucrurile în ansamblu.

Lilidel stătea în genunchi, aparent sfâşiată de durere, cu o mână aruncată peste Jerrin. La o examinare atentă, părea mai degrabă agitată decât îndurerată. Ochii ei, după cum i se păru lui Clane, aveau o privire mijită mai mult din calcul, de unde şi explicaţia că din ei nu curgea nicio lacrimă.

Tabloul îi trezi interesul lui Clane, care primise nenumărate rapoarte despre grupul care o folosea pe Lilidel pentru a-l influenţa pe Jerrin. Cândva, avusese de gând chiar să-l atenţioneze pe fratele lui în legătură cu această femeie.

Se pomeni întrebându-se cum era oare fiul ei mai mare, incredibilul Calaj.

După câteva clipe de cugetare, Clane îşi imagină cam care puteau fi urmările celor petrecute. Îl văzu cu ochii minţii pe Calaj în drum spre Golomb, micul oraş de lângă Linn, în care-şi mutaseră sediul Patronatul şi cele mai importante departamente ale Guvernului. Preveniţi din timp, cei din grupul lui Lilidel, printre care şi câţiva cunoscuţi Patroni, puteau profita de ocazie pentru a-l proclama pe băiat Lord Conducător.

Lucrurile clocoteau, derularea lor ducând către o virulentă încleştare pentru putere. Dacă nu se luau imediat măsurile necesare, se putea împrăştia zvonul că Jerrin fusese asasinat. Unii vor spune că văduva înfăptuise crima, alţii vor arăta spre Clane. Susţinătorii lui, care îl acceptaseră bombănind pe Jerrin, se vor opune cu vehemenţă numirii unui băietan de şaptesprezece ani în funcţia de Lord Conducător, de către duşmanii lor cei mai aprigi. Izbucnirea unui război civil era chiar foarte probabilă, într-o asemenea situaţie.

Secretarul lui Jerrin, Marak, un susţinător secret al lui Clane, veni către acesta şi-i puse o mână pe umăr, şoptindu-i la ureche.

— Excelenţă, am aici copii după nişte documente foarte importante. Nu cred că originalele mai pot fi obţinute de undeva.

Un minut mai târziu, Clane citea testamentul fratelui său. Apoi,

parcurse scrisoarea, a cărei idee principală era: „îţi las în grijă pe draga mea soţie şi copiii.”

Clane se întoarse şi privi insistent spre văduvă. Ochii lui îi întâlniră o clipă privirea plină de ură, pe care Lilidel şi-o coborî imediat, după care nu mai dădu niciun semn cum că ar fi conştientă de prezenţa lui acolo.

Bărbatul înţelese că apariţia lui fusese neaşteptată.

Era timpul să ia o hotărâre. Totuşi, ceva îl făcea să ezite. Aruncă o privire înalţilor ofiţeri aflaţi în încăpere, cu toţii susţinători înfocaţi ai lui Jerrin.

Avea în minte o imagine mult mai vastă decât scena pe care o zărea în această odaie, o imagine ce depăşea în complexitate chiar şi cele se întâmplau pe întreaga planetă în clipa aceea. Era imaginea unei flote aliene de nestăvilit, o adevărată armadă care pornea către ei dintr-un îndepărtat sistem solar, cu misiunea de a-i pedepsi pe pământeni pentru că avuseseră îndrăzneala să le captureze nava exploratoare. Bineînţeles, acesta n-ar fi fost decât un obiectiv secundar. Adevăratul scop consta în distrugerea tuturor oamenilor din Sistemul Solar şi cucerirea planetelor aflate acum în stăpânirea lor. Asta, în timp ce oamenii se luptau între ei pentru a-şi satisface orgoliile şi a se bucura de măririle trecătoare ale puterii.

Cu mâini uşor tremurătoare, Clane împături cele două documente şi le băgă în buzunar. În faţa fratelui său mort, care-i devenise prieten în ultima clipă, îi fu silă de gândul izvorât din strategia politică adoptată, gând care-i dictă automat: *Trebuie să pun mânu pe originale dacă vreau să mă folosesc vreodată de hârtiile astea.*

Se simţi copleşit de o cumplită părere de rău. Cu ochii întredeschişi şi cu chipul întunecat, Clane văzu nu numai sinistrul tablou dinaintea lui, ci şi întreaga lume linnană. Memoria i se suprapuse peste obiectul privirii. Imediat, prin faţa ochilor i se perindară cele mai importante scene din viaţă. Îşi aminti de propriile lui uneltiri de-a lungul anilor, de bucuria şi satisfacţia pe care i le produceau maşinaţiile politice. Acum, într-un moment de clarviziune, îşi dădu seama ce copilării fără sens fuseseră toate acestea.

Buzele îi fremătară. Rosti încet, doar pentru el:

— Iubite frate, mi-e ruşine, pentru că acum ar fi trebuit să te

afli într-o cu totul altă postură.

I se păru atunci că Jerrin fusese un om infinit mai mare decât el. Şi că, toată viaţa lui, tratase politica şi politicienii cu minimum de atenţie, devotându-se, într-o epocă presărată cu războaie, existenţei dure a militarului.

— Pot eu să fac mai puţin?

Întrebarea îi bântuia mintea ca un cuţit care vibrează înfipt în rană.

Îşi dădu seama, aproape instantaneu, că devenise ceea ce se poate numi sentimental. Pentru că problema se punea la un nivel pe care nici măcar Jerrin nu l-ar fi putut percepe. Dacă voia, Clane putea obţine imediat puterea. Toate maşinaţiunile lui Lilidel şi ale grupului ei nu aveau cum să-l împiedice, chiar şi dacă se ajungea la o confruntare directă. Fără ruşine, fără modestie, Clane îşi dădu seama că era *singurul* om de ştiinţă din Linn.

Percepu la adevărata sa dimensiune profilul, cu totul aparte, al propriei lui personalităţi, ca şi fantastica posibilitate de analiză şi capacitatea complexă de înţelegere, a minţii lui. Era ceva de care el dispunea, iar alţii nu. Tocmai asta îl făcea acum să respingă cea mai înaltă poziţie în stat. Avea în acest moment o datorie faţă de întreaga rasă umană. O datorie născută din faptul că era singurul care-şi dădea seama de enormul pericol în care se găseau cu toţii.

Nu se putea aştepta la nimeni altcineva care să înţeleagă enormitatea primejdiei. Cu atât mai puţin, femeia aceasta răzbunătoare, cu minte de copil, sau cei din spatele ei.

Brusc, cu o mişcare decisă, se întoarse şi-i făcu semn generalului Marak. Acesta veni repede lângă el. Clane îi şopti:

— Te sfătuiesc să părăseşti încăperea împreună cu mine. Nu pot garanta pentru viaţa cuiva care ştie ce conţin aceste documente, încheie el, bătându-se peste buzunarul de la piept, unde pusese testamentul lui Jerrin.

Din nefericire realitatea nu însemna altceva decât intrigă şi moarte.

Fără un cuvânt către cei aflaţi în încăpere, Clane se întoarse şi ieşi, urmat îndeaproape de Marak. Problema era acum să-i poată stăpâni pe susţinătorii lui cei mai înfierbântaţi, care se puteau avânta să pună mâna pe putere, în numele său.

El, Clane, avea de salvat o lume coruptă până la nesăbuinţă.

*

Câteva ore mai târziu, Clane ateriză pe aeroportul reşedinţei lui. Comandantul gărzilor îi ieşi înainte.

— Excelenţă, sfera şi containerul ei au fost furate.

— A dispărut sfera?! exclamă Clane, simţind cum inima începe să-i bată gata să-i spargă pieptul.

În minutele următoare, află toată povestea. Se părea că cei care păzeau sfera fuseseră atacaţi de o forţă superioară lor.

— M-am dus să văd ce s-a întâmplat, pentru că schimbul n-a venit la ora fixată. I-am găsit într-o trecătoare, morţi cu toţii, încheie căpitanul.

Clane nu se mai gândi la crimă. Acum mintea lui căuta cu înfrigurare vinovatul. Deodată, numele unui bărbat îi veni pe buze.

— Czinczar! urlă el sălbatic.

VI

Pentru Czinczar şi oamenii lui, înfrângerea suferită în urmă cu câteva luni din partea Lordului Clane nu însemnase un dezastru chiar atât de mare. Înainte de a ordona armatei sale să se predea, Czinczar, remarcabil strateg, cântărise situaţia cu sânge rece.

În cel mai rău caz, el oricum nu putea fi ucis imediat, ci trebuia păstrat în viaţă pentru a fi executat public. Oamenii săi ar fi putut fi vânduţi bineînţeles ca sclavi, dar până atunci poate îl convingea pe Lordul Clane să-i lase armata întreagă. Pentru asta, trebuia să-l lămurească pe mutant că o asemenea forţă i-ar putea fi de folos.

Cum raţionamentele lui erau întotdeauna foarte exacte, lucrurile s-au întâmplat şi acum exact aşa cum sperase. Clane a transferat armata barbară, împreună cu câteva unităţi de sclavi, într-o zonă muntoasă, uşor de apărat. Câtă vreme se afla în posesia sferei, mutantul se considera stăpân pe situaţie. Clane chiar bănuia (şi avea dreptate) că Czinczar îşi păstrase câteva nave în spaţiu, nave cu care putea intra oricând în legătură.

Când bănuiala îi fusese confirmată, Clane îi dăduse de ştire conducătorului barbar.

— Navele astea reprezintă pentru tine o garanţie că te poţi întoarce în patria ta. Te previn însă: nu face o asemenea mişcare fără permisiunea mea. Ţine minte că te pot găsi şi distruge oricând.

Czinczar nu se îndoia de acest lucru. Oricum, nu dorea să se întoarcă pe Europa. Pe Pământ se preconizau evenimente importante, iar el intenţiona să se afle în mijlocul lor.

Îşi începu pregătirile făţiş.

Mai întâi puse la punct navete monoloc, pentru misiuni de recunoaştere. Cei însărcinaţi cu pilotarea lor protestară vehement când aflară că trebuia să-şi dea jos bărbile. Czinczar se dovedi însă neînduplecat. Nave singuratice începură să aterizeze în puterea nopţii în puncte alese cu grijă, cât mai departe de

Linn. Din ele coborau oameni cu feţe rase, îmbrăcaţi ca nişte linnani obişnuiţi. Ucideau numai bărbaţi – sclavi şi linnani deopotrivă. Şi încărcau cantităţi enorme de grâne, fructe, legume, carne, precum şi tot metalul şi lemnul necesare unei armate.

Clane le fixase prizonierilor o dietă minimă de subzistenţă. La o săptămână după ce se predase, armata lui golise ţara de hrană. De la fiecare foc de pe munte se împrăştia mirosul cărnii fripte. În nici două luni de zile, în jurul fiecărui foc apărură şi câteva femei. Czinczar dăduse ordin ca în tabără să nu fie aduse decât sclave. Orice linnană capturată din greşeală trebuia ucisă.

În mod surprinzător, însă, nu avu loc execuţia nici unei femei. Czinczar pricepu că linnanele prinse de oamenii lui se dădeau drept sclave când aflau cum stăteau lucrurile. În felul acesta, conducătorul barbar îşi atinse scopul: luă naştere o uriaşă tabără care, nu numai că nu era dezordonată, cum ar fi fost poate de aşteptat, dar funcţiona cu o eficienţă uimitoare.

Datorită perturbaţiilor importante ce apăruseră în viaţa linnană, mai întâi din cauza invaziei barbare, apoi din cauza invaziei aliene, acţiunile lor violente trecură aproape neobservate. Fuseseră uitaţi cu totul.

Apariţia navei invadatoare făcu posibilă întreprinderea de acţiuni mai îndrăzneţe. Navetele barbare începură să aterizeze la marginea oraşelor în plină zi şi să treacă pe lângă posturile de pază fără să fie băgate în seamă. Aceste mici detaşamente culegeau informaţii pe care le furnizau ulterior uneia dintre cele mai ascuţite minţi militare ale vremii. Aşa se face că Czinczar află atât de atacul care avea să se producă asupra navei aliene, cât şi de modul în care acesta urma să se petreacă.

În noaptea ostilităţilor, Czinczar era absolut conştient de imensitatea mizei aflate în joc. Îi însoţi personal pe oamenii săi, ascunşi la o aruncătură de săgeată de containerul sferei de energie. Aşteptă până când sfera dispăru în spaţiu, către uriaşa navă duşmană, apoi dădu ordinul. Micul grup de barbari se aruncă asupra celor cincizeci de oameni care păzeau comoara.

Întunericul nopţii vibră de strigătele îngrozite ale bărbaţilor, atacaţi prin surprindere de o forţă mult mai numeroasă. Nu trecu mult şi liniştea atotstăpânitoare se reinstaură din nou. Barbarii azvârliră de pe stânci cadavrele paznicilor de sus, după care

aşteptară încordaţi întoarcerea sferei.

Aceasta apăru pe neaşteptate. Cu o clipă în urmă, în jgheab nu exista nimic, pentru ca, în secunda următoare, mingea argintie să se mişte înainte şi înapoi, într-un ritm lent. Czinczar o privi uluit. Nu era prima oară când o vedea, dar abia acum îşi dădea seama că era într-adevăr miraculoasă.

— Aduceţi telescopul, ordonă el. Cât aşteptăm, vreau să arunc o privire înăuntrul sferei.

Telescopul era o idee nouă, iar folosirea lui încă foarte rudimentară. Doi bărbaţi înfipseră tubul lung şi subţire al telescopului în „învelişul” sferei, după care încercară să-şi potrivească pasul după ritmul mişcării ei. Era doar o problemă de sincronizare; Czinczar avea rolul cel mai dificil. Cu ochiul lipit de telescop, trebuia să aibă grijă să nu iasă din ritmul sferei, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Prima imagine fu atât de neaşteptată, încât privirea i se înceţoşă şi pierdu ritmul. Se adună şi-şi lipi din nou ochiul de lentila telescopului. Surpriza fu la fel de mare, de parcă mintea lui ar fi respins absolut tot ce văzuse doar cu o clipă înainte.

Czinczar vedea un univers înstelat. Se retrase confuz, silindu-şi mintea să cuprindă acea realitate incredibilă, de o imensitate copleşitoare. Îşi potrivi pasul şi privi din nou. Când îşi îndreptă spatele a treia oară, încercă să desluşească sensul celor văzute.

Decise că sfera era o „gaură” în spaţiu. Se uita buimăcit la ea, în timp ce îşi continua mişcarea de du-te-vino. Cum putea un obiect argintiu de formă sferică să fie o deschizătură în ceva?

Le făcu semn oamenilor lui să ia telescopul şi înfipse degetul în sferă. Nu simţi nicio rezistenţă, nicio senzaţie, absolut nimic.

După câtva timp, degetul începu totuşi să-l usture puţin; îşi aminti atunci că minerii de meteoriţi demonstraseră că spaţiul nu era rece; important însă era să porţi un costum presurizat. Din cauză că nu fusese protejat, degetul începuse să-l usture.

Czinczar se întrebă unde anume nimerise degetul lui. Un deget de nicăieri, împungând vidul. Se îndepărtă gânditor şi se aşeză pe o stâncă. Cerul începu să se lumineze către răsărit, iar el stătea tot acolo, în timp ce oamenii lui aşteptau în zadar ordinul de plecare. Avea de gând să-i lase lui Clanc toate posibilităţile de a folosi sfera împotriva alienilor.

Când astrul ceresc se înălţă, Czinczar se sculă sprinten şi

ordonă ca sfera să fie dusă pe navă. Aceasta avea instrucţiuni să iasă imediat din atmosferă şi să intre pe o orbită în jurul Pământului.

Conducătorul barbar îşi aminti cum Clanc trebuise să vină în Linn pentru a putea folosi sfera, învingându-l apoi pe el, marele Czinczar. De fiecare dată când sfera trebuia folosită, era necesar să fie transportată în apropierea obiectivului către care urma să fie îndreptată.

Prin urmare, cea mai puternică armă care existase vreodată se afla în posesia lui.

Czinczar nu se simţea însă mulţumit. Măsura în lung şi-n lat camera care-i slujea drept cartier general, cuprins de o agitaţie neobişnuită, întorcând lucrurile pe toate părţile, cântărindu-le şi judecându-le. Trecuseră mulţi ani de când descoperise secretul care stătea la temelia succesului şi puterii. Iar acum, pentru că lucrurile nu urmaseră acelaşi făgaş, nu se simţea în largul lui.

Oamenii intrau şi ieşeau întruna din odaia lui. Spioni, cărăuşi de informaţii. Nava invadatoare fusese capturată. Jerrin murise. Clanc refuză să profite de această moarte şi-şi instruise susţinătorii să nu încerce să împiedice numirea lui Calaj în funcţia de Lord Conducător.

După ce spionul care-i aduse această ultimă informaţie plecă, Czinczar clătină din cap, neînţelegând nimic; pentru prima oară în ultimele luni, tensiunea în care trăise îşi făcea simţit efectul. Czinczar era conştient că el nu s-ar fi hazardat în niciun caz să nu preia puterea într-o conjunctură atât de prielnică. Îi era imposibil să dezlege misterioasa logică a gestului. Gândindu-se şi mai profund, socoti că refuzul lui Clanc depăşea puterea umană de înţelegere.

Situaţia îl dezorienta cu totul. Avusese de gând să încerce să pună mâna pe gigantica navă alienă într-un moment când Clane nu s-ar fi aliat pe ea. Oamenii lui făcuseră toate pregătirile necesare, cu o precizie de ceasornic. Cu toate acestea, când conjunctura s-a dovedit favorabilă, Czinczar nu s-a putut hotărî să dea ordinul final.

A şasea zi după moartea lui Jerrin, un mesager al lui Clane îi aduse ordinul să se prezinte la bordul navei capturate. Lui Czinczar i se treziră, bineînţeles, cele mai pesimiste bănuieli, dar nu avea de ales, nesupunerea putând însemna în acel moment

începerea unui conflict care i-ar fi adus în scurt timp pe cap toată armata linnană. Luă deci hotărârea să se încreadă în Clane.

La ora fixată, Czinczar şi oamenii lui de încredere aterizară într-o navă masiv escortată la reşedinţa lui Clanc. Vehiculul alien plutea la o înălţime considerabilă.

În zonă se aflau doar câteva santinele. Niciunde nu se vedeau semnele vreunei forţe suficient de puternice pentru a apăra nava de un posibil atac aerian. Czinczar ridică privirea şi văzu că mai multe trape ale vehiculului uriaş erau deschise. Prin acele căi de acces intrau şi ieşeau navete, într-un ritm destul de susţinut. Deşi imaginea îi fusese descrisă în amănunt de spionii săi, Czinczar era totuşi la fel de mirat acum, ca şi atunci când i se adusese la cunoştinţă. Nava părea absolut vulnerabilă, neajutorată în faţa oricărui atac. Lucrul acesta părea atât de evident, încât îl punea în situaţia de a nu şti ce să creadă. Îi venea greu să accepte o neglijenţă evidentă a lui Clane. Înjură încet, dându-şi seama de prostia pe care o făcuse când hotărâse că nu-i momentul potrivit pentru o acţiune în forţă.

Pentru prima oară în cariera lui militară, conducătorul barbar ratase o ocazie strălucită. Presimţea un dezastru.

Îşi concentră privirea în direcţia din care un ofiţer al lui Clanc de îndrepta către ei. Acesta salută oficial şi rigid pe conducătorii barbari, apoi vorbi cu o răceală nedisimulată, nu înainte de a se înclina ceremonios:

— Excelenţă, urmaţi-mă împreună cu oamenii dumneavoastră.

Czinczar se aştepta să fie dus către reşedinţa mutantului care se zărea de după un deal, la câteva sute de metri. Ofiţerul linnan îi conduse, însă, într-o clădire mică cu ziduri de piatră, pe care conducătorul barbarilor n-o observase până atunci din cauza vegetaţiei abundente care o camufla. Ofiţerul salută şi se înclină încă o dată.

— Vă rog să intraţi unul câte unul, spuse el, astfel ca aparatul să vă poată – ofiţerul ezită pentru o clipă – fotografia pe fiecare. Lord Clane m-a atenţionat să vă asigur că lucrul acesta este esenţial. Altfel nu v-aţi putea apropia de *Steaua Solară,* încheie el grăbit.

Czinczar nu comentă şi nici nu se gândi deocamdată la sensul acelor cuvinte. Le făcu semn oamenilor lui să intre primii. Îi privi apoi curios. Intrau, dispăreau o clipă, apoi reapăreau şi ieşeau

afară. Pentru că nu-i întreba nimic, era de la sine înţeles că nici ei nu trebuiau să încerce să-i spună ceva.

În sfârşit, îi veni şi lui rândul. Intră pe uşă fără grabă. Ajunse într-o încăpere în care nu se aflau decât o masă şi un scaun. Pe masă se găsea un instrument. Pe scaun stătea un ofiţer, care se ridică imediat şi se înclină în faţa lui Czinczar.

Barbarul răspunse la salut, după care privi îndelung instrumentul. Arăta de parcă ar fi fost smuls dintr-o carcasă metalică. Metalul era zgrunţuros acolo unde fusese tăiat cu ajutorul focului. Czinczar văzu asta în treacăt. Observă de asemenea că piesa de bază a instrumentului părea să fie o protuberanţă foarte asemănătoare cu un telescop, având chiar şi lentile. Se întoarse spre ofiţer şi-l întrebă:

— La ce foloseşte?

— Conform spuselor Lordului Clane, fotografiază, domnule, răspunse ofiţerul politicos.

— Dar „fotografie” nu este decât un sinonim pentru „portret”. Vrei să spui că maşina asta mi-a făcut portretul? Unde este atunci?

Obrajii ofiţerului se îmbujorară uşor.

— Excelenţă, mărturisi el, nu ştiu nimic mai mult. Lordul Clane a dispus ca orice întrebări să-i fie adresate lui personal. Acum că aţi trecut pe aici, cred că vă aşteaptă, adăugă ceva mai apăsat.

— Dar nu te-am văzut să faci ceva, insistă Czinczar.

— Aparatul este automat, domnule. Oricine trece prin faţa lui e fotografiat de la sine.

— Dacă o astfel de fotografie e necesară pentru a te putea apropia de navă, cum se face că Lordul Clane şi oamenii lui au putut intra acum o săptămână şi să captureze nava fără să fie fotografiaţi dinainte?

Era o întrebare retorică, bineînţeles. Nici nu mai ascultă scuzele ofiţerului, care-i tot spunea că el nu ştie nimic. Părăsi tăcut încăperea şi-l urmă pe un ghid către o navetă ceva mai mare, care tocmai aterizase la vreo cincisprezece metri depărtare.

În câteva minute, intrară pe una din deschizăturile vehiculului cosmic. Naveta pătrunse şi-şi înfipse vârful într-un locaş. Czinczar ieşi din ea împreună cu ceilalţi. Rămase descumpănit, văzând cele două şiruri de soldaţi care-i aşteptau şi, înfiorat de

sobrietatea primirii, înaintă în tăcere către o uşă uriaşă. Când trecu pragul şi văzu spânzurătoarea de dimensiuni impunătoare, ridicată în fundul încăperii, se opri pironit locului, incapabil să scoată o vorbă.

Descumpănirea nu dură însă decât o clipă. Imperturbabil, înaintă până la piciorul spânzurătorii. Se aşeză pe o treaptă, scoase un carneţel şi începu să scrie câteva cuvinte de adio. Încă mai făcea lucrul acesta când îl zări cu coada ochiului pe Clane intrând. Se ridică şi se înclină.

Tânărul subţirel veni către el şi-l somă, fără altă introducere:

— Czinczar, ai de făcut o alegere foarte simplă: ori scoţi sfera, ori eşti spânzurat!

*

— Sfera? întrebă barbarul într-un sfârşit.

Nădăjduia că vocea îi suna suficient de surprinsă, deşi era absolut conştient de gravitatea situaţiei în care se afla. Îl aşteptau nişte momente grele.

Clane avu un gest nervos al mâinii, apoi şovăi puţin, după care se calmă şi rosti încet:

— Czinczar, faptul că în ultimele luni ai reuşit să-ţi reorganizezi forţele cu o rară pricepere, aproape că m-a determinat să mă gândesc la folosirea ta într-o acţiune de importanţă majoră.

Barbarul se înclină din nou, dar ochii i se mijiră pentru a-i ascunde surprinderea. Aşadar, mutantul ştia de activitatea lui din ultima vreme. Czinczar nici nu subestimă, dar nici nu dădu o importanţă ieşită din comun acestui aspect. Era conştient atât de puterea, cât şi de slăbiciunea lui Clane. Punctul nevralgic al mutantului se datora faptului că depindea prea mult de el însuşi. Oamenii lui ştiau prea puţin sau chiar nimic despre relativa importanţă a calităţilor sau chiar a acţiunilor sale.

Aşa se întâmplase că, în timpul asaltului asupra lui Linn, barbarii reuşiseră să pună mâna pe casa lui Clane, împreună cu tot echipamentul ştiinţific dinăuntru, inclusiv sfera de energie. Necunoscând uriaşa putere a acelei adevărate minuni, barbarii făcuseră greşeala de a o folosi ca momeală, pentru a-i întinde stăpânului ei o cursă. În felul acesta, Clane putuse ajunge în apropierea sferei, iar oamenii lui Czinczar căzuseră în propria lor capcană.

Misterul care înconjura astfel de lucruri nu era decât o faţetă

ascunsă a puterii. Numai că, o dată misterul dezlegat, soluţia apărea lesne. Nu trebuia decât să urmăreşti mişcările lui Clane. Acesta nu putea fi peste tot în acelaşi timp. Avea nevoie, ca orice om, de hrană şi de somn. Era imposibil să stea treaz tot timpul.

Iar faptul că mutantul nu intervenise atunci când armata barbară începuse să se reorganizeze, nu însemna neapărat că avea capacitatea de a anticipa şi a preveni toate urmările posibile pe care acea operaţiune le-ar fi putut avea. Lucru dovedit şi atunci când Czinczar reuşise, în cele din urmă, să pună mâna pe sferă.

Tot Clane fu cel care rupse tăcerea.

— După cum ştii, eu te-am scăpat de soarta pe care o au, în mod normal, toţi cei care au îndrăzneala să atace Linnul. Execuţia conducătorilor unor astfel de mişcări s-ar putea să impresioneze. Sau s-ar putea să-i lase indiferenţi pe mulţi aventurieri. Bănuiesc că, totuşi, s-ar putea să le dea de gândit. Eu însă te-am salvat. Drept răsplată, te-ai repezit să-mi furi o armă pe care nici măcar nu ştii cum s-o foloseşti.

Czinczar socoti că era momentul să riposteze.

— Nu ştiu absolut nimic despre ce vorbeşti, spuse el pe tonul pe care-l folosea atunci când voia să pară foarte deschis. A fost furată sfera?

Clane păru să nu fi auzit. Continuă posomorât:

— N-aş putea afirma că te-am admirat vreodată cu adevărat. Ai descoperit o tehnică primitivă de obţinere a puterii şi mergi întotdeauna pe acelaşi model. Eu, unul, sunt împotriva crimei. Şi sunt încredinţat că se poate ajunge pe culmile puterii, în *orice* stat, indiferent de forma de guvernământ, fără să fie nevoie să înjunghii pe la spate nici măcar o singură persoană.

Se opri şi se retrase un pas. Ochii lui îi fixară fără milă pe-ai lui Czinczar, când urmă pe un ton tăios:

— Destul cu vorba. Restitui sfera, sau vrei să fii spânzurat?

Czinczar ridică din umeri. Deşi frica de moarte îi încorda fiecare fibră, continua să creadă în ideea către care-l condusese logica lui de fier, atunci când analizase toate urmările posibile ale furtului sferei.

— Nu ştiu nimic, spuse încet. Nu am sfera. Abia acum am aflat că a fost furată. În ce acţiune spuneai că vrei să mă foloseşti? Sunt sigur că vom ajunge la o înţelegere.

— Nu poate exista nicio înţelegere, rosti Clane îngheţat, până când nu voi recăpăta sfera. Văd că eşti convins că nu-l voi spânzura pe cel care o are. Deocamdată, fie precum crezi. Trecând la fapte, te întreb: Urci singur sau ai nevoie de ajutor?

De vreme ce socotise că nu are de ales, Czinczar se întoarse, sui treptele spânzurătorii şi fără să mai aştepte pe călău, îşi puse singur frânghia în jurul gâtului. Era foarte palid acum, deşi continua să creadă în destinul lui. Îi trecu pentru prima oară prin minte că poate acesta era sfârşitul strălucitei cariere a lui Czinczar, scribul de odinioară, devenit conducătorul absolut al tuturor barbarilor de pe Europa.

Văzu cum Clane îi face semn călăului, un ofiţer linnan în rezervă, care se apropie de levierul care acţiona trapa din podea. Se întoarse apoi şi aşteptă semnalul final al lui Clane. Fără să clipească, mutantul ridică braţul. Rămase câtva timp în acea poziţie, după care rosti scurt:

— Îţi mai dau o şansă, Czinczar. Sfera sau moartea.

— N-o am, răspunse Czinczar calm, dar apăsat.

Braţul lui Clane căzu ca o fulgerare. Czinczar simţi cum trapa îi fuge de sub picioare. Apoi…

Căzu.

VII

Căzu cam un metru; ateriza atât de brusc, încât tot corpul îi vibra de durere, iar ochii i se umplură de lacrimi. Clipi. Privirea i se limpezi. Văzu că ajunsese pe o a doua trapă, construită pe acelaşi ax cu prima.

Aproape imediat, recepţionă un zgomot ca de învălmăşeală, undeva, în apropiere. Privi în jur şi văzu că ofiţerii lui se încăieraseră cu linnanii, încercând să ajungă la el. Czinczar ezită, neştiind cum ar fi fost mai bine: să aştepte pasiv sau să se bată pentru a încerca să se salveze? Aveau şanse?

Făcu un semn imperceptibil din cap. Faptul că se afla încă în viaţă însemna un argument în sprijinul credinţei lui. Vorbi pe un ton ridicat, dovedind în primul rând siguranţă, şi ofiţerii barbari încetară imediat lupta, aruncându-i priviri morocănoase.

Czinczar se adresă direct supuşilor săi şi indirect lui Clane.

— Dacă viaţa mea este într-adevăr în pericol, aceasta nu înseamnă altceva decât că Lordul Clane şi-a pierdut minţile. Lucru valabil, chiar dacă aş avea sfera…

Îşi dădu seama că vorbele lui puteau fi luate drept o recunoaştere, aşa că-l privi rece pe mutant, aşteptându-i comentariile. Clane pufni. După câteva clipe, răspunse însă provocării:

— Să presupunem că ai avea sfera, zise el calm. De ce crezi că ai fi în siguranţă atunci?

— Pentru că, răspunse Czinczar cu o voce care nu fusese niciodată mai calmă, dacă aş avea-o, atâta vreme cât aş fi în viaţă, ai mai avea o şansă s-o recapeţi. Dacă aş muri, şansa aceasta s-ar pierde pentru totdeauna.

— Dacă ai fi în posesia sferei, observă Clane pe un ton sumbru, ce sens ar avea s-o păstrezi pentru tine, de vreme ce ştii foarte bine că n-ai putea s-o foloseşti.

— Aş face investigaţii, replică barbarul. În definitiv, nici tu nu ştiai prea multe despre sferă, şi totuşi ai învăţat s-o foloseşti.

— Eu am avut o carte, îl şfichiui Clane. Şi în afară de asta, nu

uita că eu mai ştiu câte ceva despre natura şi structura materiei şi energiei.

— Poate că aş putea pune mâna pe carte, observă Czinczar pe un ton glacial. Astfel de lucruri se pot întâmpla.

— Am distrus-o, după ce am învăţat-o pe dinafară.

Czinczar se arătă sceptic într-un mod politicos.

— Poate că oamenii mei vor fi capabili să descopere locul unde ai ars-o. Sau, *dacă* i-aş trimite în sălaşul zeilor, vor găsi altă carte.

Tensiunea creştea, iar barbarul îşi dădu seama că nu duelul verbal îi va pune capăt. Cu ochii mijiţi şi toţi nervii încordaţi, Clane i se adresă tăios:

— Czinczar, *dacă* ai avea sfera şi dacă ai şti sigur că nu vei şti niciodată cum să o foloseşti, tot nu mi-ai înapoia-o? Te-ai împotrivi, chiar ştiind ce pericol uriaş ameninţă rasa umană dintr-un moment în altul?

Barbarul inspiră adânc. Se aşteptase la o reacţie violentă.

— Tot nu ţi-aş da-o.

— De ce?

Clane încerca în mod evident să se stăpânească.

— Pentru că n-am niciun fel de încredere într-un om care refuză puterea în mod repetat, respingând în felul acesta singurul mijloc posibil pentru a-şi apăra rasa împotriva unui posibil invadator. Şi, oricum, e clar că sfera n-are nicio putere asupra rissilor.

Mutantul păru să nu fi auzit ultimele cuvinte.

— Dar dacă ţi-aş spune că n-am vrut să iau puterea pentru că am de îndeplinit un plan mult mai important?

— Recunosc puterea atunci când o văd, spuse Czinczar sec. Nu cred în strategia, oricât de elaborată, a unui bărbat care n-are practic niciun fel de putere în momentul de faţă.

— Planul meu are un obiectiv atât de important, încât nu îndrăznesc să-l descriu unui om cu vederi rigide, pentru că l-ar declara imposibil. Ca să nu mai vorbim că, de data aceasta, imaginaţia ta n-ar fi în stare să evalueze toate implicaţiile.

— Pune-mă la încercare.

— Când voi avea sfera, răspunse Clane. Nicio secundă mai devreme. Cât despre lipsa mea de putere, nu uita că am nava.

Czinczar pufni.

— Şi ce-ai să faci cu ea? Ai să ataci guvernul legal şi ai să faci poporul să te iubească? Nu în felul acesta trebuie să acţioneze un mutant. A trecut momentul în care tu şi cei apropiaţi aţi fi putut prelua, fără mari probleme, puterea. Probabil că nu veţi mai avea o astfel de ocazie decât dacă se produce un nou atac riss. Altfel… Altfel, orice acţiuni aţi întreprinde până atunci s-ar dovedi complet inutile.

Continuă pe un ton mai violent:

— Lord Clane, mi-ai produs o mare dezamăgire. Eşecul tău ne-a pus, pe mine şi pe armata mea, într-un mare pericol. Foarte curând guvernul linnan *legal* îţi va cere să ne predai. După cum îţi va cere în mod cert să predai şi nava capturată. Dacă vei refuza, o să fii considerat rebel. Mai mult, din momentul acela zilele îţi vor fi numărate.

Clane zâmbi sumbru.

— Văd, spuse el, că te pasionează în continuare vechiul joc al intrigilor politice. În ce mă priveşte, nu-mi îngădui să pierd timpul cu asemenea prostii. Refuz să mai stau de vorbă cu cineva care, într-o astfel de situaţie, insistă să se gândească la scheme şi comploturi în scopuri personale. Bărbaţii trebuie fie să se maturizeze, fie să moară.

Mutantul se întoarse şi-i spuse ceva unuia din ofiţerii care se aflau lângă el. Acesta aprobă din cap, iar Clane reveni spre Czinczar. Barbarul se pregăti sufleteşte pentru o nouă repriză de tortură.

Clane i se adresă tăios, deşi în termenii cei mai politicoşi cu putinţă:

— Te rog să-ţi scoţi frânghia din jurul gâtului şi să intri în cuva din colţul stâng.

În timp ce-şi scotea frânghia, Czinczar studie cuva. Era destul de largă, din beton. O observase de cum intrase în încăpere. Pentru el constituia o enigmă. Deşi se străduise, nu reuşea deloc să-şi dea seama la ce ar fi putut folosi. Mintea lui cernea întruna răspunsurile, în timp ce se îndrepta către locul indicat.

— Sunt un tip foarte uşor de convins, i se adresă lui Clane. De ce nu vrei să-mi spui despre planul tău? Nu pot să-ţi dau sfera în semn de bună credinţă, pentru că n-o am.

Clane clătină iritat din cap. Czinczar îi acceptă negaţia şi întrebă pe un ton aproape amical:

— Intru în cuvă?

— Aruncă-ţi o privire înăuntru şi ai să-ţi dai seama imediat care-i este rostul, spuse Clane.

Curios, Czinczar urcă cele câteva trepte şi privi în jos. Cuva era destul de adâncă şi aproape goală: pe fundul ei nu se aflau decât o pompă manuală şi două lanţuri cu cătuşe, prinse de fundul de beton.

— Prinde-ţi cătuşele de glezne, ordonă Clane.

Czinczar se supuse. Cătuşele se închiseră cu un clic metalic. Simţi imediat cât de neplăcută putea fi senzaţia de metal rece şi greu.

— Lanţurile, explică mutantul, te vor ţine pe fundul cuvei. Când se va ridica apa, vei fi nevoit s-o pompezi. Asta numai dacă doreşti să rămâi în viaţă. După cum observi, sistemul e simplu. Pompa se mânuieşte extrem de uşor. Alegerea stă în întregime în puterea ta. Vei trăi sau vei muri prin propriile eforturi. Poţi opri acest întreg circ oricând doreşti, dacă eşti de acord să predai sfera. Atenţie, vine apa.

Într-adevăr, bulbuci mari, zgomotoşi, se învolburară în jurul picioarelor lui Czinczar. Apa era călduţă, chiar plăcută. Barbarul se aşeză şi-şi ridică privirea spre Clane.

— Pot să-ţi adresez o întrebare? se interesă el.

— Are vreo legătură cu predarea sferei?

— Nu.

— Atunci nu face obiectul prezenţei noastre aici.

— E vorba de pompă, spuse Czinczar. Prezenţa ei mă întristează. Nu s-ar putea să fie luată de aici?

Clane clătină din cap.

— În câteva minute, o să fii foarte bucuros că o ai.

Privirea din ochii mutantului era însă neliniştită. În mod clar, nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea celuilalt.

— Dacă te răzgândeşti, ai să vezi că pompa poate reduce nivelul destul de uşor, încheie el.

Czinczar nu răspunse. Apa urcase vertiginos până în jurul gâtului. Într-un minut, îi ajunse în dreptul gurii. Se relaxă involuntar, ca să poată pluti puţin. Tot corpul îi era încordat la maximum, anticipând probabil trăirea ultimei secunde, moment care era foarte, foarte aproape.

Se trezi deodată în picioare, cu greutatea lanţurilor trăgându-l

în jos, de glezne. Era clar că nu se mai putea face nimic. Iar apa continua să urce.

Îi ajunse din nou până la gură. Apoi până la nas. Când îi trecu de ochi, îşi ţinu respiraţia. Stătu aşa, până când... Până când nu mai putu. Expiră exploziv. Şi inspiră. De fapt, aspiră o gură mare de apă.

Simţi o durere ascuţită în piept, nimic altceva. Apa era altfel decât atunci când o bea. Avea un gust fad şi neplăcut. Apoi, deodată, orice senzaţie dispăru. Întunericul înghiţi totul.

*

Când îşi reveni, zăcea întins pe un butoi. În viaţa lui nu se simţise mai oribil. Şi încă nu terminaseră de scos apa din el.

Tuşea. Fiecare acces îl sfârşea. Durerea pe care ţi-o dă revenirea la viaţă este infinit mai mare decât durerea morţii. Cu toate acestea, îşi dădu seama că va trăi.

Îl duseră pe o canapea. După vreo oră, păru să-şi revină. Atunci veni Clane, singur. Îşi trase un scaun şi se aşeză în linişte lângă el, nescăpându-l o clipă din ochi.

— Czinczar, îi vorbi aproape în şoaptă, deşi nu vreau, sunt nevoit să-ţi admir curajul. Dispreţuiesc însă viclenia de animal din spatele acestui curaj.

Czinczar aşteptă. Mintea lui refuza să creadă că tot chinul luase sfârşit.

— Ai arătat încă o dată, continuă mutantul pe un ton amar, că un om curajos, care e pregătit să-şi asume un risc calculat în planul intrigii politice, poate domina chiar şi moartea. Urăsc logica stupidă care-ţi ordonă să păstrezi sfera. Dacă nu renunţi la ideea asta nebunească, suntem morţi cu toţii.

— Dacă aş avea sfera, spuse Czinczar, lucrul cel mai logic ar fi, în situaţia că ne-am afla cu adevărat într-o criză, să uiţi de orgoliul personal şi să mă înveţi cum s-o folosesc.

Rostise vorbele pe un ton plin de siguranţă, deşi perfect conştient de pericolul în care-l arunca afirmaţia. Era prima recunoaştere, prin implicaţie, a propriilor ambiţii uriaşe. Gândul îl purta la eventualitatea în care, învăţat să folosească sfera, putea oricând accede la putere, fără dificultate, în orice stat.

Pretenţia lui mai presupunea şi faptul că, potrivit analizei pe care o făcuse caracterului lui Clane, mutantul ar fi fost constrâns să-i lase controlul sferei într-o situaţie critică, în care însăşi

existenţa rasei umane s-ar fi aflat în pericol. Or, acum…

Clane clătina din cap.

— Lucrul acesta nu se va întâmpla, prietene. Nu cred că *doar* sfera le va putea veni de hac rissilor. Şi n-am chef să-ţi spun de ce.

Czinczar nu comentă. Sperase, deşi fără mare optimism, că va înţelege pe parcursul discuţiei câte ceva vizavi de funcţionarea sferei. Numai că informaţiile pe care le recepţiona nu simplificau problema, ci o complicau.

— S-ar putea crede că am dat dovadă de neglijenţă în privinţa asigurării securităţii sferei, continuă Clane. Dar e mult de când am aflat că nu pot fi peste tot în acelaşi timp. Pe urmă, repet, sfera n-ar putea oricum să-i fie de folos altcuiva. Ea funcţionează pe baza unei formule matematice aflată în interdependenţă cu producerea energiei atomice. Nu cred că în Sistemul Solar mai există o altă persoană, în afara mea, care să cunoască această formulă.

Czinczar primise în sfârşit o informaţie importantă cu privire la funcţionarea sferei, dar gustul speranţei împlinite era amar. Într-un final, barbarul spuse:

— Ce planuri ai cu mine, în acest moment?

Clane ezită. Când vorbi din nou, după câtva timp, în vocea lui se desluşea o furie stăpânită. Puternică, dar stăpânită.

— Ţi-am tolerat maşinaţiunile murdare din ultimele luni, numai pentru că, împreună, n-am fi reuşit să punem mâna pe o cantitate atât de mare de hrană şi de materiale, indiferent de numărul metodelor legale pe care le-am fi putut folosi. Se opri, ca să continue, apoi cu acelaşi ton voit linear: Mă îndoiesc, de asemenea, că aş fi fost în stare să adun atâtea femei la un loc, dacă nu apelam la metodele tale. Pentru scopurile mele, femeile sunt la fel de importante ca şi hrana.

Se opri din nou. Czinczar simţi cum îl copleşeşte mâhnirea, îşi închipuise până atunci că ştie într-o oarecare măsură cum gândea omul din faţa lui. Iar acum, pe nepregătite, era aruncat pe un teren complet necunoscut. Fusese învins într-un joc al vicleniei pe care el însuşi îl concepuse.

Era de neconceput ca toate mişcările lui secrete din ultima vreme să fie canalizate dintr-odată spre realizarea intereselor lui Clane. Mutantul continuă:

— Iată ce vreau să faci. Mâine, *Steaua Solară* va zbura deasupra taberei tale. Îţi vei încărca toate echipamentele pe punţile inferioare, douăzeci la număr, fiecare cu o capacitate de zece mii de oameni, plus proviziile. Te asigur că este destul loc pentru toată armata şi femeile tale.

— Ce mă va împiedica să preiau controlul navei, în momentul în care voi avea o astfel de forţă la bord?

Clane zâmbi sumbru.

— Cele douăzeci de punţi superioare sunt deja ocupate de o armată linnană foarte bine echipată, alcătuită din bărbaţi tineri, căsătoriţi, aflaţi la bordul navei împreună cu soţiile lor. Între grupurile respective nu vor exista niciun fel de legături, în afară de cele care se vor crea la nivel de comandament. De fapt, în afară de o uşă de comunicare cu cartierul tău general, toate celelalte căi de acces vor fi sigilate.

Czinczar încuviinţă din cap, mai mult pentru sine. Aranjamentul lui Clane suna promiţător. Desigur, orice apărare putea fi demolată printr-un plan îndrăzneţ. Altceva, însă, îl frământa în momentul de faţă pe conducătorul barbar. Toate aceste lucruri însemnau pregătirea unei călătorii extraordinare. Gândul respectiv eclipsa orice altceva în mintea lui Czinczar.

— Unde mergem? întrebă el surescitat. Pe unul din sateliţii exteriori?

— Aşteaptă şi vei vedea, zise Clane rece şi se ridică încruntat. Destul. Astea sunt instrucţiunile de moment. Am de făcut o vizită foarte importantă în capitală. Vreau să-ţi îmbarci armata şi să fiţi gata de luptă într-o săptămână. Şi dacă poţi, măcar pentru o singură dată, să te ridici deasupra acestei idioţenii care se numeşte logică militară, adu şi sfera.

Czinczar îl privi gânditor.

— Dragul meu prieten, spuse el, te laşi pradă emoţiilor. *Nu* putem scăpa de intrigile politice. Ceea ce tu dispreţuieşti este însuşi mediul uman. Pasiunea umană, ambiţia umană. N-a existat şi nici nu va exista vreodată un alt climat pentru acţiunile tale. Un bărbat reuşeşte sau eşuează în măsura în care înţelege şi controlează impulsurile altor fiinţe similare. Dacă încearcă să renunţe la intrigă, va fi măturat de val. Şi nimeni nu-şi va mai aminti de el sau de planurile lui. Ai grijă!

Şi ca să pună punct, barbarul adăugă sec:

— Nu am sfera.

VIII

Săgeata ţâşni din întuneric pe lângă capul lui Clane şi se opri în umărul unui soldat.

Acesta scoase un urlet de durere şi încercă să-şi smulgă din carne vergeaua subţire, care încă vibra. Un alt soldat se repezi în ajutorul rănitului. Alţii se năpustiră în fundătură. Dintr-odată se auzi un strigăt speriat şi furios. Păru un strigăt ascuţit, de femeie. Din noapte apărură câţiva soldaţi, trăgând după ei o siluetă subţire, băieţească, care se zbătea să se elibereze.

Soldatul rănit reuşise între timp să-şi smulgă săgeata din umăr. Mai mult speriat decât vătămat, începu să înjure încet, cu o voce profundă, de bas.

Tot mai mulţi bărbaţi apăreau în grabă pe stradă. În întunericul nopţii, flăcările torţelor începură să danseze animate de vânt. În atmosfera urât mirositoare şi plină de fum, licăririle bruşte şi trecătoare ale focurilor nu luminau clar formele, ce rămâneau nişte contururi vagi de chipuri şi siluete. Clane aştepta retras, nemulţumit de valul de oameni atraşi de agitaţie. Cum lucrurile nu se linişteau însă deloc, chemă un ofiţer şi, într-un minut, se formă un culoar până la el. Culoar pe care soldaţii aduseră prizonierul.

— E o femeie! strigă cineva.

Vestea se răspândi cu repeziciune. Înjurături pătimaşe începură să se audă din toate părţile. Femeia sau băiatul – era greu totuşi de exprimat o certitudine în lumina aceea – încetă să se mai zbată.

— Daţi-mi drumul, şobolani împuţiţi! O să fiţi biciuiţi pentru asta! Vreau să vorbesc cu Lordul Clane.

În ciuda asprimii amplificată de cuvintele folosite, vocea aparţinea unei femei. Şi, mai surprinzător, accentul era cel cultivat în şcolile unde învăţau domnişoarele din înalta societate.

Când se convinse de lucrul acesta, Clane îşi pierdu calmul îngheţat în care se retrăsese din momentul tentativei de asasinat. În clipa când auzi vocea, nu se mai îndoi că, într-adevăr

se comisese un atentat împotriva *lui,* şi nu a soldatului care fusese rănit. Presupuse, conform unei judecăţi logice, că individa aparţinea grupului cumnatei sale.

Acum, că atentatul eşuase, vor trebui aflate de la ea numele şefilor imediaţi. Era un lucru de rutină, practicat în orice situaţie de acest gen. Ceea ce-l nemulţumea pe el avea în vedere faptul că atentatoarea părea că nu se gândise deloc la gravitatea consecinţelor. În mod limpede, atunci când acceptase misiunea nu cunoscuse în ce consta pedeapsa tradiţională pentru asasine. Toate erau date pe mâna soldaţilor!

O privi preocupat. Probabil că şi lumina era înşelătoare, dar nu părea decât o copilă. Îi dădu cel mult optsprezece ani. Ochii îi străluceau de pasiunea înflăcărată a unei adolescente pline de personalitate. Gura ei avea buze cărnoase şi senzuale.

Clane strânse din umeri, când înţelese că mintea lui acceptase deja pedeapsa tradiţională. El, care încălcase în ultima vreme atâtea obiceiuri, nu-şi putea permite acum să-şi nemulţumească propria gardă. Neexistând cale de mijloc, deznodământul situaţiei nu putea fi decât cel dinainte ştiut.

Furios pe ea, deoarece îl obliga să ia o hotărâre neconcordantă cu principiile lui, Clane vorbi tăios, fără să o menajeze.

— Cine eşti?

— Nu voi vorbi aici.

— Cum te cheamă?

Tânăra ezită. După câteva secunde numai, recunoscând desigur ostilitatea din vocea lui, răspunse ursuză:

— Madelina Corgay.

La auzul numelui, Clane amuţi din nou. Corgay se număra printre numele vechi şi cunoscute în Linn. Generali şi Patroni îl purtaseră pe câmpul de bătălie sau îl folosiseră pentru a elabora legile ţării. Clane îşi aminti că tatăl fetei murise în războiul marţian, cu numai un an în urmă. Era deci erou de război. Drept urmare, fapta fiicei sale avea să fie iertată.

Mutantul îşi dădu seama cu tristeţe că, indirect, începuse să se gândească la repercursiunile politice. Şi la faptul că ar fi fost o nebunie din partea lui să nu aibă în vedere toate implicaţiile posibile ale incidentului. Scutură furios din cap. Cu Calaj deja votat în funcţia de Lord Conducător şi aşteptat a doua zi să-şi facă intrarea triumfală în Linn, întâmplarea putea fi uşor folosită

împotriva mutantului de către susţinătorii tânărului. Totuşi, Clane trebuia să ţină seama şi de ceea ce aşteptau soldaţii de la el. Experienţa îl învăţase că oamenii n-o să-i accepte nicio scuză. Din fericire, exista deocamdată o cale intermediară.

— Aduceţi prizoniera la mine, spuse el. O voi interoga când vom ajunge la destinaţie.

Nimeni nu protestă. Era cât se poate de normal ca, în prealabil, să existe o investigare a cazului. Pedeapsa urma să vină ceva mai târziu.

*

Trecuseră câteva săptămâni bune de la capturarea navei aliene şi mai mult de şase luni de la înfrângerea lui Czinczar şi a armatei lui venite de pe Europa, îndepărtatul şi puţin cunoscutul satelit al lui Jupiter. Lumea linnană de-abia se liniştise după cele două grele încercări prin care trecuse şi supravieţuitorii începuseră să uite cât de mari fuseseră primejdiile de care tocmai scăpaseră. Voci nemulţumite se ridicau din toate colţurile imperiului.

Comercianţii protestau, afirmând că, de fapt, Czinczar nici nu fusese o ameninţare reală. Şi că, în orice caz, pericolul apăruse mai mult datorită neglijenţei crase a guvernului. Cât trăise, Jerrin înăbuşise cât putuse astfel de manifestări. După moartea lui, însă, apăruse o mişcare decisă să anuleze decretul promulgat de Clane în timpul invaziei barbare, în urma căruia fuseseră eliberaţi toţi sclavii credincioşi. Furia tot mai nestăpânită a numeroşi linnani deproprietăriţi în felul acesta creştea cu fiecare zi. Iar la urechile lui Clane ajunseseră nişte zvonuri deloc liniştitoare, conform cărora dezastrele nu s-ar fi produs, probabil, dacă unui anumit mutant nu i s-ar fi permis atâtea de către familia conducătoare. Cu atât mai periculos era acest atac îndreptat direct asupra lui, cu cât el nu avea nicio posibilitate de a se apăra. Agravant se dovedea acum şi faptul că îşi împiedicase susţinătorii să boicoteze alegerea lui Calaj în cea mai înaltă funcţie din stat.

Alarmaţi de întorsătura furiei mulţimii, mai mulţi susţinători ai lui Clane îşi manifestau pe faţă nemulţumirea că se lăsaseră convinşi. Clane ar fi trebuit, afirmau ei, să acţioneze înainte de intrarea lui Calaj în capitală.

Tocmai un astfel de plan îl adusese în noaptea aceea pe

străzile întunecate ale Linnului. Se pusese la cale o lovitură de stat cu scopul de a-l proclama Lord Conducător. Clane aflase asta dintr-un raport pe care-l primise cu numai câteva ore înainte, tocmai când ajunsese în oraş.

Când sosi la palatul Patronului Saronatt, unde conspiratorii îşi instalaseră cartierul general, Clane îi convocă neîntârziat pe şefii complotiştilor într-unul din cele trei apartamente puse la dispoziţie. Atitudinea lui fu combătută încă din startul discuţiilor. Stătea şi asculta uimit cum vechi şi fervenţi susţinători de-ai lui îi atacau punctul de vedere într-un limbaj mult mai violent decât folosise el vreodată. Mai toţi mârâiau proteste, unii ţinând chiar tirade furioase. Teama lui de o invazie extraterestră, atunci când nu era batjocorită pe faţă, era combătută pe motivul că numai ca Lord Conducător ar fi avut într-adevăr posibilităţile cele mai largi de a apăra statul. Argumentele semănau foarte mult cu ale lui Czinczar, fiind susţinute cu acelaşi aplomb.

Puţin după ora trei noaptea, un faimos Patron chiar îl renegă ca lider.

— Am fost invitat, spuse acesta turbat de-a binelea, să mă alătur grupului Lilidel. Ei bine, aflaţi că o voi face. M-am săturat de atâta laşitate.

Acesta se dovedi începutul unei agitaţii înfrigurate, care-i determină pe mulţi să părăsească corabia pe cale a se scufunda. O oră mai târziu, când Clane începu să vorbească, nu-l mai ascultau decât vreo douăzeci de bărbaţi, cei mai mulţi dintre ei militari care luptaseră alături de el împotriva lui Czinczar. Şi nici aceştia nu se arătară prea entuziaşti. Clane le sesiză starea de spirit şi le împărtăşi cât mai scurt şi sobru găsi de cuviinţă cum credea el că va avea loc atacul rissilor. Nu le spuse ce planuri elaborase, dar le oferi o satisfacţie sentimentală.

— După părerea mea, zise el, adversarii noştri nu-şi dau deocamdată seama ce înseamnă concret promovarea într-o astfel de funcţie a unui copil care a fost întotdeauna băiatul mamei. Pe adolescenţi nu-i interesează decât cei pe care-i văd în anturajul lor imediat, nu cei cu care nu se întâlnesc niciodată. Imaginaţi-vă că un astfel de copil poate acum să facă exact cum îl taie capul, de *fiecare* dată.

Clane se ridică şi-şi roti privirea întunecată peste micul grup.

— Vă las să vă gândiţi la asta, încheie el.

Se întoarse la propria-i reşedinţă mai afectat decât voia să recunoască, fie şi numai în mintea lui. Tocmai se îndrepta către dormitor, când şeful gărzilor aduse aminte de Madelina Corgay.

Clane ezită. Era obosit şi sătul de atâtea probleme. Nici măcar nu credea că dorea să afle cu tot dinadinsul cine plănuise să-l ucidă. Chiar şi unii din vechii lui susţinători l-ar fi putut considera un pericol acum. Ceea ce-l hotărî până la urmă fu obişnuita lui curiozitate. Clane îşi atribuia succesele importante obiceiului de a investiga rapid şi temeinic orice lucru care reuşea să-i trezească interesul. Dădu ordin să-i fie adusă fata.

Intră demnă, repezindu-i pe soldaţii care încercau să o împingă din spate, ca pe o prizonieră. În lumina strălucitoare a opaiţelor, părea mai matură, în orice caz nu atât de tânără cum i se păruse când o văzuse prima dată. Clane îi dădu acum în jur douăzeci şi doi de ani, poate chiar mai mult. Era o femeie frumoasă, după criteriile lui. Trăsăturile îi puneau în evidenţă indiscutabila inteligenţă. Efectul asupra privitorului nu era afectat decât de extraordinara insolenţă pe care se părea că doreşte s-o etaleze cu orice preţ. Clane îşi dădu seama însă că lucrul acesta nu era neapărat un defect. Fata vorbi prima.

— Greşeşti, dacă mă crezi un asasin obişnuit.

— Personal consider că toţi asasinii sunt nişte persoane deosebite, se înclină Clane ironic.

— Am tras în tine ca să-ţi atrag atenţia, continuă ea.

Clane se întoarse o clipă cu gândul la momentul atentatului. După câte îşi amintea, săgeata trecuse la nici treizeci de centimetri de capul lui. Pentru un arcaş priceput, însemna o lovitură proastă. Având-o acum în faţă, întrebarea suna cam aşa: cât de pricepută era ea? Şi cât de mult influenţase întunericul asupra preciziei? Parcă simţindu-i frământarea, fata vorbi din nou:

— Fac parte din clubul de arcaşi al generalilor marţieni. Cu două săptămâni înainte de atacul lui Czinczar, am participat la campionate. Asta m-a hotărât să-mi asum riscul. Eram sigură că-ţi pot dovedi că aş putea să te nimeresc oricând.

— Şi nu puteai să găseşti altă modalitate să-mi atragi atenţia? întrebă Clane caustic.

— Nu, dacă voiam s-o şi păstrez, îi aruncă ea.

Clane se strâmbă. Acum totul devenise un simplu duel verbal,

care nu-l interesa câtuşi ce puţin.

— Mă tem că lucrurile mă depăşesc, spuse el. Şi mă mai tem, de asemenea, că va fi nevoie să trecem la o altă modalitate de interogare, pornind de la motivele obişnuite ale unei tentative de asasinat.

Tăcu, apoi se pomeni întrebând fără să vrea:

— De ce ai ţinut să-mi atragi atenţia?

— Deoarece vreau să mă mărit cu tine, spuse ea.

O privi pe fată cu ochi strălucitori, în spatele cărora se ascundea un zbucium pe care n-ar fi vrut să-l trădeze nici în ruptul capului. Nu se aşteptase ca vreodată cineva să pătrundă în viaţa lui. Îşi dădu seama tulburat că, dacă ar fi vorbit în clipa aceea, vocea i-ar fi tremurat. Şi totuşi, era foarte normal să aibă o reacţie puternică.

Tânăra aparţinea unei pături din Linn pe care el o considerase întotdeauna inaccesibilă. Făcea parte dintr-un anturaj care, în afara câtorva bărbaţi, puţini la număr, ignorase cu desăvârşire mutantul din familia fostului Lord Conducător. Faptul că o fată de rangul ei se hazardase în a-i propune să-l ia de bărbat, dovedea că-l considera o cale către putere pentru ea însăşi. Noaptea care trecuse îi arătase probabil fetei că greşise în raţionament. Totuşi gestul ei spărsese deja zidul opoziţiei sociale. Din punct de vedere politic, îi putea fi extrem de utilă.

Suspină, când îşi dădu seama că, din nou, cântărea o situaţie prin prisma intereselor politice. Se hotărî cu un oftat. Îl chemă pe căpitanul gărzilor şi-i spuse:

— Lady Madelina Corgay va fi instalată într-un apartament. Este oaspetele nostru, până la noi ordine. Ai grijă să fie bine păzită.

Apoi se duse în sfârşit la culcare. Dădu instrucţiuni să nu fie trezit şi rămase un timp cu ochii deschişi, întorcând pe toate feţele planul pe care-l făcuse pentru a doua zi. Mai întâi de toate, trebuia să meargă la Palatul Central să se mai uite o dată la monstrul adus de Czinczar.

Era important să cunoască structura fiziologică a duşmanului de moarte al omului.

IX

Lordul Clane se trezi la primele ore ale dimineţii în sunetul unei muzici îndepărtate. Rămase o clipă mirat, apoi îşi aminti că astăzi Lordul Calaj sosea în Linn şi că, din acest motiv, avea să fie mare sărbătoare.

Îşi luă în grabă micul dejun, apoi plecă cu o navetă de patrulare către Palatul Central. Când vehiculul se pregăti să coboare, pilotul îi transmise un mesaj. „Excelenţă, piaţa e plină de oameni.”

Clane îi ordonă: „Aterizează pe o stradă laterală. Vom merge pe jos restul drumului.”

Aterizară fără probleme şi începură să-şi croiască drum prin mulţimea înţesată de dansatori şi de muzicanţi. Trecură pe lângă grupuri de bărbaţi şi femei care cântau legănându-se. Clane, care nu se plictisea niciodată de distracţiile fiinţelor umane, îi studie cu o curiozitate neascunsă.

Oamenii aceştia sărbătoreau ajungerea la putere a unui adolescent pe care nu-l cunoşteau. Voci dulci, voci răguşite, strigăte prieteneşti, femei legănându-şi cochet şoldurile, bărbaţi care ciupeau orice braţe dezgolite şi sărutau orice buze de femeie care trecea pe lângă ei – un spectacol cu adevărat fascinant. Dincolo de aceste manifestări, însă, dacă te gândeai la fantasticul pericol care trecuse atât de aproape de ei, ca şi la invazia iminentă, scena te făcea să simţi fiori de gheaţă pe şira spinării.

Bărbaţi şi femei în toată firea se purtau ca nişte copii, acceptându-l drept conducător pe un băieţandru a cărui singură calitate probată până atunci, constase în faptul că se născuse în grădina marelui Lord Jerrin. În rest, se punea atâta preţ pe nişte nimicuri, încât toată existenţa umană se afla într-o mare primejdie.

Când ajunseră în punctul acela, gândurile lui Clane au fost întrerupte violent.

— E schilodul ăla de popă! se auzi o voce.

Vorbele începură să circule rapid prin mulţime. Strigăte furioase porniră să se facă auzite.

— Diavolul!

— Mutantul!

— Preotul diavolului!

Dansul încetă şi o masă de oameni încruntaţi se adună în jurul lui.

— E Lordul Clane, cel care poartă răspunderea pentru toate necazurile noastre, strigă cineva.

Un murmur furios începu să-şi scuture aripile. Căpitanul gărzii lui Clane le făcu semn în tăcere celor douăzeci şi ceva de soldaţi din subordine. Aceştia, bărbaţi bine clădiţi, împinseră mulţimea înapoi, cu mâinile pe spade şi pumnale. Clane, care asistase imperturbabil, făcu un pas înainte cu un zâmbet îngheţat pe chip. Ridică o mână şi avu pentru o clipă liniştea pe care o dorea. Apoi, strigă cu o voce puternică:

— Trăiască noul Lord Conducător, Calaj!

Spunând acestea, băgă mâna într-o punguţă pe care o purta de ani de zile după el, tocmai pentru o astfel de ocazie. O scoase plină de monede de argint, pe care le aruncă pe deasupra capetelor. Banii străluciră orbitor în soare şi se împrăştiară pe o suprafaţă întinsă, până la vreo şapte metri mai încolo. Nu căzuseră bine, când un alt pumn de arginţi fu aruncat în direcţia opusă.

— Trăiască Lordul Calaj! strigă Clane încă o dată, ceva mai cinic însă.

Mulţimea nu-l mai asculta. Oamenii se călcau în picioare disperaţi, încercând să pună mâna pe monede. Chiar şi după ce grupul lui Clane trecu, scăpând astfel de orice pericol, în urmă se mai auzeau strigăte ascuţite:

— Dă-mi-l, e al meu!

— M-ai călcat pe mână, vrăjitoareo!

Zgomotele de picioare şi mâini lovite răsună limpede în aerul dimineţii.

Incidentul îi lăsă lui Clane un gust amar. Din nou, fusese nevoit să folosească o tehnică de manipulare a maselor. Simplu, eficient şi necinstit, procedeul acela josnic făcea parte din vastul fond de informaţii despre omul de rând pe care Clane îl adunase de-a lungul anilor.

În ciuda dorinţei lui arzătoare de a se lepăda de asemenea şiretlicuri ieftine, nu fusese în stare s-o facă. Îşi aduse aminte de ce-i spuse Czinczar şi clătină din cap. Trebuie să existe o modalitate prin care să le atragă atenţia acestor oameni că se aflau în ceasul al unsprezecelea. Era nevoie, măcar o dată, să abandoneze ambiţiile personale şi să acţioneze toţi, la unison, împotriva unui inamic atât de feroce, încât nici nu accepta să comunice cu fiinţele umane.

Dar cum? Ce putea el să facă sau să spună, pentru a aprinde scânteia? *El,* care îşi consuma tot timpul şi toată energia studiind aparatele de la bordul navei risse, cum să îndeplinească o sarcină atât de uriaşă şi de importantă, încât eclipsa orice altceva?

Iată-l totuşi aici, în drum spre palat, pentru a îndeplini personal o treabă care ar fi trebuit să constituie o chestiune de rutină pentru unul sau mai mulţi subalterni. Dar nu era aşa, bineînţeles. Nimeni altul nu avea calificarea necesară pentru a rezolva cele două probleme ale acelei zile: una politică şi una ştiinţifică. Cu câţiva ani în urmă, înfiinţase o şcoală de ştiinţe avansate. Din păcate, fusese mult prea ocupat ca să-i acorde atenţia cuvenită. Politică… Războaie… Intrigi… Oameni de văzut… Rapoarte de studiat… Proprietăţi de administrat… Explorări… Experimente… Idei noi… Fiecare set de douăzeci şi patru de ore trecea cu iuţeala fulgerului, lăsând mereu în urmă un număr sporit de sarcini nerezolvate. Un singur om nu putea face mai mult. Acum, în mijlocul acestei crize, simţea lucrul acesta mai pregnant ca oricând.

Încă se mai gândea la câte încercări îi scosese în faţă viaţa, când ajunse la poarta palatului. Atenţia lui faţă de detalii îl anunţă că mai erau câteva minute până la amiază. Problema era dacă va fi lăsat să intre.

Constată imediat că-şi făcuse degeaba probleme. Un căpitan distrat îi dădu drumul înăuntru, împreună cu oamenii lui. Clane se îndreptă ţintă către camera frigorifică. Nu-i fu greu să găsească cadavrul rissului adus de Czinczar de pe Europa.

Corpul prelung al creaturii nu se comporta plăcut la decongelare. Când apa se porni să prelingă de pe pielea rissului, o piele încreţită, cu multe pete maronii, o miasmă neplăcută umplu aerul, din ce în ce mai pătrunzător.

Măcelarii pe care-i adusese începură să secţioneze cadavrul cu ferăstraiele. Clane lua fiecare bucată, dictând pe rând celor doi secretari. Când termina cu un segment, îl trecea imediat unui desenator priceput, care, cu mişcări repezi şi sigure, făcea pe loc o schiţă în mărime naturală.

Soarele se grăbea spre asfinţit. În încăpere, izul cadavrului părea să fi intrat şi în crăpăturile pereţilor. Clane însă examina şi dicta neobosit, examina şi dicta. Intrară apoi în acţiune arzătoare şi eprubete. Secreţii glandulare, lichid din sistemul circulator, fluid din coloana sa spinală, toate fură testate cu diverse substanţe, separate în elemente componente, descrise, denumite şi ilustrate pentru a constitui obiecte ale experimentelor viitoare.

Unul dintre secretari leşină la un moment dat, când Clane îşi băgă degetul într-un lichid cleios, pe care apoi îl gustă. Puţin mai târziu, Clane dădu o bucăţică din carnea rissului unui şobolan aflat într-o cuşcă şi înfometat tocmai pentru acest experiment. Animalul se aruncă asupra cărnii, dar muri câteva minute mai târziu, în convulsii teribile.

Clane dictă:

— În urma examinării, carnea s-a dovedit a fi o structură proteinică atât de complexă încât ni s-a părut imposibil să fie comestibilă, pentru orice animal de origine terestră. Şobolanul care a fost hrănit cu această carne a murit după trei minute şi patru secunde.

Puţin după ora cinci, puse oamenii să aşeze bucăţile înapoi în lada care fu transportată apoi în camera frigorifică. Deşi treaba se terminase cu bine, Clane păru nemulţumit. Nu realizase decât unul din cele două obiective ale zilei. Ştia că abia următorul îi va pune la încercare toate cunoştinţele prin care putea învinge, chiar şi brutal, voinţa unui om.

Trebuia să intre, încă o dată, în rolul pe care-l ura cel mai mult. Şi, din păcate, nu exista alternativă.

Îşi trimise oamenii acasă şi se interesă cum se putea ajunge la apartamentul lui Calaj. Recunoscându-l, oficialul pe care-l întrebase îşi duse mâinile la cap.

— Excelenţă, nebunia de azi ne-a dărâmat pe toţi, spuse el.

După ce se linişti, îi dădu lui Clane indicaţiile solicitate.

Soldaţii aflaţi în gardă la uşa lui Calaj tresăriră, când le spuse:

— Sunt Lordul Clane, unchiul Lordului Conducător.

— Să vă anunţăm, excelenţă? întrebă unul dintre ei, codindu-se.

— Nu, spuse Clane pe un ton rece şi ferm. Nu-i nevoie.

Intră.

După un mic alcov, urma o încăpere mai mare. Clane privi curios în jur şi-l văzu pe Calaj stând în cap lângă o fereastră deschisă. Îşi demonstra măiestria în faţa unei fetişcane, o sclavă marţiană.. Fata chicotea, apoi se întoarse şi, când îl văzu pe Clane, îngheţă.

Spuse ceva şi Calaj se rostogoli, abandonând poziţia avută până atunci. Probabil că o auzise pe mama lui vorbind cu teamă despre Lordul Clane, pentru că se făcu alb ca varul când văzu cine era.

— Unchiule! spuse el şi Clane îi simţi imediat nota de alarmă din voce. Calaj era hipnotizat de propria lui frică.

Teama băiatului era justificată într-un fel. Clane nu avea timp de pierdut. Venise la Palat cu un dublu scop, aducându-şi cu el şi bagheta de energie pe care o folosea numai în cazuri extreme. Primul obiectiv, examinarea rissului fusese îndeplinit. Atingerea celui de-al doilea depindea de Calaj.

Clane nu simţea niciun fel de remuşcări. Potrivit rapoartelor primite de la spionii lui, băiatul era anormal. Dacă era adevărat, atunci nu mai putea fi salvat. De multe ori, în trecut, Clane dusese copii şi adulţi într-un azil, unde încercase să le descâlcească minţile, folosindu-se de toate cunoştinţele pe care le poseda. Zadarnic.

Nu era momentul să spere în succes, când eşuase de atâtea ori până acum.

Calaj trebuia sacrificat. Şi Lilidel. Şi tot grupul din spatele ei.

Distruşi cu toţii de nebunul pe care-l aduseseră la putere.

— Dragul meu băiat, începu Clane, am primit de la zei instrucţiuni în legătură cu tine. Zeii te iubesc, dar trebuie să le îndeplineşti voia.

— Zeii mă *iubesc*? întrebă Calaj, cu ochii lărgiţi.

— Da, te iubesc, răspunse mutantul ferm. Altfel cum crezi că ţi s-ar fi permis să ajungi în vârful piramidei? Doar nu socoti că ai fi putut deveni Lord Conducător fără voia lor?

— Nu, nu, bineînţeles că nu.

— Ascultă cu atenţie. Îţi voi transmite instrucţiunile *lor* pentru tot ceea ce vei întreprinde în viitor. Repetă-le după mine. Trebuie să conduci după mintea ta.

— Trebuie să conduc după mintea mea, repetă Calaj, cu o voce monotonă.

— Nu lăsa pe nimeni să-ţi dea sfaturi în problemele statului. Orice hotărâre vei lua, va fi hotărârea zeilor.

Calaj repetă cuvintele pe un ton cu inflexiuni din ce în ce mai înalte. Pe urmă clipi.

— Nici măcar pe mama? întrebă el, uluit.

— Mai ales pe mama, întări Clane, după care continuă: Vei avea nevoie de oameni noi în jurul tău. Fii prudent un timp, dar adună-ţi treptat în jur doar pe cei aleşi de tine. Nu lua în seamă recomandările mamei tale sau ale altora. Am aici un document…

*

Când ajunse acasă, Clane nu pierdu niciun moment.

— Voi pleca de îndată, le spuse el şefilor săi departamentali. Probabil că nu o să primiţi nicio veste de la mine vreme îndelungată. Veţi administra proprietatea şi vă veţi îndeplini toate celelalte îndatoriri ca şi până acum.

— Dar atentatoarea? se interesă căpitanul gărzii.

Clane ezită, apoi vorbi mai mult pentru el:

— Presupun că soldaţii aşteaptă…

— Într-adevăr, domnule.

— Consider obiceiul de a da asasinele pe mâna soldaţilor drept un obicei barbar, declară Clane. Prin urmare, lucrurile nu se vor mai întâmpla aşa. Mai întâi, pentru că familia ei se află în bune relaţii cu Lordul Conducător, ceea ce ne-ar putea crea mari neplăceri. Poţi să subliniezi lucrul acesta. În schimb, uite la ce m-am gândit…

Îi împărtăşi căpitanului compensaţia pe care o oferea. În orice caz, era atât de generoasă, încât putea garanta că nu va fi refuzată.

— Oferta este valabilă un an, încheie el. Şi, căpitane…

Deschise gura cu intenţia de a face un anunţ, dar şovăi şi o închise la loc. Era mai mult decât o simplă mişcare în complexul joc în care intrase, totuşi, culoarea politică nu lipsea.

Trebuie să mă ridic deasupra acestor meschinării, se gândi el. În ciuda spuselor lui Czinczar, modul de acţiune al unui om de

stat nu se baza doar pe o viclenie de animal. Totul era atât de evident, atât de esenţial. Pentru că, dacă şi el juca acelaşi joc ca toţi ceilalţi, nu mai exista într-adevăr nicio speranţă.

Hotărât şi încordat, Clane rosti dintr-o singură suflare:

— Poţi să transmiţi ofiţerilor că Lady Madelina Corgay va fi cunoscută în viitor drept Lady Madelina Linn. Toate gradele îi vor arăta respectul cuvenit.

— *Da,* domnule. Felicitări, excelenţă.

— Căsătoria va avea loc astăzi, încheie Clane.

X

— Dar ce ai semnat? întrebă Lilidel în culmea furiei. Ce scria în documentul acela?

Se plimba de colo-colo în culmea agitaţiei. Calaj o privea morocănos, de-a dreptul furios pe suspiciunea ei deloc mobilizatoare. Mama lui era singura persoană din lume care-l mai putea face să se simtă ca un băieţel. Deşi acum nu-i mai spunea nimic, îl enervau toate absurdităţile ei, cum ar fi aceea că ar fi trebuit neapărat să citească înainte să semneze.

Lui Calaj îi dispăruse de tot teama care-l încercase după vizita făcută de unchiul lui cu cinci săptămâni în urmă. Tocmai din acest motiv îl călca şi mai tare pe nervi faptul că în mintea maică-sii incidentul se păstra la fel de proaspăt ca în ziua când se întâmplase.

— De ce să-l fi citit? protestă Calaj. În fond, era tot o hârtie. Nu mi se aduc întruna hârtii la semnat? Ce contează una în plus? Şi apoi, e unchiul meu, nu? Unchiul meu care nu a încercat să mă împiedice să devin Lord Conducător.

— Nu-l putem lăsa să scape aşa, spuse Lilidel. Parcă-l şi văd râzând de unul singur, satisfăcut că ne e frică să acţionăm făţiş împotriva lui.

Repeta asta pentru a nu mai ştiu câta oară în ultima vreme. Nevropatul Calaj se întrebă chiar dacă nu cumva mama lui înnebunise.

Lilidel îi dădea înainte, furioasă:

— Am întrebat toţi guvernatorii, le-am dat ordin să cerceteze toate documentele oficiale şi le-am atras atenţia în mod expres să ne transmită imediat orice informaţie legată de armată. Numai că, bineînţeles – continuă pe un ton amar –, decât să ceri unora dintre oamenii aceştia să colaboreze, mai bine ai vorbi singur, cu faţa la perete. Unii ne tratează de parcă *ei* ar fi guvernul, iar noi nişte simpli lucrători cu ziua.

Calaj se foi. Nervii lui sensibili fuseseră deranjaţi de cuvântul „noi”, căruia mama lui îi dădea un sens greşit. Lilidel nu avea

nicio funcţie oficială, dar se purta de parcă ea ar fi fost Lordul Conducător, iar el, doar fiul şi moştenitorul. Calaj îşi aduse aminte, şi nu pentru prima oară, că unchiul lui îi spusese ceva despre demnitate şi despre afirmarea propriei personalităţi. Necazul era că nu îndrăznea deocamdată să se împotrivească mamei şi tuturor acelor oameni. Nu avea curaj!

E timpul să fac ceva, se gândi el.

— La ce bun toate astea? o întrebă. N-au raportat spionii noştri că nu se află la niciuna din reşedinţele lui? Apoi, adăugă cu o viclenie manifestată tot mai mult în ultima vreme în modul cum punea şi cum rezolva problemele: Va trebui să cunoşti exact locul unde se află, înainte să întreprinzi ceva împotriva lui, pe cale oficială şi chiar aşa l-aş ţine tot timpul pe Traggen în faţă, dacă aş fi în locul tău. Ca şef al legiunilor, Traggen ar trebui să sară şi în foc să ne apere cauza… Cred că am să mă duc la jocuri acum, încheie el, ridicându-se în picioare.

Calaj ieşi agale din cameră.

Lilidel îl privi neliniştită cum se îndepărtează. Nu ştia că, în evaluarea lui Clane, otrăvirea lui Jerrin stârnise înăuntrul ei conflicte fără rezolvare. Totuşi, deşi îl ucisese, în străfundurile sufletului, Lilidel îi recunoştea fostului soţ toată demnitatea cerută de înalta funcţie ocupată acum de fiul ei.

Avusese un adevărat şoc când Calaj insistase ca serbările prin care i se sărbătorea numirea să fie prelungite peste durata celor trei zile stabilite iniţial. Cum totul era gratuit, se ajungea la o cheltuială uriaşă din partea guvernului. Jocurile continuau aşadar, iar interesul lui Calaj pentru ele nu dădea semne de estompare, deşi le frecventa zi şi noapte.

Între timp, însă, avuseseră loc mai multe incidente alarmante. Primul dintre ele se petrecuse când Calaj, întorcându-se către reşedinţă însoţit de un grup de tineri, avusese o izbucnire neaşteptată, uluitoare.

— Aş putea să vă ucid pe toţi! *Gărzi, ucideţi-i!*

Când Calaj urlă pentru a treia oară ordinul, un soldat, un bărbat mătăhălos, mereu cu ochii în patru, sesiză că unul dintre însoţitorii Lordului Conducător era cu mâna pe spadă, pe jumătate scoasă din teacă. Tânărul respectiv fu despicat aproape în două, dintr-o singură lovitură. În confuzia creată, nouă din cei unsprezece tineri nobili fuseseră masacraţi. Ceilalţi doi scăpaseră

cu fuga.

Lilidel nu avusese de ales şi trebuise să spună că fusese o tentativă de asasinat. La insistenţele ei, cei doi tineri care reuşiseră să scape, fuseseră târâţi în căngi de-a lungul străzilor, sfârşind în cele din urmă traşi în ţeapă pe malul râului.

Retrasă atunci în apartamentul fiului ei, unde, în ultima vreme, trebuia să vină dacă voia să-l vadă, Lilidel avusese presimţirea nefericită că ceea ce se întâmplase nu fusese decât începutul.

În săptămânile care urmară, Lilidel descoperi că Traggen alcătuise mai multe companii de zdrahoni mătăhăloşi ca nişte bivoli, ce aveau să constituie garda personală a lui Calaj. Oamenii erau instruiţi să execute necondiţionat cel mai mic ordin al Lordului Conducător. Lilidel bănuia ceva în legătură cu aranjamentele lui Traggen, dar, la suprafaţă, totul părea în regulă şi nu-i putea reproşa nimic. Dacă ceva *nu* era în regulă, acestea nu puteau fi decât ordinele pe care le dădea Calaj, ordine asupra cărora vicleanul Traggen nu părea să aibă deocamdată nicio influenţă.

În fiecare lună, la urechile lui Lilidel ajungeau alte şi alte poveşti de groază. Sute de oameni dispăreau fără urmă, nimeni neştiind ce se întâmplase cu ei. Casele le erau imediat ocupate de nou-veniţi, care nu ştiau nimic despre ce se întâmplase înainte de venirea lor. Sau, cel mult, exclamau „Prostii!”, atunci când alţii încercau să le povestească, întotdeauna însă în termeni destul de voalaţi.

Pretutindeni în Linn, oameni de toate vârstele nu se gândeau decât la posibilitatea de a ajunge la Lordul Conducător. Mii şi mii de oameni erau stăpâniţi de dorinţa de a pătrunde în palat şi de a urca pe scara socială. Acesta fusese, generaţii la rând, drumul către putere şi un statut social privilegiat. Acum însă, în minţile tuturor, ajunsese o adevărată obsesie.

Toate plăcerile şi frumuseţile după care poate tânji inima unui om se aflau acolo. Calaj dădea banchete peste banchete, la care se serveau întotdeauna mâncăruri rare şi scumpe, aduse din coloniile extraterrane, precum şi tot felul de delicatese pământeşti ce apăreau, de obicei, în alte anotimpuri. În fiecare noapte, sala de recepţii a palatului forfotea de dansatori în haine viu colorate. Superficial, lucrurile păreau deci normale.

De obicei, primele câteva incidente nu produc panică în

rândurile oamenilor. Poate că o voce din mulţime striga îndurerată şi înfricoşată dar, adesea, era dificil de aflat ce se întâmplase.

În afară de asta, lucrurile neplăcute se întâmplau întotdeauna altcuiva, în locuri destul de îndepărtate de curte şi, deci fără implicaţii imediate în viaţa de zi cu zi. Incertitudinea şi ambiguitatea erau valabile chiar şi atunci când incidentele se petreceau în incinta Palatului. Soldaţii lui Calaj, aflase Lilidel, îşi perfecţionaseră în cel mai înalt grad tehnica de a face să dispară un cadavru, scoţându-l în cea mai mare grabă pe o uşă secretă şi făcându-l să dispară, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

La început, oamenilor le fusese greu să creadă că astfel de lucruri se puteau întâmpla oricui. Numai că tensiunea creştea din ce în ce mai mult. Niciunul din cei care reuşeau să ajungă în cercurile înalte ale societăţii nu îndrăznea să se mai retragă, chiar dacă situaţia nu-i mai convenea. Mai mult, de la o vreme, Lilidel începu să observe că cei din anturajul ei nu-i mai acordau aceeaşi atenţie când vorbea, vag îngrozită, despre pericolul unui asasinat. Prea multe familii linnane erau îndoliate pentru pierderea unui fiu sau a unei fiice, măcelăriţi cu nonşalanţă de casapii lui Calaj.

Astfel trecură un an şi trei luni.

*

Într-o zi, eforturile lui Lilidel fură răsplătite. O anume împrejurare îi oferi prilejul să-şi dea în sfârşit seama ce fel de document semnase Calaj la îndemnul lui Clane. I se supuse atenţiei următorul paragraf din scrisoarea unui guvernator provincial:

„Vă rog să-i transmiteţi excelenţei sale, Lordul Conducător, toată aprecierea mea pentru măsurile luate de guvern în vederea asigurării protecţiei populaţiei în eventualitatea unui nou bombardament al oraşelor noastre din partea invadatorului. Noi, cei din Reean, care avem tot timpul sub ochi exemplul cataclismului abătut asupra oraşului vecin Mura, ne dăm seama, poate mai bine decât alţii, cât de binevenite şi de practice sunt măsurile luate. După opinia mea, Lordul Conducător a dovedit prin această acţiune că nu este deloc prea tânăr pentru funcţia pe care o deţine. Reputaţia excelenţei sale a fost astfel considerabil întărită. Înalta strategie politică, ambiţia lui de a

progresa, precum şi succesele repurtate în lupta cu vechiul, întrucât se ştie că fermierii sunt, în general, categoria cu cel mai scăzut simţ al răspunderii faţă de societate şi cu cea mai accentuată tendinţă spre comerţ, toate acestea au dovedit cu prisosinţă că noul Lord Conducător este un bărbat de stat de o mare clarviziune şi forţă de caracter.”

Atâta scrisese guvernatorul, dar pentru Lilidel fusese de-ajuns. După o săptămână de investigaţii discrete, aflase tot ce se întâmplase. Şi, din păcate, se mai întâmpla încă.

Peste tot, în afară de Linn, locuitorii fuseseră organizaţi şi repartizaţi pe ferme aflate în apropierea oraşelor de reşedinţă. Până la noi ordine, şi sub ameninţarea unor pedepse deosebit de grave, oamenii aveau obligaţia să-şi cheltuiască zece procente din venituri pentru a construi locuinţe, precum şi spaţii frigorifice necesare păstrării hranei, în incinta fermelor unde trebuiau să meargă, dacă iminenţa războiului era categorică.

Clădirile trebuiau construite astfel încât să poată fi uşor transformate în hambare; în primii trei ani urmau să rămână goale. Orăşenii trebuiau doar să le construiască, după care să le viziteze în grup, o dată pe lună, pentru a se familiariza cu mediul.

După trei ani, fermierul putea cumpăra construcţia cu jumătate din preţul materialelor. Prin urmare, nu se lua în calcul munca depusă. În schimb, era obligat să întreţină clădirea pe durata a încă zece ani. Alimentele din încăperile frigorifice rămâneau în proprietatea orăşenilor, aceştia având obligaţia să le reîmprospăteze la fiecare cinci ani.

După ce Lilidel se convinse că acestea nu puteau fi decât urmările documentului semnat de Calaj pentru Clane, îi consultase imediat pe experţii în probleme agricole. Surprinşi peste măsură, aceştia îi spuseseră:

— Dar fermierii nici nu vor să audă! Pur şi simplu nu permit aşa ceva. Nu acceptă să coopereze sub nicio formă! Tot ce mai putem face acum este să le promitem că le vom da, pur şi simplu, clădirile după trei ani.

Lilidel tocmai intenţionase să fie de acord cu întreruperea măsurilor, când îşi adusese aminte că, desigur, guvernul suportase cheltuielile, din dispoziţia lui Calaj.

— Prostii! respinsese ea obiecţiile experţilor. Vom continua cu planul ca şi până acum. Şi, bineînţeles, îl vom extinde pentru a

putea include şi Linnul în circuit.

Mai târziu, îi spusese triumfătoare lui Calaj:

— Partea frumoasă e că Lordul Clane ţi-a întărit practic poziţia în felul acesta.

Şovăise totuşi. Ceva nu era în regulă cu victoria aceea. După mai mult de un an, nu se ştia nimic despre mutant. Acesta dispăruse dintr-odată, parcă înghiţit de pământ. Atâta doar că izbânda nu avea parcă niciun gust, atâta vreme cât învinsul nu ştia că fusese înfrânt.

— Dar despre ce-i vorba? o întrebase Calaj peltic. Pentru ce se iau toate precauţiile astea?

— Ah, mai demult, a trecut pe-aici o navă invadatoare de pe una dintre planetele exterioare mai puţin cunoscute. Tatăl tău îşi făcuse griji mari din cauza ei. Până la urmă, flota noastră a pus-o pe fugă fără mare dificultate. Probabil că ar fi trebuit să-i urmărim şi să ne războim cu alienii aceia, până i-am fi distrus. Ar fi fost bine dar, în definitiv, nu te poţi lupta chiar tot timpul cu barbarii. Ce contează acum, nu sunt măsurile luate, ci faptul că poporul le aprobă întru totul. Oamenii sunt convinşi că tu eşti autorul. Şi *asta* contează.

— Dar eu n-am făcut decât să semnez o hârtie, una singură, spusese Calaj, preocupat de un amănunt care-l rodea de câtăva vreme.

Maică-sa îl privise consternată. În asemenea situaţii îi venea destul de greu să intuiască asociaţiile ce se făceau în mintea fiului ei.

— Ce vrei să spui? întrebase nedumerită.

Calaj dăduse din umeri şi răspunsese:

— Rapoartele confirmă că în fiecare district au fost afişate ordonanţe cu numele şi sigiliul meu pe ele. Dar eu n-am semnat decât una.

Lilidel pălise.

— Falsuri, bâiguise ea. Dacă pot face asta… Dacă mă gândesc acum, şi cea pe care am primit-o suna cam ciudat.

Trimisese după document cu o voce tremurătoare şi se aplecaseră amândoi asupra hârtiei.

— E semnătura mea, nu încape nicio îndoială, încuviinţase Calaj. Uite şi sigiliul.

— Bine, dar sunt sute de hârtii din astea, şoptise Lilidel

copleşită.

Nu văzuse în viaţa ei un copiator.

*

După o săptămână, când Lilidel încă nu ştia dacă era sau nu mulţumită de atmosfera existentă în imperiu, îi fu adus un raport care o înspăimântă. Sute de nave spaţiale gigantice se aflau deasupra munţilor Pământului. Din fiecare coborau mii de monştri.

Sosiseră rissii.

XI

Lordul Clane se dovedea, într-adevăr, plin de vitalitate. Cu mai mult de un an în urmă, exact la ora fixată, trimisese ordin către toate compartimentele uriaşei nave, după care se instalase în faţa panoului de comandă.

Steaua Solară începu să se înalţe. Mişcarea iniţială păru destul de normală. Diferenţa se văzu abia după câteva minute. În jurul vehiculului cosmic se întunecă fulgerător. Acceleraţia navei îi făcu pe bărbaţii din cabina de comandă să încremenească, fără a mai fi în stare să-şi rostească întrebările.

Clane observă reacţia oamenilor, dar nu se clinti de pe scaunul lui, deşi simţea un gol imens în stomac. Era singurul care cunoştea destinaţia.

După trei ore, reduse acceleraţia la unu *g* şi se duse în apartamentul lui, să mănânce. Înţelegând dificultatea cu care mii de oameni trebuiau să-şi prepare hrana, aşteptă o oră şi jumătate înainte să mărească din nou acceleraţia.

Încă cinci ceasuri se scurseră, până ce reduse din nou acceleraţia la unu *g,* oferindu-le iarăşi oamenilor răgazul necesar pentru masă. Următorul interval de accelerare dură patru ore, după care Clane reduse presiunea uriaşă pentru un scurt interval de timp pe care îl folosi pentru a transmite unele instrucţiuni strict necesare.

— Oamenii aflaţi la bordul acestei nave, ordonă el, vor dormi şapte ore. Acceleraţia va fi puţin mai mare decât cea normală, dar nu la fel ca până acum. Nu pierdeţi timpul.

Le aduse apoi la cunoştinţă ofiţerilor programul de zbor, care urma să fie transmis pe navă: Două ore – mic dejun. Trei ore – acceleraţie. O oră şi jumătate – prânz. Cinci ore – acceleraţie. O oră şi jumătate – cină. Patru ore – acceleraţie. Şapte ore – somn.

Timpul acordat suplimentar micului dejun trebuia folosit la îmbrăcat şi pentru toaletă.

*

— E o prostie, zise Madelina la micul dejun.

Clane o studie cu atenţie, aşezat în faţa ei, la celălalt capăt al mesei. Era a patra dimineaţă pe navă. Fusese curios cum va reacţiona femeia la programul zilnic, cu acceleraţia aceea îngrozitoare. De câteva mese, ştia. Ca soţie, îşi spunea părerile la fel de deschis ca atunci când fusese prizonieră. Era aşadar timpul să-i spună adevărul.

Madelina îl privi cu ochi duri şi scânteietori.

— Nu văd niciun motiv să fugim, îi spuse. E nevoie de multă îndrăzneală în lumea noastră, Clane. Poate din cauza asta n-ai ajuns nicăieri până acum.

Mutantul fu uimit de nonşalanţa cu care trecea peste toate realizările lui anterioare. Numai că, în spatele vorbelor, se ascundeau nişte implicaţii mult mai dureroase. După treizeci de ani în care nu ţinuse cont de nimeni şi de nimic, era obligat acum să-şi adapteze existenţa prezenţei unei persoane care avea dreptul să-i vorbească pe un ton critic, fără să-l acuze totuşi de nimic. Cel mai mult îl nemulţumea, însă, propria lui reacţie faţă de prezenţa ei în sfera preocupărilor sale.

Recunoştinţă! O femeie din aristocraţia linnană îl căutase ca să-l ia de bărbat. Aproape copil, se dovedea impulsivă, nerăbdătoare, nonconformistă, fără să posede experienţa şi instruirea ce echilibrează gândirea cuiva. Cu toate acestea, Clane se simţea recunoscător. Şi îngrijorat. Dacă o nemulţumea ceva şi-şi dădea seama că făcuse o greşeală? Clane nu se îndoia că, dacă s-ar fi întâmplat aşa, l-ar fi părăsit fără să stea pe gânduri şi şi-ar fi căutat, poate, alt protector la bordul navei.

Czinczar? Nu considera că merită să se gândească la aşa ceva.

Venise vremea ca Madelina să afle că această călătorie nu însemna doar o fugă de Lilidel.

— De ce nu vii cu mine în cabina de comandă, după micul dejun? o întrebă. În vecinătatea ei se află o cabină de sticlă, de unde poţi admira priveliştea minunată a universului înstelat.

Madelina ridică din umeri.

— Am mai văzut soarele.

Clane luă vorbele ei drept un refuz. Nu ştia dacă trebuia să fie trist sau să-i pară bine. O oră mai târziu, pe când se pregătea să accelereze, soţia lui apăru în cabina de comandă.

— Unde e locşorul ăla de sticlă? întrebă ea veselă.

Clane sesiză că mai mulţi ofiţeri schimbară între ei priviri

semnificative. Se duse spre femeie furios, dar nu spuse nimic. Gestul ei era incalificabil, mai ales că anunţase programul de zbor.

— Pe aici, îi spuse.

Mai mult ca sigur, Madelina îi observase furia stăpânită din voce. Totuşi, nu făcu altceva decât să-i zâmbească dulce şi să se îndrepte în direcţia arătată. Când ajunse în uşa cabinei de sticlă, se opri. Clane îi auzi respiraţia întretăiată, apoi Madelina dispăru înăuntru. Când ajunse în uşa cabinei, văzu că soţia lui era deja cu nasul lipit de peretele transparent.

O despărţeau doar câţiva centimetri de marele abis. Clane se opri tăcut înapoia ei, la fel de furios ca şi până atunci. Vizita Madelinei, întârziată în mod deliberat, pentru a-l enerva, semăna perfect cu toate lucrurile prosteşti pe care le făceau fiinţele umane pe Pământ, în pragul dezastrului. Cu fiecare zi ce trecea, lui Clane îi devenea tot mai clar că sistemul interrelaţiilor umane era inexorabil legat de pericolul care se chema riss. Nu era vorba de mai multe probleme, ci de una singură, inimaginabil de complexă.

Întunecat din cauza acestei complexităţi apăsătoare, a iminenţei unui război de care, din nefericire pentru el, era absolut conştient, Clane aştepta reacţia Madelinei.

Cabina de sticlă era unică în structura navei. Pereţii ei prezentau protuberanţe convexe spre exterior, datorită cărora puteau să vadă de jur-împrejur. O stea foarte strălucitoare se zărea în spatele lor, în imediata apropiere.

— Venirea ta acum m-a făcut de râs în faţa propriilor mei ofiţeri, spuse Clane cu o voce joasă.

Soţia lui nu se întoarse. Umerii doar i se ridicară imperceptibil, sfidător parcă.

— Cred că toată călătoria asta e ridicolă. Vouă, bărbaţilor, ar trebui să vă fie ruşine de voi înşivă. Eu, una, nu vreau să am niciun amestec.

Se întoarse cu o mişcare nervoasă. Chipul ei avea o expresie foarte concentrată.

— Uite ce-i, Clane. N-am să te mai fac să te simţi jenat, stai liniştit. Vezi, eu ştiu c-o să fiu întotdeauna foarte bună cu tine. Dar tu eşti exagerat de precaut. Nu-ţi dai seama că viaţa trece iute şi că trebuie s-o iei fără frică pe scurtături, dacă vrei să

ajungi mai repede unde trebuie. În ce mă priveşte, nu mi-e teamă decât de un singur lucru: să nu ratez nicio experienţă, niciun eveniment important din propria mea viaţă. Îţi spun că această călătorie e o mare greşeală. Ar trebui să ne întoarcem şi să ne instalăm cu curaj la reşedinţă. Sigur, trebuie să luăm măsuri de siguranţă, dar chiar dacă vom cădea într-una din capcanele lui Lilidel, sunt gata. Iubesc viaţa, totuşi nu vreau să trăiesc în genunchi.

Îşi întrerupse pe neaşteptate peroraţia, ca să întrebe sec:

— Pe ce planetă mergem? Pe Venus sau pe Marte?

— Pe niciuna.

— Pe unul dintre sateliţi, atunci? Dacă ar fi un loc interesant, poate că aş fi mai puţin neliniştită. În definitiv, orice fată îşi doreşte o lună de miere plăcută. Ce planetă e aceea? întrebă ea arătând cu mâna steaua orbitoare din spatele lor.

— Soarele, spuse Clane.

O ajută să se aşeze pe o canapea, după care se întoarse în cabina de comandă.

Câteva minute mai târziu, *Steaua Solară* se avânta cu o acceleraţie teribilă într-un spaţiu care se întuneca din ce în ce mai tare, cu fiecare oră.

*

În după-amiaza celei de a cincea zile, Clane fu informat că Czinczar solicita o audienţă. Ezită, încercând să-şi învingă iritarea. Alt obstacol de care se izbea mereu. Şi încă unul important.

— Să intre, ordonă după un timp.

Conducătorul barbar intră gânditor şi acceptă scaunul oferit. Pe chipul lui se puteau citi sentimente contradictorii, dar când vorbi, vocea îi sună calmă.

— Eşti nebun!

Clane zâmbi.

— Eram sigur că asta va fi reacţia ta.

Czinczar avu un gest de nerăbdare.

— Care-i logica acestei mişcări?

— Speranţa, răspunse Clane.

Barbarul îşi încreţi buzele.

— Ai renunţat la conducerea unei planete cu atâtea locuri izolate, unde oricine se putea adăposti în cazuri extreme – pentru

un vis?

— Problema controlului politic şi a supremaţiei în stat e o adevărată obsesie la tine, Czinczar. În faţa unei invazii risse, lucrurile astea devin fără importanţă. Problema pericolului riss nu poate fi rezolvată între graniţele Sistemului Solar.

— Şi în niciun caz de un bărbat a cărui reacţie în faţa pericolului este fuga în spaţiu, mârâi Czinczar.

Clane zâmbi din nou, deşi arăta mai întunecat.

— Ţi-ai înghiţi vorbele astea, dacă ai şti ce plan am.

— Unde mergem? întrebă celălalt, ridicând din umeri.

— Către o stea pe care am găsit-o pe o hartă veche, de partea asta a galaxiei, îi spuse Clane.

Încercă să rămână calm după ce rosti aceste cuvinte magice. „Galaxie”, alte „stele”… Chiar şi pentru el, care ştia atât de multe rezultate ale descoperirilor de odinioară, cuvintele căpătaseră acum sensuri noi, cu implicaţii emoţionale de o intensitate nebănuită vreodată.

— E cam la şaizeci şi cinci de ani-lumină de Soare, continuă cu o voce potolită, uitându-se cu atenţie la chipul lui Czinczar pentru a vedea dacă uriaşa distanţă îi spunea ceva barbarului.

Dar Czinczar părea să fie victima unor puternice frământări interioare. Izbuti, în cele din urmă, să-şi ridice privirea, cu o expresie chinuită pe chip.

— Sunt oameni… acolo?

Chiar şi după aproape un minut de tăcere, vocea lui suna copleşită.

Clane răspunse cu toată sinceritatea:

— Închipuieşte-ţi epoca de aur a ştiinţei, Czinczar. Sunt sigur că o astfel de idee nu-ţi este străină tocmai ţie, care ai adus pe Pământ cadavrul unui riss. Cu foarte mult timp în urmă, civilizaţia umană avea un nivel incredibil de avansat. În acea perioadă de excepţie, navele nu mergeau doar de la o planetă la alta, ci chiar de la o stea la alta. Apoi au venit invadatorii, alieni. A început un război crâncen. Civilizaţia Sistemului Solar a fost practic îngropată odată cu distrugerea *tuturor* oraşelor. Totuşi departe, în spaţiu, s-au păstrat nişte colonii care au continuat să evolueze. Şi care acum au ajuns probabil la o dezvoltare cu un nivel nebănuit.

Tânărul conducător barbar se ridică în picioare şi vorbi pe un

ton deosebit de oficial:

— Excelenţă, cred că abia acum ai distrus cu adevărat Sistemul Solar, prin modul cum ai procedat, lăsând imperiul linnan la discreţia unui adolescent nebun şi a mamei lui ucigaşe. În felul acesta, soarta întregii omeniri a devenit dependentă de incapacitatea unui guvern care nu va şti niciodată ce să facă în cazul unui atac riss. Speculaţiile pe care le faci n-au logică în primul rând pentru că, dacă alţi oameni ar fi găsit o cale de neutralizare a rissilor, ar fi luat până acum legătura cu Pământul.

Clane ezită, apoi spuse:

— Există mai multe explicaţii posibile. Mai întâi, coloniile nu construiesc nave. Sau, dacă le construiesc acum, până când au învăţat s-o facă au uitat probabil de existenţa Pământului. Sau i-au uitat poziţia în spaţiu.

Czinczar făcu un efort vizibil pentru a se stăpâni.

— Excelenţă, insistă el, te conjur să ne întoarcem. Şi eu cred în imaginaţie, altfel n-aş fi acum în această situaţie. Şi nici n-aş fi îndrăznit vreodată să-mi asum riscul enorm de a ataca imperiul linnan. Dacă aş fi ştiut că ai de gând să faci această călătorie în întunericul de necuprins, nu mi-aş fi dat acordul niciodată. Cu sau fără sferă.

— Czinczar, îmi produci o mare dezamăgire. Acum mi se pare nu numai ciudat, ci şi puţin ilogic, că am crezut să te pot face să înţelegi cât de important este, în momentul acesta, să abandonezi orice ambiţie personală. Am sperat că o să te fac să renunţi la satisfacţia pe care ţi-o dă lupta. Cunosc planul tău pur defensiv împotriva rissilor. Am fost încredinţat că vei fi în stare să laşi toate deoparte, fiind vorba de o criză majoră. Şi, în loc de asta…?

Făcu un gest de lehamite din mână. Şi de dispreţ pentru meschinăria lui Czinczar.

— De la bun început, ai uneltit întotdeauna pentru propriile tale interese. I-ai obligat pe alţii să se apere împotriva ta.

— Ideea fiind, bineînţeles, mârâi Czinczar, că aceşti alţii ar fi trăit în perfectă armonie cu ceilalţi, dacă n-aş fi apărut eu în peisaj. Iar ei n-ar fi complotat niciodată unul împotriva altuia.

— Fiecare om trebuie să uite acum de interesele personale. Fără nicio excepţie.

Czinczar îl privi rece şi trufaş.

— Îi dai înainte cu acelaşi subiect, nu-i aşa? Ei bine, refuz să mai stau de vorbă cu un om care şi-a pierdut raţiunea din cauza unui vis naiv, copilăresc. Omul capabil care renunţă la propriile-i idealuri se trădează atât pe sine cât şi statul lui. Trebuie să fie în stare să lupte pentru, convingerile sale împotriva altor oameni de aceeaşi condiţie. În ce mă priveşte, crede-mă, sunt sigur că toate planurile tale mi-au devenit suspecte, pentru că ai trecut la o atitudine şi la rezolvări juvenile.

Barbarul se îndreptă spre uşă. Înainte să iasă, se întoarse şi zise:

— Nu uita că motivul pentru care rissii au venit să invadeze Pământul este probabil acela că nu există suficiente planete locuibile în zona la care pot ajunge cu navele lor. Nădăjduiesc să fii sigur că noi o să *găsim* o planetă locuibilă, când vom ajunge la destinaţie… Tăcu, apoi întrebă încordat: Cât va dura călătoria?

— Ceva mai mult de un an.

— Nebunie curată, mormăi Czinczar. Nebunie curată!

Ieşi, lăsându-l pe Clane tulburat şi supărat. Barbarul se dovedise un bărbat îndrăzneţ dar şi precaut în acelaşi timp. Czinczar rămânea însă, în primul rând, unul dintre cei mai mari strategi ai timpului, calitate care-i permisese, desigur, să facă o analiză amănunţită a situaţiei. Tocmai de aceea era greu de presupus că teama de necunoscut i-ar fi putut influenţa concluziile.

Totuşi, analiza lui nu era corectă. Czinczar nu poseda cunoştinţele ştiinţifice indispensabile într-un proces de gândire care se dorea exact. Curajul, riscurile calculate şi priceperea lui militară nu puteau decât să întârzie duşmanul, nicidecum să-l oprească.

Dacă soluţia acestei probleme nu se afla undeva, în spaţiu, însemna că nu exista niciun fel de soluţie.

XII

O săptămână de zbor se scurse după acelaşi riguros program. Iniţial, Clane nu recursese la precauţiile pe care şi le luase întotdeauna în trecut în privinţa lui Czinczar.

„Pentru ca intrigile să înceteze odată”, îşi spuse el, repetând un gând obsedant, „atunci cineva trebuie să facă primul pas. Un punct câştigat să le arăţi oamenilor că ai încredere în ei.”

Obsesia lui deveni de-acum un fel de maladie vorace, care, în timpul acelei săptămâni, ajunsese să-l preocupe zi şi noapte. Problema era clară: Czinczar afirmase fără echivoc că nu va coopera.

În cea de-a şasea zi, lucrul acesta îl determină pe Clane să renunţe la expectativa de până atunci. Drept urmare, începu să-l spioneze pe Czinczar. Şi fu foarte dezamăgit, deşi nu surprins, când descoperi că în jumătatea inferioară a navei se desfăşurau febrile pregătiri militare.

Constatarea îl deprimă serios pe Clane. Totul dovedea clar că Czinczar se credea absolut sigur de măsurile pe care le luase pentru a împiedica să „respire” ceva în afară. Ceea ce arăta cât de ignorant se dovedea în problemele de ştiinţă. Pregătirile pe care le făcea în momentul de faţă arătau că-şi merita cu prisosinţă rangul de conducător. Explozivii rissi, găsiţi într-o magazie, aşteptau să fie folosiţi. Echipe de barbari dotaţi cu berbece erau antrenaţi pentru a face praf orice uşă de legătură, în situaţia că nu reuşeau s-o detoneze. Toată armata barbară, alcătuită din luptători iscusiţi, fusese împărţită pe grupe mici, potrivite pentru lupta într-un spaţiu restrâns.

Czinczar stabilise data atacului pentru perioada de somn din cea de-a opta „noapte”.

Cu douăsprezece ore înainte de momentul fixat pentru ofensivă, Clane îi trimise conducătorului barbar invitaţia de a veni să inspecteze nişte arme risse. Recunoscu în sinea lui că recurgea la un nou vicleşug, ca de atâtea alte ori în trecut. Se consolă, însă, spunându-şi că ceea ce dorea el nu putea fi obţinut

oricum şi nici dintr-odată. Iată de ce era nevoit să se inspire, şi de astă dată, din vechiul mediu al maşinaţiilor omeneşti, pe care îl cunoştea atât de bine.

Czinczar întârzie câteva ore, timp în care discută cu ofiţerii lui despre implicaţia vizitei. Când isprăvi, trimise lui Clane un mesaj înştiinţându-l că acceptă invitaţia. Atacul nu-l revocă, însă.

Ajunse la ora anunţată, însoţit de doi ingineri militari. Ignoră mâna întinsă a lui Clane, spunând tăios:

— Doar nu te aştepţi să arăt prietenie unui om care m-a torturat.

— Dar nu te-am ucis, îi aminti Clane, cu un zâmbet slab.

— Asta pentru că speri să te poţi folosi de forţele mele, ripostă Czinczar. Iar ca să pot să iau măsurile de rigoare, trebuie să-mi expui situaţia pe larg. Cunoscând ce am de făcut, o să pot începe să-mi instruiesc oamenii. Să începem!

Clane simţi o uşoară compătimire pentru acest bărbat deosebit. În mod limpede, nu-şi dădea deloc seama cu cine urma să lupte.

În plus, comportamentul respectiv scotea şi mai mult în evidenţă, dacă mai era nevoie, cât de mare era incapacitatea lui de a judeca, aşa cum trebuia, toate implicaţiile unui război cu rissii.

Din următoarele cuvinte rostite de barbar era lesne de înţeles ce fel de arme dorea el să vadă.

— Înainte să urc la bordul navei am fost „fotografiat” de un aparat. Şi ceilalţi, la fel. Ce rost a avut lucrul acesta?

În loc de răspuns, Clane îl conduse în cabina de dirijare a armamentului special, o încăpere cu nişte scaune enorme şi echipamente supradimensionate. Când ajunseră acolo, se retrase tăcut într-un colţ, lăsându-i pe inginerii barbari să se minuneze îndelung de maşinile şi instrumentele sclipitoare. În mod evident, Czinczar era la fel de uimit; după ce privi cu mare atenţie şi ascultă explicaţiile, spuse:

— Văd că rissii sunt mult mai avansaţi decât noi în orice domeniu al ştiinţei.

Clane nu comentă. Aceeaşi reacţie avusese şi el, cu câteva săptămâni în urmă. Acum însă nu se mai arăta la fel de entuziasmat de cele constatate. Printre motive era unul care, la prima vedere, părea neesenţial. Totuşi… îşi coborâse involuntar

privirea spre podeaua acoperită cu o mochetă dintr-o ţesătură deosebit de fină. Când se uitase dedesubtul ei, pentru că se uitase, găsise un soi de înveliş de plastic, din care nu mai rămăseseră decât fragmente.

Oamenilor le fusese cu neputinţă să le dezlipească, materialul rezistând chiar şi forţei cumulate a dălţilor din oţel.

Asta îi dovedea lui Clane că nava era destul de veche. Plasticul se deteriorase neuniform de-a lungul secolelor, *iar rissii nu ştiau să-l înlocuiască.*

Încă un amănunt: unele butoane se dovedeau inutilizabile. Mergând pe fir, Clane ajunsese la câteva cabine care arătau ca şi cum din ele au fost demontate cândva nişte maşini.

Dacă nava se dovedea într-adevăr foarte veche, implicaţiile puteau fi nebănuite. Şi rissii aveau o civilizaţie neechilibrată. Mai norocoşi decât omul, ei putuseră construi în continuare nave interstelare. Sau, cine ştie, foloseau, fără să le fi modificat, aceleaşi nave cu care luptaseră cu cincizeci de secole în urmă. Poate că pur şi simplu nu ştiau *cum* să reconstruiască aparatele defecte.

În mintea lui Clane se formase următoarea imagine: două rase se luptau pentru a ieşi din noaptea abisală. Rissii conduceau însă detaşat în întrecerea pentru supremaţia ştiinţifică. Deocamdată, avantajul lor era copleşitor. Consecinţa? Omul va fi inevitabil zdrobit în prima confruntare majoră.

Czinczar vorbi din nou.

— Te rog să mă opreşti dacă fac ceva ce nu trebuie.

Părea să fi uitat de maşina de „fotografiat” protectoare. Se aşeză pe rând în scaunele uriaşe din încăpere şi umblă la toate butoanele şi dispozitivele. La fiecare mişcare întreba ceva, iar inginerii lui îşi notau răspunsurile.

— Ce face asta? Dar asta? Şi asta?

Asculta atent răspunsurile lui Clane, niciodată suficient de amănunţite pentru el. De câteva ori, în ciuda explicaţiilor meticuloase, clătină din cap exclamând:

— Nu înţeleg cum funcţionează şi pace!

De regulă, Clane se abţinea să ofere explicaţii minuţioase. Desfăcuse cele mai multe din aceste maşini în bucăţele, după care le montase la loc. Totuşi funcţionarea lor necesita un nivel diferit de înţelegere. Având originalele, încercase să

confecţioneze piese şi circuite în aparenţă foarte simple. De fiecare dată, însă, rezultatele fuseseră nefavorabile.

Din fericire, magaziile navei erau ticsite cu piese de schimb, aşa că-şi permitea să facă tot felul de experimente.

Czinczar dădea semne că începuse să înţeleagă. Privirea lui trecu cu repeziciune peste impresionantul bord de control. Nici el, nici altcineva nu se mai miră când văzură maşina „protectoare”, în care aruncară o privire. Capătul ei de pe navă nu semăna deloc cu telescopul „fotografic” care îi făcuse „portretul”. Când Czinczar privi cu o curiozitate de-acum explicabilă cadranele blocate cu mecanisme de protecţie, Clane i se alătură.

— Asta este, spuse el.

Începu apoi să-i vorbească în linii mari despre complexitatea uriaşă a ştiinţelor aplicate în construcţia aparatului, ca şi despre sistemul mecanic extrem de perfecţionat.

— După cum s-ar putea să ştii, continuă el, elementele sistemului periodic au în structura lor atomi. La rândul lor, atomii sunt structuri complexe, formate din nucleu şi particule orbitale. „Inelul” exterior de particule al fiecărui atom este de maximă importanţă în orice reacţie chimică. Când „inelele” exterioare a doi atomi sunt foarte asemănătoare, separarea lor chimică devine extrem de dificilă. Bineînţeles că ciorchinii de atomi se află într-o permanentă mişcare şi transformare. Ei emit un baraj constant de radiaţii pe diferite niveluri de energie. La primă vedere, s-ar putea crede că radiaţia unui obiect este perfect identică cu cea a altui corp. Dar, potrivit unor diagrame risse pe care le-am studiat – şi la bordul navei am găsit câteva filme foarte interesante care ilustrează această idee –, diferenţierea acestor radiaţii se face spaţial şi temporal. Mărturisesc că mi-a fost foarte greu să ajung la această formulare.

Clane se opri. I se întâmpla prima oară să vorbească despre aceste lucruri şi se simţea cuprins de o agitaţie lăuntrică. Uneori, se simţea copleşit când se gândea la adevărata comoară ştiinţifică pe care o capturase odată cu nava; cu un astfel de sentiment copleşitor simţea că trebuie să se lupte şi în momentul acesta. Reluă cu glas răguşit, făcând un adevărat efort:

— Maşina aceasta, arătă spre complexul dispozitiv „protector”, transmite un fascicul de radiaţii care penetrează dimensiunea

spaţiu-timp din interiorul şi din jurul navei. Radiaţia urcă şi coboară pe scara de energie de câteva sute de mii de ori pe secundă. La fiecare rezonanţă, când întâlneşte dimensiunea spaţiu-timp a altei radiaţii, temperatura obiectului afectat urcă. Lucrul acesta se întâmplă oricăror atomi, cu excepţia celor „protejaţi”.

Protecţia are la bază un principiu simplu: Când ai fost fotografiat, în dispozitivele pe care le vedeţi a fost stabilit un şablon de recunoaştere a ta în spaţiu. Această recunoaştere poate fi folosită fie pentru a te proteja, fie pentru a te distruge, prin selectarea din milioane de alte exemplare. În acest moment, fasciculul acţionează asupra mea şi a ta, cât şi asupra tuturor fiinţelor aflate la bordul navei. Cum s-ar spune, acţionează asupra fiecărui corp din interiorul navei, recunoscându-l şi „cercetându-l” de câteva sute de mii de ori pe secundă.

Este una dintre cele mai puternice arme inventate vreodată pentru a fi folosite împotriva organismelor vii. Dacă aş fi ştiut că au la bord un asemenea dispozitiv, nu m-aş fi încumetat niciodată să-i atac. Toţi cei din navele care au luat parte la bătălie au murit. Nu doar o parte din oamenii noştri, ci toţi linnanii participanţi la atac. Eu şi cei din imediata mea subordine am scăpat datorită faptului că naveta în care ne găseam era prevăzută cu un aparat „protector”, care ne-a fotografiat automat. Probabil că dacă nu l-ar fi avut, nu putea aduce prizonieri la bordul navei-mamă.

După ce termină de vorbit, Clane aşteptă reacţia lui Czinczar. Tăcerea prelungită a acestuia nu-l miră. Când păru că s-a lămurit cât de cât, barbarul întrebă:

— Acţionează numai asupra materiei vii?

— Aşa e programată.

— Dar ar putea fi folosită şi împotriva obiectelor? Deliberat sau inconştient, ai evitat să spui „obiect”.

Clane ezită. Nu i se întâmpla pentru prima oară să fie surprins de neobişnuita putere de discernământ a barbarului. Neavând încotro, înălţă din umeri şi recunoscu:

— Sincer să fiu, nu prea văd cum ar putea fi folosit împotriva materiei anorganice. Temperatura zonei afectate urcă vreo şaizeci de grade. Pentru organisme vii, lucrul acesta e fatal, dar chiar şi un copac i-ar putea supravieţui.

— Deci spui că un astfel de instrument n-ar putea distruge planeta?

— Nu văd cum.

— Asta am vrut să ştiu.

Tonul lui arăta că înţelesese sensul explicaţiilor îndelungate ale lui Clane. Ochii săi îi întâlniră pe ai mutantului şi-l sfidară sardonic.

— Va trebui să continui, zise el. Nu mă sperii chiar atât de uşor.

Deşi părea mulţumit de noianul de date tehnico-tactice care i se pusese la dispoziţie, privi şovăitor înspre inginerii lui. Deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi în aceeaşi secundă. Se aşeză în tăcere în următorul scaun şi începu să manevreze butoanele din faţa lui.

Clane nu-şi arăta dezamăgirea. Avea de gând să revină asupra subiectului. De altfel, ceva îi spunea că şi Czinczar dorea acelaşi lucru. Până atunci porni să-i dea barbarului explicaţii în legătură cu arma ale cărei comenzi le manevra în momentul acela.

Aceasta acţiona la nivel molecular şi, categoric, nu era radioactivă. Se părea că producea o agitaţie puternică a moleculelor obiectului vizat. Ca rezultat, respectiva „ţintă” ardea cu o flacără uşor albăstruie, dizolvându-se rapid în gazele componente. Acţiona atât asupra materiei organice, cât şi asupra celei anorganice. Avea însă anumite limite: ţinta vizată trebuia ochită cu precizie, iar timpul de acţionare trebuia să fie scurt. Clane nu ştia încă dacă dispozitivul putea fi folosit automat.

— De-abia am testat-o. N-am avut timp s-o examinez ca lumea. Făcu o pauză, apoi continuă: Mi-am dedicat aproape tot timpul sistemului „protector”. Existenţa lui anulează tot ce deţinem noi în materie de arme.

— Iar el este, la rândul lui, anulat de existenţa sferei, spuse Czinczar repede, întorcându-se şi întâlnind privirea intensă a mutantului. Gândeşte-te, dacă vor încerca să aterizeze, sfera va distruge fiecare riss, până la ultimul.

— Tot ce trebuie să facă, observă Clane îngândurat, este să zboare la mică altitudine deasupra oraşelor noastre cu acest sistem „protector”, şi toţi oamenii din aşezările respective vor muri până la ultimul. O sută de nave ar putea extermina populaţia Pământului într-un timp extrem de scurt.

Czinczar se întoarse cu totul spre el.

— Atunci de ce au mai folosit bombe atomice împotriva oraşelor pe care le-au distrus? întrebă el pe un ton care solicita un răspuns logic.

— Cred că vorbim despre o armă pe care au inventat-o abia după războiul care a distrus civilizaţia umană. Părerea mea este că n-au vrut să aflăm despre ea în timpul unei călătorii de explorare. Puterea armei poate fi parţial anulată prin evacuarea oraşelor şi împrăştierea populaţiei.

Barbarul clătină din cap.

— Răspunsul este incomplet. O armă irezistibilă nu trebuie ascunsă. Spui că ai testat-o. Cunoscându-te cât eşti de meticulos, presupun că ştii ce rază de acţiune are.

— Cinci kilometri, spuse Clane fără să ezite.

— De vreme ce are o rază de acţiune, e normal să fie mai eficientă pe doi decât pe cinci kilometri.

Celălalt aprobă.

— Cu cât obiectivul este mai aproape de navă, cu atât temperatura creşte mai mult. La o distanţă de cinci kilometri este încă fatală, dar individul poate să sufere o agonie de câteva ore înainte să moară.

— Ce se întâmplă dacă întâlneşte o barieră?

— Oamenii din flota linnană erau protejaţi de pereţi de metal groşi de câţiva centimetri şi tot au murit.

— Judecând după cele afirmate de tine, oamenii aceia ar fi trebuit să moară când se aflau la cinci kilometri de invadator, îl contrazise Czinczar. Ei s-au apropiat însă mai mult de navă, mai exact spus, suficient de aproape pentru a se putea izbi de ea. Dacă explicaţia ta ar fi plauzibilă, atunci numai o mică parte din ei ar fi atins obiectivul, nu?

— Bine, răspunse iritat Clane, să zicem că o mică parte a populaţiei ar putea să se strecoare în afara razei de acţiune a armei. Ar supravieţui o mie sau, poftim, zece mii de oameni. Ceea ce nu înseamnă mare lucru. Rissii îşi permit să ignore o astfel de cifră.

Czinczar se sculă furios.

— Excelenţă, e vizibil că nu ne putem înţelege.

Pentru Clane altceva era clar: discuţia lor ajunsese, evident, într-un punct critic.

— Lordul meu, începu Czinczar, în primul rând eu sunt militar, iar tu savant. Pentru mine, teama pe care o manifeşti, anume că ar putea fi ucise fiinţe umane, aproape n-are niciun fel de relevanţă. În fiecare clipă mor oameni, dacă nu în războaie, atunci în fel şi chip. Cum însă războaie se desfăşoară tot timpul, nu cred că e nevoie să ne gândim la altceva. Continuă cu acelaşi ton sobru: în concepţia unui militar, procentajul de pierderi umane sau materiale este un element esenţial. În ce mă priveşte, socot că numai conducătorii pricepuţi trebuie protejaţi. Moartea unui strateg de prim rang, în timpul unui război, poate să constituie un dezastru naţional. Înfrângerea în astfel de condiţii ar însemna, într-un fel sau altul, sclavie pentru un întreg popor. În cazul unui război cu alieni, lucrul acesta nu-i exclus să fie sinonim cu exterminarea rasei.

Clane vru să-l întrerupă aici. Se răzgândi, apoi reveni şi spuse sec:

— Şi cine trebuie să stabilească importanţa acelui om? El însuşi?

— În anumite cercuri guvernamentale rigide, un om poate să piardă o bătălie şi să rămână totuşi la putere. Un general curajos şi hotărât, care să aibă pe deasupra şi suficienţi adepţi, poate trece peste astfel de convenienţe egocentrice şi să preia controlul forţelor de apărare. În Linn, un singur om s-a aflat la un moment dat într-o asemenea situaţie: tu. Dar ţi-ai pierdut firea, încheie el dispreţuitor.

— Continuă, spuse Clane rece.

— Importanţa conducătorului este un principiu de bază al războiului. Un alt principiu, chiar mai important, este acela conform căruia nu-ţi este permis să predai pământul invadatorului decât forţat de împrejurările pur militare. Şi numai atunci când eşti sigur că asta te va ajuta să-ţi întăreşti poziţia. De obicei, îl faci să plătească şi un preţ.

— Dacă am schimba un om pentru doi rissi, observă Clane, ne-am extermina singuri, iar sporul natural de pe una sau două planete risse ar compensa orice număr de pierderi ar putea suferi aceştia. Practic, am pierde zece oameni pentru fiecare riss ucis. Aşa că…

— Nu poţi dovedi asta, îl opri Czinczar cu un gest nervos al mâinii. N-are importanţă, continuă el. Să ştii că greşeşti dacă ai

impresia că sunt împotriva unei astfel de călătorii. Cred doar că-i prea devreme, atât. Mai întâi, trebuie apărat Sistemul Solar. Să le arătăm acestor alieni că nu pot asoliza nestingheriţi pe niciuna dintre planetele noastre… Mai târziu, când ne vom stabili o linie de apărare solidă, când vom şti exact în ce condiţii ne batem, când populaţia va fi instruită pentru a cunoaşte regulile de supravieţuire în timp de război, vom putea avea încredere unii în alţii pentru a ne continua misiunea pe Pământ.

Ochii lui Czinczar străluceau. Liniile feţei lui exprimau o hotărâre dură. La fel şi buzele strânse.

— Astea au fost argumentele mele, încheie el.

Se aşeză, privindu-l expectativ pe Clane. Mutantul ezită. Din câte îşi dădea scama, nimic nou sau important nu fusese adus în discuţie. Cântărise cu răbdare toate argumentele enumerate de Czinczar, le analizase şi le respinse ca fiind neadecvate situaţiei. Într-un târziu, vorbi abia auzit:

— În primul rând, resping ideea că unul sau doi indivizi pot fi indispensabili rasei umane, chiar dacă un grup mai mare de oameni a fost convins prin viclenie că poate obţine puterea prin aceşti indivizi extrem de preţioşi. Personal, le-am spus multora cum cred că ar trebui să se desfăşoare un război cu rissii. Dacă se va ajunge la o criză, domnii aceştia îmi vor folosi sfaturile.

— Prea târziu, exclamă Czinczar.

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, Clane continuă:

— Războiul dintre oameni şi rissi nu poate fi câştigat întărindu-ne poziţia pe o singură planetă sau chiar într-un singur sistem solar. Nici măcar nu sunt sigur dacă ar trebui să încercăm să-l câştigăm. În fine, ăsta-i al doilea argument.

— Sunt un mare partizan al obiectivului limitat, cu condiţia ca inamicul să răspundă intenţiilor mele, confirmă Czinczar.

— În al treilea rând, nu vom acţiona niciodată pornind de la premisa că ne putem dispensa de jumătate din populaţie sau, şi mai rău, de trei sferturi din ea. Liderii cu asemenea idei pot fi acuzaţi de o iresponsabilitate criminală.

— Un bun militar, râse aspru Czinczar, acceptă toate implicaţiile poziţiei lui. De vreme ce, într-o astfel de situaţie, unica alternativă este dezastrul total, sacrificarea a trei sferturi sau a *mai mult* din populaţie nu este un lucru care să fie sub controlul conducătorului.

— Sunt sigur că până şi Lilidel se poate menţine între aceste limite extrem de elastice. Iar acum, zise mutantul pe un alt ton, înainte să trec la a patra problemă, am să te rog să examinezi dispozitivele din partea aceasta.

Arătă spre o porţiune a panoului de comandă pe care n-o examinaseră deocamdată.

Czinczar îl privi tăios. Se aşeză totuşi pe un scaun şi atinse un buton. Imediat, pe un ecran mural apăru o imagine din spaţiu.

— O fereastră? întrebă el nesigur.

— Continuă, îi spuse Clane.

Barbarul trecu cu repeziciune de la un dispozitiv de comandă la altul. Când ajunse la aparatele care arătau ce se petrecea în interiorul navei, Czinczar se crispă vizibil. Acţionă în tăcere câteva comenzi. Privi scenele ce se perindau pe ecrane şi ascultă dialogurile intermediate de microfoane ascunse.

Oamenii – vorbind în cabinele lor, pe coridoare, în marile bucătării comune. Vorbind fără să-şi dea seama că sunt ascultaţi. Indiferent dacă erau îndrăgostiţi, sau membri ai statului-major al lui Czinczar. Toate pregătirile barbarilor pentru asalt fuseseră deci descoperite. Imaginile vorbeau de la sine.

Deşi mai erau poate multe de văzut, păru să-i ajungă. Închise comutatorul şi rămase aproape un minut cu spatele la Clane, încremenit în scaun. După care se ridică, se întoarse şi se uită la mutant fără să şovăie, drept în ochi.

— Care-i cea de-a patra problemă? întrebă el.

Clane îl privi cu atenţie şi simţi cum îl învăluie proasta dispoziţie. Intrase din nou într-un plan al copilăriilor, deşi făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a ridica disputa deasupra politicii sau nevoii de forţă. Iar acum, pentru că nivelul scăzuse iarăşi, era silit să acţioneze în consecinţă.

— Foarte simplu, zise el. Ne aflăm în drum spre altă stea. În felul meu egocentric, m-am instalat cumva într-o poziţie de comandă. Câtă vreme voi rămâne în această postură, călătoria va continua. Dacă voi considera vreodată că mă aflu sub o ameninţare serioasă, n-o să ezit să folosesc maşina „protectoare” pentru a-i elimina pe conspiratori, oricâţi ar fi ei. M-am exprimat clar?

Barbarul îl privi cu ochi de gheaţă.

— Foarte clar, spuse el, după care ridică din umeri şi se

întoarse. Să ne continuăm inspecţia…

Cu asta, discuţia lor luă sfârşit. Clane o consideră o înfrângere pentru amândoi.

XIII

Un an şi optsprezece zile se scurseseră de la începutul călătoriei. Nava gigantică se apropia de destinaţie.

Două planete gemene, ca două luni uriaşe, având cam acelaşi diametru, străluceau în întuneric. După mărime şi după depărtarea dintre ele, era evident că se roteau una în jurul celeilalte. În acelaşi timp, evoluau pe o orbită excentrică în jurul stelei albastre şi fierbinţi care le era soare.

Steaua Solară se apropie pe o traiectorie echidistantă de cele două planete. Ofiţerii linnani şi barbari se strânseseră în cabina de sticlă pentru a le studia. Din locul său, nu departe de Czinczar, Clane le auzea comentariile.

— Nu încape îndoială că amândouă au atmosferă.

— Văd continente şi oceane pe amândouă.

— Uite, acolo trebuie să fie un munte. Uite-i umbra.

Clane asculta în tăcere. Cele mai multe observaţii nu făceau decât să-i confirme propriile impresii. În mintea lui se mai aflau alte câteva lucruri pe care nimeni nu le pomenise încă, dar era sigur că vor ajunge şi la ele.

Aşa cum se aşteptase, începu o nouă serie de comentarii. Cineva spuse:

— Am urmărit zonele întunecate din dreapta fiecărei planete, acolo unde e noapte acum. Deocamdată n-am văzut luminile vreunui oraş.

— Ar fi trebuit să zărim o navă până acum. Nu se poate să nu existe un trafic susţinut între planete, zise altcineva.

Murmurul conversaţiilor se stinse brusc. Cei aproape douăzeci de bărbaţi se răsuciră către Clane. Mutantul zâmbi vag şi se întoarse, la rându-i, spre Czinczar.

— Probabil aştepţi să le confirm că vom găsi fiinţe omeneşti pe aceste planete, murmură el încet, cu o urmă de amuzament în glas.

Conducătorul barbar ridică din umeri cu indiferenţă.

Clane se întoarse către grupul de ofiţeri, dintre care unii arătau

destul de ostili.

— Domnilor, rosti el, vă rog să aveţi în vedere următoarele posibilităţi: oraşele sunt vulnerabile în faţa alienilor, prin urmare nu există oraşe, cât despre traficul dintre planete este prematur să vorbim deocamdată.

Se deplasă apoi la panoul de comandă şi efectuă câteva corecţii la sistemul de frânare. Nava începu să-şi modifice uşor cursul. În scurt timp, deveni clar pentru toată lumea, că se îndreptau spre planeta care se aflase în dreapta lor cu câteva clipe mai înainte.

Nimeni nu comentă opţiunea. Nu conta prea mult care avea să-i găzduiască – prima, mai ales că la cealaltă se putea ajunge în numai câteva zile cu acest extraordinar de rapid vehicul cosmic.

Nava intră în atmosfera Gemenei 1, cum o numise cineva, cu o viteză moderată. Pe harta stelară a lui Clane erau trecute numele Exterior şi Interior, dar mutantul nu pomeni nimic despre asta. Vehiculul interstelar începu să coboare şi intră treptat pe un curs cam la cinci kilometri deasupra solului. Era o zonă înţesată cu dealuri înalte şi sălbatice, traversată de numeroase râuri şi pâraie. Cât cuprindeai cu ochii, nu se vedeau decât păduri şi pajişti înverzite.

Oamenii începură să schimbe priviri. Clane se duse lângă Czinczar, privind împreună pământurile virgine de dedesubtul lor. Czinczar vorbi primul:

— Păcat că alienii n-au găsit planeta asta. Ar fi putut s-o captureze fără nicio luptă.

Clane râse scurt. Un râs curios şi răguşit, care-l miră şi pe el.

— Czinczar, zise el după o clipă, nici pe Pământ nu vor fi războaie dacă locuitorii Gemenei 1 sau Gemenei 2 nu ne vor putea oferi arme mai bune.

Barbarul nu comentă; probabil că intuia cât de dezamăgit trebuia să se simtă Clane.

— Un sat! strigă cineva.

Clane numără nouăsprezece case, aşezate la distanţe mari una de alta. Apoi alte câteva şi mai depărtate între ele. Pe o suprafaţă de vreo patruzeci de hectare părea să fie o livadă, întrucât copacii erau aşezaţi simetric. În jur se întindeau câmpuri cultivate, înverzite.

Nu se vedeau puncte mişcătoare de niciun fel, ceea ce nu era însă o surpriză. Fiinţele umane nu se distingeau de la o asemenea înălţime.

Trecură mai departe. Imaginea caselor tremura în pâcla dinapoia navei; simpla lor existenţă le conferise bărbaţilor din cabina de observaţie o stare de agitaţie entuziastă. Conversaţia reîncepu precipitat.

Clane îi spuse lui Czinczar:

— Să presupunem că planeta aceasta este locuită de o societate agricolă. Am putea prelua controlul cu o armată nu mai mare decât cea aflată la bordul navei. Am putea apoi, chiar dacă n-am găsi aici armele cu care să-i oprim pe invadatori, să organizăm pe aceste planete nuclee de civilizaţie. Ale civilizaţiei *noastre.*

Czinczar păstra aceeaşi tăcere ostilă. Cei doi bărbaţi nu schimbară o vorbă un răstimp destul de îndelungat, apoi Clane spuse:

— Hai să vedem ce găsim jos. Lucrurile pot sta cu totul altfel decât par.

Apoi schimbă subiectul.

— Cum crezi că ar trebui să-i abordăm?

Hotărâră să intre în forţă în câteva sate. Fuseseră *sigur* câteva, dar acum nu mai era decât o singură aşezare mai mare, de vreo douăzeci şi opt de locuinţe, plus alte câteva împrăştiate prin jur. Căzură de acord că spionii individuali nu se puteau infiltra în comunităţi atât de mici. Astfel de lucruri mergeau foarte bine în oraşe ca Linn, unde în fiecare zi soseau străini din toate colţurile Sistemului Solar. Aici însă, orice nou-venit era uşor recunoscut drept străin. Iar comunicarea imediată părea şi ea improbabilă, din pricina inevitabilelor dificultăţi de limbă.

Numai o forţă suficient de puternică pentru a înăbuşi orice opoziţie ar fi putut obţine informaţii semnificative.

Decizia fu luată. Clane ordonă:

— Vor pleca imediat şase nave de cercetare – trei linnane şi trei barbare. Succes!

Grupele operative fuseseră antrenate pentru asemenea misiuni de luni de zile. Privindu-i cum pleacă, Clane sugeră:

— Propun să revenim cu toţii aici după patru ore; s-ar putea să avem un raport până atunci.

*

Clane intră în cabina de sticlă cu câteva minute înainte de ora fixată. Nimeri în mijlocul unei agitaţii febrile şi-i trebui destul timp să priceapă ce se întâmplase. Toate patrulele se întorseseră, în afară de una. Ceva nu era deci în regulă. Reinstaură rapid disciplina prin câteva ordine precise.

— Raportaţi pe rând, comandă el tăios. Mai întâi unul dintre oamenii tăi, se întoarse către Czinczar.

Conducătorul barbar îi făcu semn unuia dintre comandanţii de patrulă. Ofiţerul începu abătut:

— Am găsit exact ceea ce ne aşteptam de la un sătuc. Erau oameni în toată regula. Păreau destul de simpli şi semănau chiar foarte mult cu poporul nostru. Aşa cum ne-a instruit Lordul Clane, n-am întreprins nicio acţiune violentă. Am coborât din nave şi am început să privim. Toţi erau foarte prietenoşi. N-am avut niciun fel de dificultăţi de limbă, deşi la început am vorbit mai mult noi. Când au înţeles ce vrem, un bărbat şi o femeie s-au oferit imediat să ne arate zona. Casele erau simple, ceva mai bine mobilate decât ne-am fi aşteptat, dar n-am văzut niciun fel de aparatură. Planeta se cheamă Exterior, iar perechea ei, Interior. Una dintre femei ne-a spus că are o soră pe Interior. A mai precizat că o vizitează din când în când, dar n-am putut afla de unde decolează navele spaţiale. Cele două planete gemene seamănă foarte mult, iar oamenii trăiesc exclusiv în sate sau în ferme izolate. Numele Pământ, Linn sau denumirea de Sistem Solar le sunt, se pare, total necunoscute. Firesc, am încercat să ne relaxăm puţin, ca bărbaţii. Ştiţi cum sunt oamenii noştri – au o fire aprinsă şi le plac femeile frumoase.

Ofiţerul se opri; Clane îl privi repede pe Czinczar ca să-i observe reacţia. Întotdeauna fusese impresionat de prezenţa de spirit a conducătorului barbar, care în clipa aceea clipi într-un anumit fel şi-şi încreţi fruntea. Stupefiat, Clane constată că gestul semnifica o acceptare neaşteptată din partea unui om care detesta grosolănia. Dar care, de data aceasta, nu-l sancţionă pe ofiţer pentru paranteza aceea mai puţin elegantă. Efectul fu cel scontat. Chipul celui care raporta se lumină, iar tonul lui deveni brusc mai entuziast.

— Roodge, continuă el, e un bărbat pe cinste, în felul lui. La un moment dat, a luat o tânără şi a dus-o în tufişuri. Femeia

chicotea şi nu părea deloc neliniştită, aşa că am hotărât să nu mă amestec.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— M-am uitat la ceilalţi, să le văd reacţia. Nu părea să le pese. Ar fi trebuit însă să-mi dau seama că ceva nu-i în regulă, pentru că Roodge s-a întors în mai puţin de un minut, cu o expresie cam ciudată pe chip. Mi-am zis în sinea mea că fata îl lăsase cu buza umflată, dar n-am comentat pentru că nu voiam să râdă ceilalţi de el. Iar Roodge nu mă ajuta să-mi dau seama ce se întâmplă, pentru că tăcea ca un peşte.

Czinczar era răbdător.

— Continuă.

— I-am întrebat mai multe. Voiam să aflu dacă ştiau de alieni. Când le-am descris creaturile, unul dintre bărbaţi a exclamat „A, vorbeşti despre rissi!” Aşa… nepăsător. Mi-au spus că fac din când în când negoţ cu rissii.

— Fac negoţ cu ei? îl întrerupse Clane, brusc şi tăios.

Ofiţerul se întoarse spre el, apoi privi din nou la Czinczar, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă să răspundă sau nu la întrebare. Czinczar înclină din cap.

— Asta mi-a spus, excelenţă. Şi sunt sigur că ştiau despre cine e vorba. Le-am făcut o descriere exactă.

Clane fu şocat. Întrerupse raportul şi începu să se plimbe agitat prin cabină. După un timp, se opri şi-i privi pe toţi.

— Asta înseamnă, spuse el cu vocea celui care nu mai înţelege nimic, că este posibil ca aceia cu care s-a discutat să fi găsit o metodă de neutralizare a rissilor. Pentru că aţi auzit – pe ei îi lasă în pace, iar când vin în Sistemul Solar nici nu acceptă să comunice cu fiinţele umane. Clătină din cap. Nu, refuz să cred că ei au rezolvat problema agresiunii risse. Soluţia problemei *nu poate* fi găsită de locuitorii unei singure planete.

Nimeni nu spuse nimic. Clane reveni în faţa comandantului de patrulă şi-l îndemnă:

— Continuă.

— M-am gândit că o să vreţi să-i interogaţi personal pe câţiva dintre ei, zise ofiţerul, aşa că le-am făcut propunerea ca un bărbat şi o femeie să vină cu noi la navă, să-şi arunce o privire. Evident, am socotit că ar fi bine să vină de bună voie, decât cu forţa. Deşi, se înţelege că dacă prima cale nu dădea rezultate,

trebuia să apelez la cea de-a doua.

— Bineînţeles.

— Ei bine, s-au declarat de acord. N-au făcut nicio obiecţie. Aş zice că păreau chiar curioşi, într-un fel mai degrabă copilăresc, exact precum cei din neamul nostru.

— Continuă, continuă!

— Am pornit spre navă. Pe drum, Roodge s-a apropiat de femeie şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, a încercat să se dea la ea. Cel puţin aşa mi s-a spus, deoarece n-am văzut incidentul, ci am auzit doar urletul. Când m-am uitat, femeia şi bărbatul dispăruseră.

Clane rămase cu privirea în gol pentru o clipă, apoi întrebă:

— La ce altitudine vă aflaţi?

— Cam la trei kilometri.

— V-aţi uitat peste margine? Adică, peste marginea navetei?

— Evident. După câteva secunde. M-am gândit că poate au sărit.

— Sau au fost împinşi? adăugă Czinczar.

— Cunoscând pornirile impulsive ale oamenilor noştri simpli, m-am gândit şi la asta, recunosc.

Clane se gândi că formularea era deosebit de meşteşugită. „Impulsivitatea” oamenilor simpli ai lui Czinczar ucisese, în timpul călătoriei, o mie două sute nouăzeci de bărbaţi şi trei sute, şaptezeci şi două de femei. În toate cazurile, judecătorii lui Clane îi pedepsiseră pe vinovaţi cu câte o sută de lovituri de bici, câte zece pe parcursul a tot atâtea zile. La început, Clane se gândise că un număr redus de execuţii prin spânzurătoare ar fi constituit o pildă impresionantă, dar statisticile arătau că numai trei dintre cei biciuiţi comiseseră un al doilea delict. Se părea că flagelările săpau adânc, dar numai în carnea celor care le primeau.

— Cam asta-i tot ce s-a întâmplat, domnule. Atâta doar că Roodge mi-a mărturisit că şi a doua fată s-a evaporat la fel ca şi prima, îşi încheie ofiţerul raportul.

Toţi ceilalţi şefi de patrulă trecuseră prin experienţe similare, cu excepţia unor mici amănunte nesemnificative. Toţi încercaseră să ia cu ei câţiva băştinaşi. În două cazuri, invitaţiile fuseseră refuzate, iar militarii încercaseră să captureze prin forţă un bărbat şi o femeie. Un cuplu urcase cu ei aproape doi kilometri, dar apoi păruseră că se plictisesc şi dispăruseră. Al

treilea ofiţer relată un incident asemănător cu al lui Roodge. Al patrulea arăta de-a dreptul supărat, întrucât era singurul care izbutise să-şi aducă prizonierii la bordul navei gigant.

— Am crezut că s-au rătăcit în mulţimea de aici. Oamenii mei îi caută şi acum. Cred însă că doar au aruncat o privire la viermuiala de pe coridoare şi din săli, după care au plecat acasă, îşi încheie el raportul.

Asta părea să fie totul. Mai era de sosit o patrulă, dar imaginea se conturase destul de mulţumitor.

Clane se gândea încruntat la acele amănunte ce nu puteau fi explicate, când la uşă se produse agitaţie. În încăpere năvăli al şaselea comandant de patrulă. Chiar şi de la distanţă, se vedea că este palid şi agitat.

— La o parte, strigă el. Mai repede, am veşti importante!

Se formă un culoar de trecere pe care ajunse în faţa lui Clane.

— Excelenţă, începu el surescitat. Chestionam sătenii din sectorul în care am fost trimis, când unul dintre ei a pomenit în treacăt că în atmosfera celeilalte planete, Interior a numit-o el, se află o navă rissă exact ca a noastră. După descrierea făcută, sunt absolut sigur că e identică celei cu care ne deplasăm noi.

Clane încuviinţă liniştit din cap. În astfel de momente se simţea cel mai în formă. Se apropie de Czinczar şi-i spuse:

— Sunt de părere să-i debarcăm pe toţi cei aflaţi la bord, cu excepţia detaşamentelor de luptă. Vom lăsa oamenii în emisfera întunecată a planetei, în zonele nelocuite şi la distanţe mari unii de alţii. După un an petrecut în spaţiu restrâns, sunt sigur că vor fi bucuroşi să simtă din nou solul sub picioare.

— Dar cum vom proceda vizavi de nava rissă? întrebă Czinczar.

— În niciun mod. Rămânem în alertă, dar vom evita orice confruntare.

Privirea lui Clane exprima o teribilă agitaţie lăuntrică, iar când vorbi din nou, lucrul acesta i se simţi în voce.

— Czinczar, zise el, vom avea de furcă. Prevăd că ne vom confrunta cu mari dificultăţi. Va trebui să depunem cel mai serios şi mai intens efort din viaţa noastră. Voi trece la o investigare personală a vieţii băştinaşe.

Czinczar se încruntă, totuşi aprobă imediat din cap.

— În legătură cu starea de alertă, propuse el, ce-ar fi ca unii

dintre ofiţerii mei să rămână pe navă împreună cu ai tăi? S-ar crea o anumită rivalitate care i-ar face mult mai prompţi pe toţi.

Entuziasmul lui Clane se stinse. Îl studie gânditor pe barbar, apoi clătină mustrător din cap şi preciză:

— Pare destul de rezonabil, dacă se iau anumite precauţii de împiedicare a preluării navei de către oamenii tăi.

Îşi zâmbiră fără urmă de amuzament, lăsând impresia a doi bărbaţi care se înţelegeau perfect.

XIV

Asolizarea se petrecu fără incidente. Clane păşi pe iarbă şi se opri să tragă aer în piept. Avea un iz acru, ceea ce-l făcu să presupună că în atmosfera planetei exista un exces de clor. Lucru destul de neobişnuit, având în vedere tendinţa accentuată a acelui gaz de a se combina imediat cu alte substanţe.

Probabil că exista un proces chimic natural de producere a clorului.

Mai curios era faptul că excesul de clor părea să stea la originea altui fenomen interesant: peste tot, în jur, aerul arăta înceţoşat. Lui Clane i se păru la un moment dat că se putea vorbi de un abur uşor verzui.

Pe urmă râse şi-şi alungă gândul din minte.

Cea dintâi casă, o clădire din lemn, construită pe un singur nivel şi destul de mare ca întindere, se afla cam la o sută de metri mai departe.

Clane ardea de nerăbdarea s-o vadă. Se stăpâni însă şi-şi petrecu ziua într-un scaun pliant, lângă navă. Nu le acordă direct niciun fel de atenţie locuitorilor de pe Exterior. Îşi notă într-un carneţel ori de câte ori vedea un individ sau un grup făcând ceva. Stabili orientarea nord-sud-est-vest pentru întregul sat şi înregistră toate venirile şi plecările locuitorilor.

Aerul se răci odată cu venirea nopţii. Clane îşi puse o haină şi continuă veghea. Ferestrele caselor începură să se lumineze prea puternic pentru a vorbi de lumânări sau opaiţe. Din locul unde se afla, nu putu să-şi dea seama ce fel de sursă puteau folosi.

La vreo două ore după lăsarea nopţii, luminile începură să se stingă pe rând. Întunericul deveni absolut. Nu se mai auzea niciun zgomot, în afară de paşii soldaţilor şi de câte un mormăit înfundat. Pe săteni nu păreau să-i intereseze însă aceste mişcări şi zgomote, pentru că nu veni nimeni să vadă îndeaproape ce se petrecea.

Într-un târziu, Clane se retrase pe navă şi intră în cabina lui. Se urcă în pat şi parcurse notiţele de peste zi, trăgând cu urechea la

râsetele şi la vorbele înfundate ale soldaţilor de-afară, pregătiţi să se bage în sacii de dormit. După un timp, când păru să se fi lăsat liniştea, mutantul stinse luminile electrice ale navei şi se culcă.

Dormi agitat, conştient până şi în somn de scopul urmărit prin această expediţie şi de nevoia disperată de a trece cât mai repede la fapte. Se trezi în zori, mâncă în grabă şi-şi reluă locul de veghe, lângă navă, de unde privi cu interes spectacolul oferit de localnici. La un moment dat, trecu o femeie. Aceasta se uită insistent la bărbaţii din jurul navei, chicoti când unul dintre ei o fluieră, apoi se pierdu printre copaci.

Râzând şi vorbind, nişte bărbaţi intrară în livadă dinspre nord şi începură să culeagă fructe. Clane îi vedea bine. Urcaseră pe scări şi puneau fructele în câteva coşuri nu prea mari. Pe la prânz, contrariat de un lucru incredibil, îşi părăsi scaunul şi se apropie de ei.

Din păcate, nu ajunse când trebuia. Sub privirile lui curioase, bărbaţii puseseră coşurile jos, exact în acelaşi moment, de parcă s-ar fi înţeles dinainte.

La întrebarea lui Clane, unul dintre ei răspunse:

— Prânzul!

Toţi încuviinţară prietenos din cap înspre el şi plecară, lăsându-l singur în mijlocul livezii. Clane se duse la primul coş şi, convingându-se că nu se înşelase, constată că era gol.

Toate coşurile erau la fel.

Soarele strălucea deasupra livezii. Era cald şi plăcut, fără să fie deloc zăpuşeală. Adia un vânt uşor, iar pacea din jur crea o senzaţie de vară eternă.

Dar coşurile erau goale.

Clane petrecu patruzeci de minute în livadă. Nu găsi niciun container nicăieri, niciun loc unde să fie depozitate fructele. Nemaiînţelegând nimic, sui pe o scară şi umplu atent un coş.

Era foarte încordat, deşi nici el nu ştia ce aştepta să se întâmple. Nu se petrecu însă nimic. Avea în coş douăzeci şi unul de fructe aurii. Tocmai asta era problema: că se aflau acolo. Clane luă coşul cu fructe şi reveni la locul de lângă navă. Aşeză coşul pe pământ şi începu să-l examineze cu atenţie.

Nu găsi nimic neobişnuit. Niciun buton, nicio manetă, niciun dispozitiv care să-i atragă atenţia. Coşul părea să fie un recipient

metalic absolut obişnuit, plin cu fructe adevărate, ce nu dispăreau nicăieri. Clane luă unul şi-l muşcă. Era delicios. Dulce şi zemos, cu o aromă absolut inedită.

Îl mâncă dus pe gânduri. Pe când îl termina, unul dintre culegători veni după coş.

— Vrei fructele? întrebă el, aşteptând, în mod evident un răspuns afirmativ.

Clane începu să scoată fructele încet, unul câte unul, studiindu-l între timp pe sătean. Purta pantaloni de lucru şi o cămaşă descheiată la gât. Era proaspăt bărbierit şi curat. Părea să aibă cam treizeci şi cinci de ani.

Clane se opri.

— Cum te cheamă?

— Marden, răspunse celălalt cu un zâmbet larg.

— Frumos nume.

Lui Marden păru să-i facă plăcere observaţia. Pe urmă redeveni serios.

— Trebuie să iau coşul, spuse el. Mai am de cules.

Clane mai scoase un fruct, apoi întrebă relaxat:

— De ce trebuie să culegi fructe?

— Toţi trebuie s-o facă, ridică Marden din umeri.

— De ce?

Marden se încruntă. N-auzise bine?

— Nu-i o întrebare prea inteligentă, zise el într-un sfârşit.

Clane se gândi că printre băştinaşi se va răspândi probabil zvonul că un om cam sărac cu duhul de pe navă punea întrebări prosteşti. N-avea ce face.

— De ce, insistă el, te simţi obligat să munceşti? De ce nu-i laşi pe ceilalţi s-o facă. Tu ai putea să stai degeaba pe lângă ei.

— Să nu-mi fac partea? se miră Marden, pe un ton în care se simţea surprinderea. Sistemul lui de apărare fusese deci penetrat. Dar atunci n-aş mai avea niciun drept să mănânc.

— Te-ar opri cineva?

— Nu.

— Te-ar pedepsi cineva?

— Să mă pedepsească?

Marden părea să nu înţeleagă. Pe urmă chipul i se lumină.

— Adică să fie supăraţi pe mine?

Clane trecu peste asta. Important era faptul că treaba

demarase. I se descria o filosofie de viaţă atât de înrădăcinată în mintea oamenilor, încât nici nu le trecea prin gând că ar mai putea exista şi alta.

— Priveşte, arătă el spre navă, care se vedea pe cer ca o pată înceţoşată. O parte din ea îmi aparţine.

— E casa ta? întrebă Marden.

Clane trecu peste confuzia celuilalt.

— Acum uită-te la mine, îl atenţiona el. Stau toată ziua în scaunul ăsta şi nu fac nimic.

— Lucrezi cu obiectul ăla? întrebă săteanul şi arătă spre carneţelul lui Clane, care zăcea pe jos.

— Asta nu-i muncă. E... cum să-ţi spun, e ceva pentru propriul meu amuzament. Îşi dădu seama că este destul de confuz. Când mi se face foame, rezolv eu într-un fel, nu? Le spun oamenilor mei să-mi aducă de mâncare. Nu-i mult mai bine aşa, decât să-mi fac singur?

— Dar te-ai dus în grădină şi ţi-ai cules singur fructele, observă Marden.

— Am cules fructele *voastre.*

— Da, dar le-ai cules cu mâinile tale, răspunse Marden pe un ton triumfător.

Clane îşi muşcă buza.

— Să ştii că n-am făcut-o de nevoie, explică el răbdător. Eram curios să aflu ce faceţi cu fructele culese. Apropo, ce faceţi cu ele? întrebă el cu o voce voit indiferentă.

Marden păru nedumerit o clipă, apoi dădu din cap în semn că a înţeles.

— A, cu fructele pe care le-am cules? Păi le-am trimis pe Interior de data asta. Au avut o recoltă slabă în...

Clane nu înţelese prea bine care era numele localităţii de pe Interior care avusese o recoltă slabă. Marden ridică din umeri având aerul cuiva care ar vrea să întrebe „Asta-i tot?” şi-şi luă coşul.

— Vrei şi celelalte fructe? întrebă el.

Clane negă din cap.

— Trebuie să mă întorc la lucru, spuse băştinaşul peste umăr, îndreptându-se spre livadă, cu coşul în mână.

Mutantul îl lăsă să se depărteze vreo şapte-opt metri, după care îl strigă:

— Aşteaptă o clipă!
Se ridică şi se porni spre el. Marden se întorsese şi-l aştepta cu o expresie întrebătoare pe chip. Pe Clane îl frapase felul în care legăna coşul…
Când ajunse, văzu că nu se înşelase. Lăsase pe fundul lui cam opt fructe. Acestea nu mai erau.
Reveni fără un cuvânt la scaunul lui.
După-amiaza părea să nu se mai sfârşească. Clane îşi plimbă privirea peste dealurile verde-strălucitor din vest, aşternute cu covoare de flori roz. Tabloul era într-adevăr superb, dar el n-avea linişte. Sosise aici cu un scop precis, însă începuse să-şi dea seama că trebuia să rezolve mai întâi de toate altă problemă.
Ştia că pe aceste meleaguri se afla ceea ce căuta, totuşi, avea convingerea că oamenii de pe Interior şi Exterior constituiau bariere la fel de dificile, poate chiar mai greu de depăşit decât cele pe care le întâmpinase în Linn.
Se aplecă abătut şi culese o floare roz, una dintre nenumăratele din jur. Fără să-i dea mare atenţie, o rupse în bucăţele pe care, absent, le aruncă pe jos.
Un miros vag de clor îi irită nările. Se uită la rămăşiţele florii şi-şi mirosi degetele.
Era clor, nu încăpea nicio îndoială.
Îşi notă imediat în carneţel. Surprizele, ca şi posibilităţile, erau fantastice, totuşi… clătină din cap. Nu acesta era răspunsul.
Se lăsă noaptea. Când luminile se aprinseseră în toate casele, cină şi el. Pe urmă, însoţit de doi barbari, îşi începu turul prin sat. Prin prima fereastră în care trase cu ochiul, văzu nouă oameni care discutau animat, aşezaţi pe scaune şi canapele.
Erau destul de mulţi pentru a locui cu toţii într-o singură gospodărie. „Vizitatori de pe Interior?” gândi Clane. Îşi răspunse imediat, foarte serios, că nu era imposibil.
Din locul unde se afla, nu putea vedea sursa de lumină a încăperii. Pentru o clipă se gândi că lumina era prinsă de tavan.
Îşi schimbă poziţia de observare şi acceptă realitatea fantastică. De tavan nu era prins niciun cablu şi niciun container transparent, iar lumina propriu-zisă nu semăna deloc cu cea de la bordul navei risse.
Atârna undeva în văzduh şi strălucea orbitor.
Clane se gândi că poate era o lumină atomică. Însă luminile

atomice cu care lucrase el aveau nevoie de un container.

Pe când aici, nici urmă de aşa ceva. Lumina stătea suspendată în aer, ca un mic glob incandescent, cu un diametru de vreo opt centimetri.

Merse apoi la alte case. Într-una, un bărbat citea cu lumina strălucindu-i undeva lângă umăr. În altă casă, sursa se afla deasupra unei femei care spăla. În timp ce o observa, femeia scoase rufele din lighean, apoi mişcă ligheanul de parcă l-ar fi clătit, pentru ca, o clipă mai târziu să bage rufele înapoi în apa din care ieşeau aburi.

Clane nu putea fi sigur; tocmai de aceea, presupuse că femeia aruncase apa murdară undeva, apoi umpluse ligheanul cu apă fierbinte provenită poate chiar dintr-un izvor aflat la îndemână şi-şi continuase treaba după numai un minut.

Evident, se întrebă ce va face femeia cu rufele spălate? O să le „ducă” în emisfera unde acum strălucea soarele, ca să le ia uscate a doua zi, când se va scula din somn?

Era aproape convins că exact aşa se va întâmpla.

Femeia nu părea grăbită, aşa că merseră mai departe. Ajunseră la un moment dat la casa lui Marden. Clane se îndreptă încet către uşă, gândind: „Oamenii aceştia sunt prietenoşi. Nu au guvern. Nu au intrigi. Este singurul loc unde sinceritatea poate duce către scopul dorit”.

Chiar în clipa când bătu la uşă, i se păru însă că acel raţionament şchiopăta pe undeva.

Gândul îi făcu să se simtă din nou încordat.

XV

Marden deschise uşa calm şi degajat. Nicio ezitare sau urmă de ostilitate nu se citeau în felul lui de a se purta. Zâmbi şi spuse prietenos, uşor ironic:

— Ah, omul care nu munceşte! Intră.

Deşi sesiza în cuvintele lui o vagă superioritate, Clane nu păru deloc ofensat. Intră şi se opri în mijlocul camerei, uitându-se întrebător în jur. Când privise pe fereastră, văzuse o femeie, dar acum însă nu se vedea nicio urmă de aşa ceva.

Din spatele lui, Marden spuse:

— Când soţia mea te-a auzit ciocănind, a plecat în vizită.

— Ştia că sunt eu? întrebă Clane, întorcându-se.

— Bineînţeles, aprobă celălalt din cap. Oricum, te văzuse la fereastră.

Marden rosti vorbele acestea simplu, cu o sinceritate dezarmantă. Clane îşi dădu dintr-odată seama că era exact aşa cum îl vedeau probabil locuitorii satului: un slăbănog cu alură de popă, care trage cu ochiul noaptea în casele lor şi mai şi pune întrebări stupide.

Imaginea nu era foarte măgulitoare, dar atitudinea lui cea mai bună în momentul acela, i se păru să răspundă cu aceeaşi sinceritate.

— Suntem oarecum nedumeriţi în legătură cu voi, începu el. Pot să stau jos şi să discutăm?

Marden îi indică în tăcere un scaun. Clane se aşeză şi rămase un timp încruntat, încercând să-şi adune gândurile. Când se mai linişti, ridică ochii şi rosti:

— Noi suntem de pe Pământ, planeta de pe care se trag toate fiinţele umane, inclusiv neamul vostru.

Celălalt îi aruncă politicos o privire care părea să spună: „Aşa o fi, dacă spui tu. Pe mine însă nu mă obligă nimeni să fiu de acord”.

— Mă crezi? întrebă Clane încet.

— Nimeni de pe aici nu-şi aduce aminte de o asemenea

legătură, zâmbi Marden. Dar s-ar putea să fie aşa cum spui.

— Aveţi vreo istorie scrisă?

Săteanul ezită.

— Doar de vreo trei sute de ani încoace.

— Suntem amândoi fiinţe umane. Vorbim amândoi aceeaşi limbă. Pare logic, nu?

— Ah, limba… râse Marden.

Clane îl privi mirat. Apoi înţelese că celălalt nu putea accepta o idee abstractă care nu se potrivea cu părerile lui anterior stabilite.

— Mă interesează dacă metoda voastră de a vă deplasa de pe Exterior pe Interior… şi invers… Aţi putut s-o faceţi dintotdeauna?

— Bineînţeles. Aşa-i cel mai bine.

— Şi cum de reuşiţi?

— Păi, o facem… – ezită puţin, privindu-l cu ochi inexpresivi, temători, după care continuă confuz, nu cu claritatea de până atunci – aşa, pur şi simplu.

Clane se aşteptase la asta.

— Marden, eu nu ştiu s-o fac şi aş vrea să învăţ. Poţi să-mi explici în linii mari?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu poate fi explicat. Pur şi simplu o faci… şi gata.

— Dar tu când ai învățat? Câţi ani aveai când ai reuşit asta pentru prima oară?

— Vreo nouă ani.

— Până atunci de ce nu puteai s-o faci?

— Eram prea mic. N-aveam cum să învăţ.

— Cine te-a învăţat?

— Părinţii mei.

— Cum?

— Nu se poate spune chiar că m-au *învăţat.* Marden păru deodată foarte abătut. N-am făcut decât să repet ce făceau ei. E foarte simplu, de fapt.

Clane nu se îndoia că era foarte simplu, de vreme ce toţi puteau face asta, fără să gândească măcar. Îl privi pe sătean şi-şi dădu seama că insistenţa lui îl stresa mai mult decât lăsa să se vadă. Precis nu se gândise niciodată la astfel de lucruri. Şi nici nu-i plăcea să o facă acum.

Schimbă grăbit subiectul. Avea de pus o altă întrebare. Una vitală, de al cărei răspuns depindea înţelegerea tuturor acestor lucruri.

— Marden, spuse el, de ce nu iau rissii în stăpânire planetele voastre?

Îi povesti despre atacul asupra Pământului, despre bombele atomice şi refuzul rissilor de a comunica, despre catastrofa care-i ameninţa pe pământeni. În timp ce vorbea, observa cu atenţie chipul lui Marden, pentru a-i putea surprinde orice reacţie. Trăi însă o mare dezamăgire când îşi dădu seama că acesta era incapabil să cuprindă toate implicaţiile scenelor descrise.

În mintea lui Clane începu să prindă contur un tablou zguduitor. „Să zicem”, puse el problema în ecuaţie, „că oamenii aceştia au răspunsul la chestiunea rissă. Să admitem apoi că aici, pe planeta asta, se afla tot ceea ce le trebuia pământenilor pentru a ieşi biruitori dintr-un război al întregii specii.”

Şi nu-şi puteau realiza dezideratul propus, pentru că…

— Rissii nu ne deranjează, zise Marden. De ce-ar face-o?

— Nu se poate să nu existe vreun motiv pentru care n-o fac, răspunse evaziv Clane, după care continuă surescitat: Marden, trebuie să aflăm care este acest motiv. Chiar şi pentru voi este foarte important să-l aflăm. Ceva îi reţine. Până când nu vom şti ce anume, nu veţi fi nici voi cu adevărat în siguranţă…

Marden ridică din umeri. Avea expresia plictisită a unui om care a ajuns la o concluzie superficială în legătură cu un lucru şi constată că aceasta nu se potriveşte deloc cu propriile lui idei. Spuse tolerant:

— Voi, cei de pe Pământ, nu sunteţi prea deştepţi dacă puneţi întrebări atât de prosteşti.

Din momentul acela, dialogul lor a luat practic sfârşit. Clane a rămas pe scaunul oferit de gazdă, dar Marden nu-l mai lua în serios. Răspunsurile lui erau politicoase, însă nu comunicau nimic important.

Da, făceau negoţ cu rissii. Era ceva firesc. Planetele gemene le dădeau rissilor surplusul de hrană, putând lua în schimb tot ce doreau de la bordul navei lor. Numai că era greu de presupus să găsească lucruri pe care să şi le dorească. Întotdeauna se găsea totuşi câte ceva. Mărunţişuri… ca acesta.

Se ridică şi-i aduse lui Clane un ornament din plastic, matriţat,

având forma unui animal. Era un lucru ieftin, nu putea să coste mai mult de câţiva sesterţi. Clane îl examină încruntat. Încercă să înţeleagă cum se putea ca două planete să-şi dea surplusul de mâncare alienilor în schimbul unor fleacuri. Nu se putea ca acesta să fie adevăratul, marele motiv pentru care rissii nu preluaseră sistemul, dar înţelegea, în sfârşit, de ce alienii dispreţuiau atât de mult oamenii.

Când socoti că, în sfârşit, era timpul să plece, îşi luă rămas bun. Conştient că relaţia lui cu Marden se năruise complet, îşi făcu socoteala că următoarea lui mişcare trebuia făcută prin intermediul altcuiva.

Îi trimise lui Czinczar un mesaj radio, cerându-i să coboare la el. Deşi era nerăbdător să-l întâlnească, prudenţa îl îndemnă să-i sugereze barbarului să nu vină mai devreme de seara următoare. Dormi ceva mai liniştit în noaptea aceea, dar se trezi din nou în zori. Îşi petrecu ziua tot în scaunul pliant, analizând soluţiile probabile oferite de situaţia în care se afla. Fu una dintre cele mai lungi zile ale vieţii lui.

Czinczar veni la scurt timp după lăsarea serii. Adusese cu el doi secretari şi ascultă în linişte relatarea lui Clane. Mutantul era foarte pătruns de ce spunea aşa că nu observă decât după câteva minute privirea ironică a barbarului.

— Excelenţă, sugerezi să-l păcălim pe sătean?

Clane se dovedi foarte adâncit în gândurile lui.

— Trebuie să cântărim anumite lucruri care s-au petrecut deja. Or, caracterul simplu al lui Marden…

Se opri, întrerupt de Czinczar.

— Exact, sunt de acord. Cred că-i o idee excelentă.

Clane încuviinţă imperceptibil din cap, încercând să facă abstracţie de răutatea cu care barbarul rostise laudele. Dar nu putea să nu fie, totuşi, uimit.

De aproape douăzeci şi patru de ore, nu făcuse altceva decât să pună la punct fiecare detaliu al întâlnirii care urma să aibă loc în noaptea aceea. Şi nu-i trecuse nicio clipă prin minte că juca din nou vechiul lui rol nesuferit! Adevărat, era un plan viclean, dar nu recursese la şiretlicuri decât forţat de dificultăţile pe care le întâmpina în comunicarea cu sătenii, ca şi din pricină că-l presa, fantastic de tare, timpul.

— Pornim? întrebă Czinczar.

Clane conduse grupul în tăcere. Nu simţea că încălca preceptele a căror respectare o considera vitală în realizarea dezideratului propus iniţial. Acţiona, în definitiv, într-un mediu cu totul nou.

Totuşi n-ar fi trebuit ca lucrurile acestea să se întâmple.

Marden îi primi politicos. Făcu ochii mari, când auzi prima oară vocea minunată a lui Czinczar şi, după aceea, ori de câte ori vorbi barbarul, îl ascultă cu un respect profund. Clane prevăzuse această reacţie. Una din problemele cu care se confruntase permanent pe Pământ fusese construcţia lui firavă; din cauza malformaţiilor dizgraţioase ale trupului, se văzuse nevoit să poarte tot timpul o sutană care să le mascheze. Puterea lui era exclusiv intelectuală, iar pe oameni nu-i impresiona acest gen de forţă decât după ce vedeau urmările. Iar asta cerea întotdeauna timp.

Marden nu insinuă măcar o singură dată în seara respectivă că i se puneau întrebări prosteşti.

Czinczar porni prin a lăuda cele două planete şi pe locuitorii lor. Vorbi despre Exterior şi Interior ca despre un paradis. Aduse elogii sistemului economic. Oamenii erau minunaţi, cei mai civilizaţi pe care îi întâlnise vreodată. Lucrurile fuseseră realizate aici exact aşa cum trebuia. Viaţa se constituia într-un vis adevărat. Inteligenţa oamenilor era un adevărat izvor de înţelepciune.

Clane asculta morocănos. Trebuia să accepte că Czinczar îşi juca strălucit rolul. Îi vorbea săteanului de parcă ar fi fost un primitiv, iar acela îi sorbea cuvintele cu o plăcere evidentă.

— Marden, spuse Czinczar, suntem ca nişte copii la picioarele tale, plini de respect, însetaţi de învăţătură şi nerăbdători să ajungem pe culmile atinse de voi, care trăiţi într-o armonie inimaginabilă pentru pământeni. Ne dăm seama că poate ţelul acesta nu va fi atins în timpul vieţii noastre. Sperăm totuşi ca urmaşii noştri să se împărtăşească din aceeaşi perfecţiune cu ai voştri. Poate că o să ne poţi acorda în seara asta puţin timp, pentru a ne spune, atât cât vei dori, despre credinţa ta, despre gândurile şi speranţele tale. Spune-ne, aveţi un simbol naţional, un steag, o plantă sau vreo stemă?

Tăcu şi, cu o mişcare calculată, se aşeză pe podea, făcându-le semn celor trei pământeni să-i urmeze exemplul. Mişcarea nu era

prevăzută în plan, dar Clane se supuse fără să comenteze. Czinczar continuă:

— În timp ce tu vei sta relaxat în scaunul acela, Marden, noi vom sta aici, la picioarele tale, pentru a-ţi sorbi, plini de respect, cuvintele.

Marden se aşeză pe scaun şi se foi stânjenit câteva clipe. Apoi păru să se hotărască şi se lăsă pe spate, făcându-se comod între perne. Se vedea limpede că nu se simţea în largul lui în postura de zeu în care fusese pus pe neaşteptate, dar, după toate aparenţele, găsea justificată această poziţie.

— Nu m-am gândit la asta până acum, începu el. Nici nu-mi prea dau seama ce înţelegeţi voi prin „steag” sau plantă ca simbol naţional. Adică, intuiesc ceva dar…

— Aveţi anotimpuri? schimbă vorba Czinczar.

— Da.

— Există perioade când plantele şi copacii înfloresc şi perioade când frunzele se usucă şi cad?

— Da, cu unele dintre ele aşa se întâmplă.

— Aveţi un anotimp ploios?

— Da.

— Cum se numeşte?

— Iarna.

— Sărbătoriţi începutul ei?

Chipul lui Marden se lumină. Înţelesese.

— A, nu. Sfârşitul, nu începutul ei. Când ploile se termină, clorodelul înfloreşte şi acoperă planetele. Atunci dansăm şi sărbătorim.

— E un obicei vechi, sau a apărut mai de curând? S-ar putea să ţi se pară un lucru lipsit de importanţă, dar dorim foarte mult să înţelegem spiritul care călăuzeşte existenţa voastră idilică.

— E un obicei foarte vechi, ridică din umeri Marden. Dar mă tem că nu avem ce m-ai întrebat – un simbol naţional.

Timpul trecea, se făcuse noapte deja, iar săteanul nu părea să-şi dea seama că suporta, de fapt, întrebările unui interogatoriu. Pe el, ca şi pe ceilalţi, nu-l interesau originea şi vechimea obiceiurilor de pe cele două planete. În ce-l priveşte, nu existau simboluri. Aşa se făceau *lucrurile.* Şi era cât se poate de firesc să faci ceea ce făceau toţi. Nici măcar nu-i trecea prin cap că alte popoare nu ar avea obiceiuri asemănătoare.

Stabiliră astfel, fără putinţă de tăgadă, că atât pe Interior cât şi pe Exterior simbolul vieţii era clorodelul, floarea roz care emana clor. S-a mai stabilit cu certitudine că în fiecare an oamenii vizitau cavernele subterane. Puneau o cutiuţă pătrată pe masă, atunci când mâncau şi ciocăneau în ea ori de câte ori nu doreau să mănânce prea mult. De asemenea, dăduseră întotdeauna surplusul de hrană rissilor.

Aflară şi un alt lucru deosebit de interesant: existau oraşe vechi, îngropate, aşezări ce arătau mai degrabă ca nişte ruine. De ani buni nu se mai găsise nimic interesant acolo.

Czinczar se învârti prudent în jurul acestui subiect, pentru ca, după un timp, să-l privească întrebător pe Clane, aşa cum se înţeleseseră. Linnul dădu afirmativ din cap.

Conducătorul barbar se ridică şi se înclină în faţa săteanului.

— Nobile bărbat, îngăduie-ne să îndrăznim a-ţi cere o favoare. Ai putea să ne duci, prin miraculoasa voastră metodă, într-un astfel de oraş unde soarele străluceşte în clipa asta?

— Chiar acum?

Marten nu părea deloc neliniştit; după toate aparenţele, nu avea nimic împotriva ideii.

— Nu vom sta mult. Nu vrem decât să aruncăm o privire.

Săteanul se ridică şi se gândi o clipă încruntat.

— Să văd… Unde să vă duc?… Ah, da, ştiu. Unde este şi nava.

Clane se încordă dintr-un instinct inexplicabil de apărare, înţelese, puţin nemulţumit, dacă nu chiar alarmat, că-l încearcă şi o senzaţie de teamă. Apoi…

După aceea, se strădui din răsputeri să înţeleagă ce se întâmplase. Mai întâi fusese o lumină orbitoare, un fel de sferă incandescentă, care dispăruse însă atât de repede, încât nu putea să pună mâna în foc că asta văzuse. Lumina strălucitoare a zilei îl înconjura din toate părţile. Aproape exact deasupra lor se vedea soarele albăstrui al celor două planete.

Se aflau în mijlocul unui vălmăşag de sfărâmături din piatră şi metal contorsionat. Terenul era acoperit cu tufişuri şi copaci. Clane privea şi tăcea. Aşa se înţeleseseră, să nu pară altceva decât un simplu subordonat al lui Czinczar. Barbarul se duse către o grămadă de bucăţi de beton sparte şi izbi cu piciorul un lemn aflat pe sol.

Lovitura puternică produse un zgomot sec în pustietate, dar

lemnul nu se clinti. Era încastrat în pământ.

Barbarul se întoarse la Marden.

— S-au făcut săpături în oraşul acesta sau în altul în ultima perioadă?

— Ai vrea să sapi într-un astfel de loc? păru Marden mirat.

— Bineînţeles, spuse Czinczar repede. Şi…

Şovăi. Păru gata să continue. Ceva îl încremeni parcă şi ridică brusc ochii. Clane îi urmări privirea. Avu, la rândul lui, un şoc când văzu că deasupra lor se afla *Steaua Solară.*

Adică aşa crezu în primul moment.

Pe urmă, dându-şi seama de adevăr, exclamă stupefiat:

— Rissii!

De lângă ei, Marden vorbi relaxat:

— Ah, da, m-am gândit că poate vreţi s-o vedeţi, de asta v-am adus aici. Rissii au fost foarte interesaţi când le-am spus de sosirea voastră, cu o navă exact ca a lor. Ne-au asigurat că vor veni către Exterior ca să arunce o privire. Ceva din comportamentul vostru m-a făcut să cred că aţi fi interesaţi să-i vedeţi voi, mai întâi.

Pentru câteva momente chiar şi Clane rămase dezorientat. Czinczar se întoarse către Marden şi-i spuse pe un ton calm:

— Părerea ta că nu merită să ne pierdem timpul cu aceste ruine este justă. Să ne întoarcem la tine acasă.

Clane aruncă o ultimă privire navei de război care tocmai fusese înghiţită de pâclele de deasupra orizontului estic.

Presupuse că rissii se îndreptau direct spre *Steaua Solară.*

XVI

Deşi n-o dorea, Clane rămase încordat şi pe timpul călătoriei de întoarcere. Văzu iarăşi sfera aceea de lumină, dar parcă de data asta dispăru mai repede.

Se trezi apoi în livingul lui Marden. Ieşind cel din urmă, se opri şi-i puse o ultimă întrebare săteanului:

— Sunt curios – de ce le-ai spus rissilor că suntem aici. Marden păru surprins. Apoi, chipul lui îşi reluă vechea expresie, părând că spune: „Altă întrebare prostească”.

— Pentru că, mai devreme sau mai târziu, ne vor întreba dacă s-a întâmplat ceva. Iar noi le vom spune.

— Ei vorbesc limba voastră, sau voi pe-a lor?

— Vorbeşti întruna despre limbă, râse celălalt. Ne înţelegem pur şi simplu, asta-i tot.

Oamenii conducătorului barbar se pierduseră deja în noapte. Czinczar se oprise şi-l privea pe mutant. Clane rămase locului şi-i mai puse o întrebare lui Marden:

— Vă duceţi voi la bordul navei, sau coboară ei pe planetă? Aşteptă încordat răspunsul. Ştia că-şi folosea la maximum viclenia în momentul acela, dar se simţea prea furios ca să-i mai fie ruşine. Îl şocase teribil faptul că sătenii le spuseseră rissilor despre prezenţa *Stelei Solare.* Un plan cumplit începea să încolţească în minte.

— Ne ducem noi la bordul navei. Au un obiect rotund pe care-l îndreaptă înspre noi şi după aceea putem să urcăm pe navă.

Clane simţi ca nu era momentul să renunţe la dialog, aşa că întrebă pe un ton voit relaxat:

— Cam câţi dintre oamenii voştri s-au aflat vreodată în faţa unui astfel de aparat?

— Ah, câteva sute. E ora de culcare, adăugă el şi se porni să închidă uşa.

Mutantul se strădui să se calmeze, gândindu-se că va trebui să mai cântărească problema. N-avea niciun rost să se pripească cu concluziile în legătură cu oamenii aceia.

Cu ce l-ar fi ajutat să atace nava inamică?

Îl lăsă pe Marden. Peste numai câteva minute, o navetă îl ducea înapoi la *Steaua Solară.* De cum ajunse în cabina de comandă, nava fu îndreptată pe o traiectorie de menţinere în conul de umbră al planetei.

*

De la cartierul general al lui Czinczar, apăru un mesager.

— Marele Czinczar solicită o întrevedere.

— Spune excelenţei sale, rosti Clane, că-l rog să pregătească un raport scris al celor întâmplate.

Tocmai se pregătea de culcare, când sosi al doilea mesager, cu o solicitare scrisă:

Stimate Lord Clane,

Este timpul să discutăm următoarea noastră mişcare.

Czinczar

Problema consta în faptul că nu avea niciun plan, gândi Clane înnegurat. Aici era vorba despre un secret uriaş, iar mintea lui nu găsea nicio soluţie. Fiinţele care trăiau pe cele două planete gemene ar fi putut salva specia umană, însă Clane ajunsese la concluzia că nu voiau s-o facă.

Aşa cum nu acceptau nici măcar să recunoască existenţa acestor probleme. Se înfuriau dacă deveneai prea insistent. Furia nevropată a tuturor celor atacaţi în convingerile lor congenitale, primare. Nu putea nici să-i forţeze, pentru că metoda lor de transport făcea inutilă orice tehnică de constrângere prin ameninţări şi violenţă. Ceea ce însemna că numai prin viclenie se putea obţine ceva.

Ideea aceasta îl aduse înapoi la primul lui gând. Nu avea de fapt niciun plan. Îi scrise lui Czinczar următorul răspuns:

Excelenţă,

Să lăsăm să treacă noaptea asta.

Clane

Sigilă mesajul, îl expedie şi se culcă. La început nu putu să adoarmă. Se întorcea întruna, când pe-o parte, când pe alta. Când îi fu dat să aţipească, se trezi cu un tresărit puternic. Nu-şi

afla liniştea. Dacă nu intuia o rezolvare, însemna că făcuse tot acest drum degeaba. Se găsea în faţa unui zid pe care nu ştia cum să-l escaladeze. Nici Marden şi nici toţi cei asemenea lui n-ar fi putut să înţeleagă vreodată ce li se cerea.

Iar adevărata lovitură de graţie consta în faptul că, după toate aparenţele, oamenii aceia puteau citi gândurile interlocutorilor lor.

Până la urmă, adormi. Dimineaţa, când se trezi, îi trimise un bilet lui Czinczar.

Excelenţă,

Sunt de părere ca, înainte de a ne întâlni, să procedăm la un schimb de păreri şi de informaţii.

Clane

Primi următorul răspuns:

Stimate Lord Clane,

Am senzaţia că eviţi întâlnirea, pentru că nu ai niciun plan. Trebuie să luăm însă în calcul absolut toate posibilităţile, de vreme ce am făcut acest drum. Te rog să-mi spui ce informaţii crezi că am obţinut.

Czinczar

Stimate Czinczar,

Clorodelul este floarea „naţională”, pentru că această plantă face aerul irespirabil pentru rissi.

Obiceiul de a pune o cutiuţă în mijlocul mesei atunci când nu le este foame îşi are probabil originea în perioada de radioactivitate de după marele război. Cutiuţa era pe vremea aceea un detector şi probabil că de multe ori au rămas flămânzi, când instrumentul indica mâncare radioactivă.

Vizita anuală la caverne datează din aceeaşi perioadă.

Cât despre surplusul de hrană pe care îl dau rissilor, sunt convins, deşi se pare că ei au uitat, că obiceiul acesta rezultă din tributul plătit cândva cuceritorului. Încă un amănunt nu lipsit de importanţă: cred că doar anumite produse pot fi mâncate de rissi, datorită structurii lor chimice, oarecum diferită de a noastră.

Clane

Excelenţă,

Eşti sigur că floarea clorodel face aerul irespirabil pentru rissi? Dacă este adevărat, avem soluţia. Nu trebuie s-o căutăm în altă parte. N-avem decât să ne întoarcem fără întârziere în Sistemul Solar şi să plantăm această floare până ce parfumul ei va intra în fiecare moleculă de aer de pe planetele şi lunile locuibile.

Czinczar

Clane citi mesajul şi oftă. Conducătorul barbar era o persoană extraordinar de pragmatică. În felul ei, fiinţa aceasta rămânea o problemă la fel de insolubilă ca şi celelalte.

În decursul micului dejun, se gândi la răspunsul pe care trebuia să-l trimită. Coborî nava spre atmosfera planetei şi petrecu aproape o oră, căutând zadarnic vehiculul rissilor. Când se convinse că acesta nu se află în apropierea satului lui Marden, primi alt bilet de la Czinczar.

Stimate Lord Clane,

Faptul că nu mi-ai răspuns la ultima misivă dovedeşte că nu eşti absolut sigur de valabilitatea descoperirilor în legătură cu clorodelul. Trebuie să ne întâlnim şi să discutăm fără întârziere această problemă.

Czinczar

Dragă Czinczar,

Mă întristează să văd cum te grăbeşti să îmbrăţişezi o soluţie care s-ar putea să n-aibă nicio eficacitate pe un plan mai larg. Lupta dintre oameni şi rissi nu poate fi influenţată de un gaz defensiv. Dacă ar vedea că se întreprinde o campanie de otrăvire a atmosferelor planetelor, rissii ar lua imediat contramăsuri. Ar folosi substanţe toxice radioactive la scară planetară, sau vreun alt gaz, la fel de nociv pentru om cum pare a fi pentru ei parfumul clorodelului.

Faptul că cele două planete gemene s-au apărat cândva în felul acesta, nu înseamnă nimic în cazul nostra. S-ar putea, foarte bine, ca rissii să se fi împăcat cu ideea de activitate restrânsă. Ceea ce mi se pare plauzibil, având în vedere mai ales perioada

de confuzie care a existat spre sfârşitul marelui război, când şi-au dat seama de victoria parţială a locuitorilor Gemenelor. Cred că de atunci încoace, au explorat continuu zona. Chiar şi aşa, probabil că i-au ameninţat atât de cumplit pe băştinaşi, încât aceştia au acceptat, de frică, să le plătească tribut.

Repet însă: nu acesta e răspunsul căutărilor noastre! După părerea mea sinceră, ar fi semnalul pentru o încercare de distrugere a Sistemului Solar.

Clane

Stimate Lord Clane,

Sunt uluit de atitudinea pur intelectuală faţă de aceste probleme. Trebuie să ne apărăm planetele cu orice mijloace! Tocmai din acest motiv este necesar să ne întâlnim de îndată pentru a discuta singura cale care ne-a mai rămas de urmat: să ne întoarcem pe Pământ cu o încărcătură de clorodel, pe care să-l replantăm.

Czinczar

Stimate Lord Clane,

Nu mi-ai trimis niciun răspuns la mesajul pe care l-am adresat acum trei ore. Te rog s-o faci.

Czinczar

Stimate Lord Clane,

Sunt absolut uimit că nu mi-ai răspuns până acum. Îmi dau seama că nu ai găsit nicio soluţie, pentru că ce altceva am mai putea face decât să ne întoarcem pe Pământ? Singura alternativă ar fi să ne continuăm orbeşte căutarea în spaţiu, în speranţa că vom descoperi o altă planetă locuită de fiinţe umane. Am însă impresia că pe harta stelară care ne-a arătat dramul către Exterior nu mai este indicat alt astru care ar putea avea planete locuibile. Mă înşel?

Czinczar

Stimate Lord Clane,

Situaţia aceasta devine ridicolă. Relaţia noastră este inevitabil afectată de faptul că nu vrei să-mi răspunzi la scrisori. Dacă nu o vei lua în consideraţie nici pe aceasta, voi refuza orice

comunicare viitoare.

Czinczar

Lord Clane nu văzu niciunul din aceste ultime mesaje, pentru că era plecat. Se afla într-o nouă vizită la Marden.

Întâlnirea nu debută prea satisfăcător. Locul nu era propice conversaţiilor. Marden culegea de zor fructe, când Clane se opri sub copacul în care se afla săteanul. Marden păru vizibil iritat când îşi coborî privirea şi-l văzu pe mutant. Iar venise prostănacul acela, care şi aşa îl bătea de prea mult timp la cap.

— Nava rissă a aşteptat cam o oră. Apoi a plecat. Văd că te mulţumeşte lucrul acesta.

Lui Clane îi părea într-adevăr bine.

— După toate necazurile pe care le-am avut cu rissii, nu simţim nicio satisfacţie să-i întâlnim din nou, răspunse el. Sunt convins că ne-ar ataca fără să şovăie, dacă ne-ar vedea.

Marden culegea în continuare fructe.

— Noi n-am avut niciodată probleme cu rissii, spuse el.

— Cum să fi avut? întrebă mirat Clane. Doar le daţi de toate.

Se părea că Marden se gândise la asta în răstimpul care trecuse de la ultima lor întâlnire, căci replică acru:

— Nu oprim pe nimeni să ia ceea ce nouă nu ne trebuie.

— Atâta vreme cât nu vă înmulţiţi prea mult, nu învăţaţi nimic despre ştiinţă şi vă plătiţi tributul, veţi fi lăsaţi în pace, observă nepăsător Clane. Cu condiţia, bineînţeles, să nu dispară clorodelul. Dacă s-ar întâmpla asta, rissii ar putea ateriza pe planetă şi v-ar arăta ce înseamnă, într-adevăr, „prietenia” lor.

Era o observaţie destul de riscantă. Clane o făcuse totuşi, pentru că sosise vremea ca astfel de idei să circule printre băştinaşi. Din prudenţă, schimbă imediat subiectul.

— De ce nu ne-ai spus că poţi să ne citeşti gândurile? întrebă el.

— Pentru că n-aţi întrebat, răspunse Marden. Şi oricum…

— Oricum ce?

— Nu merge prea uşor cu voi. Nu gândiţi clar.

— Vrei să spui că gândim altfel decât voi?

— Nu există decât un singur fel de a gândi, comentă iritat Marden. Cu voi e mai uşor de folosit limba vorbită – nu trebuie decât să căutăm în minţile voastre cuvântul potrivit, atunci când

nu-l ştim. Aşa cred că au procedat toţi cei care au avut de-a face cu voi.

— Deci, de fapt, nu vorbiţi limba noastră? Aţi învăţat citindu-ne gândurile în timp ce vorbeam?

— Da.

Clane încuviinţă din cap. Multe se lămureau acum. Această colonie umană atinsese nişte culmi neştiute ale ştiinţei, mult timp după ruperea contactului cu Pământul. Motivele pentru care oamenii decăzuseră din alte puncte de vedere erau probabil foarte complexe: întreruperea legăturilor comerciale cu alte colonii, distrugerea a zeci de mii dintre uzinele lor, pierderile de neînlocuit printre tehnicieni, presiunea distructivă a ameninţărilor rissilor. Toate acele elemente îi aduseseră şi-i menţineau, inexorabil, la acelaşi nivel de evoluţie.

— Cititul gândurilor are vreo legătură cu metoda voastră de a vă transporta? întrebă Clane.

Marden păru surprins.

— Bineînţeles. Le înveţi pe amândouă cam în acelaşi timp, deşi durează ceva mai mult până poţi citi gândurile celorlalţi.

Spunând acestea, coborî din copac cu coşul în mână.

— Tot timpul cât am vorbit, într-un colţ al minţii tale s-a aflat o întrebare. Este motivul pentru care te afli aici. Nu pot să-mi dau seama ce vrei să mă întrebi, dar dacă ai să-mi spui, am să încerc să-ţi răspund. Abia după aceea am să plec la masă.

Clane scoase harta stelară.

— Ai mai văzut vreodată asemenea lucruri?

— Noaptea, când mă uit pe cer, zâmbi săteanul. E totul acolo.

— În afară de asta?

— Am întâlnit uneori gânduri despre hărţi în minţile rissilor.

Mutantul întinse harta.

— Aici este soarele vostru, arătă el, iar aici este al nostru. Poţi să te orientezi pe harta aceasta, folosind cunoştinţele din mintea mea, şi să-mi arăţi care este cel mai apropiat soare al rissilor?

Marden nu spuse nimic mult timp. Apoi se aplecă asupra hărţii şi, după ce o studie atent, oftă:

— E greu, dar cred că e acesta.

Clane însemnă locul cu degete tremurânde, apoi se porni să vorbească cu o voce imperativă, deşi şi-ar fi dorit să fie prietenoasă:

— Marden, încearcă să fii cât se poate de exact. Dacă greşeşti şi plecăm într-acolo, vom pierde degeaba o jumătate de an, poate şi mai mult. Milioane şi milioane de oameni ar fi în pericol să moară.

— Ori ăsta… ori ăsta, spuse Marden şi indică două stele aflate cam la un deget depărtare una de alta.

Clane clătină din cap derutat.

— Acela e la o sută de ani-lumină de aici. Celălalt – la vreo douăzeci.

— Atunci, e cel mai apropiat. Am senzaţia că nu poate fi prea departe.

— Mulţumesc, spuse Clane. Şi-mi cer scuze că te-am bătut atâta la cap.

Marden strânse evaziv din umeri.

— La revedere, încheie Clane.

Se întoarse şi porni spre naveta cu care venise.

XVII

Când ajunse pe *Steaua Solară,* Clane citi mesajele lui Czinczar cu tristeţea celui care ştie că necazurile nu s-au terminat încă. După ce prânzi, îşi adună puterile şi-l invită pe barbar la o consfătuire. Se scuză, explicându-i, în mesajul trimis, unde fusese. Nu-i preciză însă şi motivul pentru care îl vizitase pe Marden.

Îi povesti când se văzură. După ce Clane isprăvi, Czinczar rămase mult timp fără să scoată o vorbă. Părea pur şi simplu prostit. Când îşi mai reveni, întrebă cu o voce care-i trăda disperarea:

— Deci, n-ai încredere în eficacitatea clorodelului?

— Nu vom apela la această armă decât în ultimă instanţă, preciză Clane. Nu trebuie folosită decât atunci când vom cunoaşte toate repercusiunile posibile.

Czinczar oftă.

— Descoperirea ta privitoare la folosirea clorodelului drept armă mă făcuse să cred că a meritat să străbatem acest drum. Acum însă aflu că secretul n-are nicio valoare practică şi că trebuie să ne continuăm călătoria spre alt sistem solar.

Barbarul ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să-şi sublinieze protestul printr-un gest grăitor. Probabil însă că-şi dădu seama de inutilitatea unei astfel de manifestări şi se mulţumi să observe posac:

— Mărturisesc că nu sunt în stare să-nţeleg. Ce-ţi închipui că vei realiza ducându-ne pe o planetă rissă?

Clane răspunse cu toată sinceritatea:

— Dacă Marden nu s-a înşelat, călătoria va dura trei luni. Practic, steaua rissă se află cam la jumătatea distanţei dintre Pământ şi Gemene.

Se opri. Dorea nespus de mult să aibă sprijinul moral al cuiva în legătură cu această călătorie.

— Cred cu toată convingerea, mărturisi el, că avem datoria să investigăm orice posibilitate de contraatac asupra duşmanului de

moarte al omenirii. Nu putem câştiga acest război, adoptând necontenit poziţii defensive.

Czinczar îl ţintui cu privirea.

— Dacă Marden nu s-a înşelat... Ce expresie nenorocită! Clătină din cap disperat. Eu, unul, sunt pornit să renunţ. Dacă cineva dă ordin ca o navă atât de mare să pornească într-o călătorie riscantă, bazându-se exclusiv pe ceea ce Marden a văzut cândva în mintea unui riss... Se întrerupse, fulgerat de o idee. Dar la bordul *Stelei Solare* ar trebui să existe hărţi!

Clane ezită. Nu-i plăcea să-şi aducă aminte de asta. Explică prudent:

— Când am preluat nava, am avut un accident nefericit. Toţi porniseră s-o exploreze, iar unul dintre oamenii mei a nimerit în cabina hărţilor. Cred că ai ghicit ce s-a petrecut...

— Puseseră capcane de energie pentru musafiri nepoftiţi.

— A murit pe loc, bineînţeles. Încuviinţă Clane mohorât. A fost o lecţie pentru toţi. Am descoperit că în toate sectoarele importante ale navei existau capcane similare. Am folosit sclavi condamnaţi pentru treburile mai primejdioase, promiţându-le libertatea în caz de reuşită. Rezultatul? Nu s-a mai petrecut decât un singur accident.

— În ce a constat? se interesă curiosul Czinczar.

— Telecomunicatorul interstelar, răspunse Clane apoi reveni la subiect. Regret la fel de mult ca şi tine că trebuie să facem această călătorie bazându-ne doar pe memoria lui Marden.

Ezită, după care hotărî să facă apel direct la barbar.

— Czinczar, începu el, deşi în timpul acestei călătorii ţi-am ignorat în aparenţă opiniile, află că le-am preţuit întotdeauna. Părerea mea sinceră este că vederile tale nu sunt îngustate decât de un pragmatism prea accentuat. Eşti prea legat de Sistemul Solar. Te gândeşti permanent la el, ca la o casă pe care trebuie s-o aperi. Dar să lăsăm astea. Ceea ce vei auzi în continuare nu are nicio legătură cu logica sau cu faptul că noi doi nu ne prea înghiţim. Aşadar, îţi cer sprijinul în primul rând pentru că sunt comandantul acestei nave, la bine şi la rău. În al doilea rând, dacă vom ajunge pe o planetă rissă, va fi nevoie să ne asumăm riscuri enorme, pentru învingerea cărora va trebui să mă sprijin pe tot ajutorul tău. În al treilea rând, în ciuda îndoielilor tale, normale aş spune, simţi şi tu că fie şi numai descoperirea

clorodelului e un argument în favoarea utilităţii acestui voiaj. Eu personal nu sunt de aceeaşi părere, dar această descoperire dovedeşte cel puţin că avem ce găsi aici. Cam asta-i tot ce-am avut de zis. Care e răspunsul tău?

— În corespondenţa noastră şi nici în timpul acestei discuţii, nu te-ai referit nicio dată la metoda de transportare a băştinaşilor. De ce? Crezi că n-are nicio valoare?

Tocmai pentru că-l preocupase foarte mult subiectul, Clane se abţinu să răspundă imediat. De-abia într-un târziu o făcu.

— Ar fi un avantaj fantastic să ne-o însuşim! Atâta doar că, în momentul de faţă, elementul acesta nu poate fi decisiv, mai ales că ne este inaccesibil.

Îi explică pe-ndelete lui Czinczar despre eforturile pe care le făcuse şi de imposibilitatea de a afla secretul de la locuitorii planetei.

— Am totuşi un plan. M-am gândit să lăsăm pe planetă cupluri tinere cu nou-născuţi în timpul călătoriei. Părinţii vor izbuti cred să-i convingă până la urmă pe băştinaşi să le educe copiii. Asta va dura nouă ani.

— Înţeleg, spuse Czinczar privind îndelung podeaua. Cheamă-mă dacă o să ai nevoie de soldaţi când ajungem pe planeta rissă. La asta te refereai când vorbeai despre sprijin, nu?

Clane schiţă o iluzie de zâmbet şi se ridică.

— Cred că da, zise el. Cred că da.

*

După ce se despărţi de Czinczar, Lordul Clane Linn se îndreptă agale către sala armelor. Intră, se aşeză şi rămase mult timp într-unul din scaunele uriaşe ale cabinei, umblând într-o doară la un dispozitiv de observaţie. La un moment dat, păru că se trezeşte dintr-un vis urât şi scutură din cap cu putere. Din nefericire, toate îndoielile lui Czinczar în legătură cu valabilitatea indicaţiilor lui Marden i se transmiseseră şi lui, afectându-i convingerea în reuşită. Călătoria trebuia făcută, dar nu pe baza unor argumente atât de şubrede.

Iar celălalt plan, pe care îl avea în minte, era mult prea nebunesc şi periculos, motiv pentru care nu pomenise încă nimănui despre el. Nici măcar Czinczar nu încercase să facă aluzie la un atac împotriva navei risse, aflată în atmosfera lui Exterior.

După şase ore de la ultima lor întâlnire, Clane primi un mesaj de la conducătorul barbar.

Stimate Lord Clane,

Nava nu accelerează. Ce se întâmplă? Ar fi trebuit să pornim până acum, dacă vrem să facem călătoria aceea.

Czinczar

Citind, Clane îşi muşcă buzele. Nu răspunse imediat, deşi modul cum pusese expeditorul problema, îl urgenta să ia o hotărâre. *Ar mai trebui să cobor încă o dată la Marden,* îşi spuse el.

Era deja întuneric când ajunse în sat. Săteanul deschise uşa cu lipsa de entuziasm a celui care ştie dinainte cine a ciocănit în ea. Şi care, în plus, nu mai are niciun fel de curiozitate.

— Credeam că plecaţi.

— Trebuie să-ţi cer o favoare, începu Clane.

Marden îl privi prin deschizătura uşii, politicos doar din obişnuinţă.

— Trebuie să încercăm o înţelegere cu rissii, spuse Clane. Oare s-o găsi printre ai voştri, mă refer la cei care au fost la bordul navei lor, cineva care să-mi ajute trimişii să-i întâlnească pe rissi?

Marden râse ca de o glumă ştiută numai de el.

— Oh, da, Guylan.

— Guylan?

— Când a aflat de duşmănia dintre voi şi rissi, s-a gândit că ar trebui să se facă ceva pentru a vă împăca.

Tonul lui sugera că necunoscutul Guylan avea o gândire destul de simplistă.

— Voi vorbi cu el mâine dimineaţă.

— De ce nu acum? insistă Clane, de-abia stăpânindu-şi agitaţia. E o problemă foarte serioasă, Marden. Dacă navele s-ar întâlni, ar izbucni o mare bătălie. Încă nu-i foarte târziu, să ştii. De aceea insist: chiar n-ai putea lua legătura cu el imediat?

Încercă să-şi ascundă neliniştea. Marden ar fi putut să-i citească sau măcar să-i intuiască adevăratele planuri. Clane se bizuia însă pe uriaşa complexitate a acestor planuri, care-l puteau pur şi simplu năuci pe băştinaş. Constată însă că săteanul era suspicios.

— E ceva cu scopul tău... începu Marden. După aceea, clătină din cap: Dar voi oricum nu gândiţi cum trebuie, nu-i aşa?

Părea să vorbească mai degrabă singur.

— Teama asta a ta... făcu el îngândurat, lăsând din nou propoziţia neterminată. Aşteaptă puţin, spuse în cele din urmă şi dispăru în interiorul casei.

După câteva minute, apăru din nou la uşă, însoţit de un bărbat înalt, cu chip blând.

— Acesta e Guylan, preciză Marden. Noapte bună.

*

Bătălia începu în ultimele ore ale nopţii, înainte de ivirea zorilor. Clane stătea într-un scaun din fundul sălii armelor. Din locul unde se afla, cuprindea cu privirea toate ecranele.

Pe cel frontal, nava rissă se profila perfect. Silueta ei, ca de torpilă monstruoasă se distingea clar pe fundalul întunecat al cerului.

Toate ecranele erau pe infraroşu, procedeu care oferea o vizibilitate neobişnuită.

Cineva puse o mână pe braţul lui Clane. Era Guylan.

— A sosit momentul? întrebă el nervos.

Clane ezită; aruncă o privire celor treizeci de voluntari care aşteptau pe coridor. Se antrenaseră ore la rând. Dacă mai întârzia mult, era posibil ca tensiunea lor nervoasă să se accentueze. Aveau instrucţiuni clare. Clane nu trebuia decât să dea semnalul.

— Bine, Guylan, spuse el.

Fără să aştepte răspunsul băştinaşului, se aplecă şi apăsă un buton, ce aprinse o luminiţă în faţa servantului de la arma moleculară. Ofiţerul respectiv fixă ţinta şi trase, rămânând cu mâna pe buton.

O dâră de foc traversă de la un capăt la celălalt nava duşmană. Efectul depăşi cu mult anticipaţiile lui Clane. Flăcările se înălţară orbitoare. Noaptea se animă dintr-odată. Imensul foc se întindea cu furie, împroşcând jerbe uriaşe de scântei.

Nu se înregistră însă nicio ripostă. Clane aruncă o privire spre coridor, acolo unde aşteptaseră voluntarii. Nu mai era nimeni.

Un strigăt îl făcu să-şi îndrepte din nou atenţia către nava inamică.

— Se prăbuşeşte!

Se prăbuşea, într-adevăr, într-o permanentă derivă. Se răsuci o singură dată în primii opt kilometri ai căderii, după care începu să se rostogolească tot mai repede. Cel care opera displayul o pierdu pentru câteva secunde. Când nava reveni pe ecran, se afla la cincisprezece kilometri de sol.

Contactul cu acesta se făcu într-un mod foarte ciudat. Îţi dădea impresia că solul era lichid, nu solid. Nava intră în el aproape până la jumătate.

Acesta fu singurul indiciu în legătură cu forţa impactului.

Ofiţerii chiuiră sălbatic. Clane, în schimb, nu spuse nimic. Ar fi vrut să o facă şi el, dar îi era imposibil. Niciodată nu izbutise să se alăture entuziasmului general. Sesiză cu coada ochiului o mişcare lângă el şi se întoarse. Era Guylan.

Băştinaşul avea o expresie deplorabilă pe chip.

— N-ai jucat cinstit, spuse el când se putut face auzit. Am crezut că vrei să faci o încercare să vă împrieteniţi.

Urmă un moment în care Clane ar fi trebuit să se simtă copleşit de vinovăţie, gândindu-se iarăşi la vechile lui idealuri, abandonate în această împrejurare. Scutură însă din cap cu hotărâre. Îi părea rău pentru Guylan. Iar când vorbi, tonul său nu fu apologetic.

— Trebuia să fim pregătiţi pentru un atac, preciză el. Nu te joci cu nişte fiinţe care au bombardat oraşele Pământului.

— Dar acum *voi* aţi atacat, protestă Guylan. Când ţi-am dus oamenii la bordul celeilalte nave, toţi s-au repezit la câte o maşinărie şi au detonat-o.

— Rissii au şi alte nave, observă Clane diplomatic. Noi n-o avem decât pe asta. Ca să-i facem să vorbească, trebuie să-i aducem acolo unde vrem noi.

— Dar au murit, se tângui Guylan. Prăbuşirea i-a ucis pe toţi cei aflaţi la bord.

— A lovit solul cam tare, ce-i drept, recunoscu Clane, încercând să-şi ascundă sentimentul de satisfacţie. Uite ce-i, Guylan, continuă el, dându-şi seama că acea conversaţie nu ducea nicăieri. Problema este extraordinar de complexă, iar tu o priveşti dintr-un singur unghi. Vrem să stabilim o legătură cu rissii. Până acum, ei n-au fost de acord. Dacă te uiţi în mintea mea, ai să vezi că lucrul acesta e adevărat.

— Da, cred că ai dreptate, recunoscu Guylan după câteva

clipe, însă nu mi-am putut da seama dinainte ce ai de gând să faci. Descoperisem ceva într-un colţ al minţii tale, dar…

Clane îi înţelegea într-o oarecare măsură dilema. Toată viaţa, Guylan fusese încredinţat că ştia ce se petrece în mintea celorlalţi. De data asta, însă, nu putuse să creadă pentru că mintea lui nu admitea posibilitatea ca treizeci de oameni să conceapă atacarea unei nave cu zeci de mii de fiinţe la bord. Şi că acel număr mic de oameni va fi capabil să pună în funcţiune capcanele concepute de rissi pentru a-şi proteja secretele, în caz că nava ar fi fost Cucerită, înţelegerea acestor lucruri presupunea o gândire de natură tehnică, ceea ce nu-şi puteau permite Guylan şi ai lui întrucât nu dispuneau de cunoştinţe în domeniu. Puterea lor de a citi gândurile nu le folosea la nimic în astfel de cazuri, pentru că le lipseau cunoştinţele necesare.

Clane văzu că băştinaşul nu se afla în cea mai bună dispoziţie. Interveni imediat:

— Uite, aş vrea să-ţi arăt ceva.

— Mai bine mă duc acasă, spuse Guylan posomorât.

— E ceva important, insistă Clane, trăgându-l uşor de mânecă.

Guylan se lăsă condus către instrumentul „protector”. Clane puse mâna pe butonul din mijloc.

— Ai văzut pe vreunul din oamenii mei apăsând butonul ăsta, aşa? întrebă el arătându-i cum.

— Nu, nu-mi aduc aminte, scutură Guylan din cap.

— Trebuie să aflăm neapărat, îi explică Clane cu o îngrijorare sinceră.

Îi descrise apoi cum funcţiona „protectorul” şi cum orice băştinaş care se afla lângă navă putea fi ucis.

— Trebuie să te duci pe nava cealaltă, Guylan, şi să-l decuplezi.

— Deci la el nu trebuia să ajung când mergeam acolo. Asta apărau de toată lumea? se miră Guylan.

— Da. Poate distruge orice formă de viaţă, pe o rază de patru kilometri.

— Dar de ce nu i-a ucis şi pe oamenii tăi, pe care i-am dus la bordul celeilalte nave?

Clane înghiţi în sec.

— Guylan, ai văzut vreodată un om ars de viu?

— Mi s-a povestit.

— A murit imediat?
— Nu. O vreme a fugit înnebunit în cerc.
— Exact, îi întări Clane informaţia, trupurile voluntarilor începuseră să ardă încă din clipa când ai ajuns cu ei la bord. N-au murit imediat. Au riscat, dar au reuşit să oprească maşina la timp.
Lucrurile nu se întâmplaseră tocmai aşa, dar era greu să explici unui astfel de om ce transformări se petreceau în metabolismul uman atunci când temperatura fiecărei celule urca brusc cu cincisprezece grade.
— Atunci să mă grăbesc, spuse Guylan îngrijorat. Ar putea fi rănit cineva.
Cum termină de vorbit, dispăru. Clane simţi un fior rece de-a lungul spinării. Asista pentru prima dată la o astfel de dispariţie. Pentru câteva momente avu o senzaţie foarte ciudată, de ireal. Pe neaşteptate, Guylan reapăru lângă el.
— L-am închis, zise el, oarecum uşurat.
Clane îi întinse mâna.
— Guylan, rosti el cu căldură, vreau să-ţi mulţumesc.
Săteanul scutură din cap. Se vedea că între timp cântărise îndelung lucrurile.
— Nu e nevoie să o faci. N-a fost drept. Aţi procedat incorect cu rissii. Să nu-mi mai cereţi niciodată un serviciu, adăugă el cu o expresie de încăpăţânare pe chipul altfel blând.
— Îţi mulţumesc, oricum.
După ce Guylan plecă, Clane se gândi: *Am să merg mai întâi la bordul navei risse, ca să iau hărţile, apoi…*
Încercă să-şi stăpânească agitaţia teribilă care-l cuprinsese. Se gândi la mesajul pe care trebuia să i-l expedieze lui Czinczar înainte de micul dejun. Într-o vreme, considerând că nu mai avea rost să lungească lucrurile, luă o foaie de hârtie şi aşternu în grabă câteva rânduri, cu mâini ce tremurau de încordare.

Dragă Czinczar,
Vei fi cu siguranţă fericit să afli că am atacat nava rissă şi că am obţinut un succes deplin. Victoria noastră include capturarea navei şi distrugerea tuturor rissilor de la bord. E interesant de observat că pe hărţile capturate, cel mai apropiat soare riss este cel indicat de Marden.

După ce reveni de pe nava rissă fu nevoit să rescrie ultima frază înainte de a trimite mesajul. Hărţile capturate dovediseră că Marden habar n-avea de direcţia stelelor. Soarele riss se afla într-adevăr cam la trei luni-lumină, dar exact în direcţia opusă celei indicate de Marden.

Steaua Solară porni într-acolo în seara următoare.

XVIII

Primul scâncet al copilului ajunse la urechile lui Clane prin uşile capitonate ale dormitorului. Încremeni fulgerat, când pricepu. Dăduse deja ordin ca acceleraţia să fie coborâtă la unu *g.* Merse în laboratorul de lângă cabina de comandă, cu intenţia de a lucra. Se simţi, însă, dintr-odată, foarte obosit şi-şi dădu seama pentru prima oară în ce tensiune stătuse şi cât de surmenat trebuia să fie, dincolo de încăpăţânarea lui de a rezista. Se aşeză pe o canapea şi adormi instantaneu.

Când se trezi, se făcuse dimineaţă. Se duse în apartamentul lui şi al Madelinei şi ceru să-i fie arătat copilul. Îl examină atent, încercând să descopere caracteristicile mutante pe care i le-ar fi putut transmite, dar nu sesiză nicăieri vreun semn de anormalitate. Lucrul acesta îl deconcertă. Se simţi aproape frustrat. Ştia atât de puţine despre lumea aceasta în care erau atâtea lucruri de aflat!

Se întrebă dacă puteau exista similitudini neurale între el şi băiat. Spera într-un răspuns pozitiv, pentru că nu se îndoise niciodată de inteligenţa lui de excepţie. Existenţa de până atunci îi dovedise cu prisosinţă că avea un spirit de observaţie mult peste medie. Iar cu anumite prilejuri oferite de situaţiile trăite în ultimul timp, înţelesese că natura îl înzestrase cu un echilibru ieşit din comun.

Trebuia să urmărească comportamentul copilului, pentru a identifica semne care să ofere certitudinea că ei doi erau… diferiţi.

Deşi copilul părea absolut normal, aspectul lui exterior nu-i dădu niciun motiv de satisfacţie. Era la fel de urât ca toţi pruncii pe care-i văzuse până atunci; tresări, când sora-şefă se alintă necuviincios:

— Ce bebeluş frumos!

Se gândi că putea să aibă dreptate, de vreme ce Madelina era o femeie extrem de atrăgătoare. Presupuse că normalitatea copilului se transformase într-o dovadă că trăsăturile fizice ale

familiei ei vor predomina.
Privind copilul în timp ce era îmbăiat şi îmbrăcat, se simţi inexplicabil de trist. Fusese îngrijorat ca nu cumva să moştenească defectele lui mutaţionale. Acum, se simţea fericit că nu le moştenise, dar anticipa deja ziua când fiului său îi va fi ruşine cu un astfel de tată.
Gândul îi fu întrerupt de apariţia surorii, care-i spuse că Madelina se trezise şi-l aştepta. O găsi veselă şi cu o mulţime de planuri.
— Ştii, îi mărturisi ea, nu mi-am dat seama niciodată până acum cât de minunaţi sunt oamenii pe care-i avem cu noi. Femeile s-au purtat absolut extraordinar cu mine.
Clane o privea gânditor în timp ce vorbea. Pe durata îndelungatei lor călătorii, Madelina suferise profunde transformări psihologice. La un moment dat avusese loc un incident: un asasin plătit de Lilidel se strecurase la bordul navei deghizat în soldat. Ucigaşul nu avea de unde şti cât era de lipsit de orice şansă, dovadă că în drum spre apartamentul lui Clane declanşase mai multe alarme. Clane o invitase pe Madelina să asiste la execuţia atentatorului. Fusese zguduită de dorinţa de viaţă ce se citea în ochii acelui om, înainte de a muri. De atunci, Madelina nu mai vorbise niciodată despre moarte ca despre ceva lipsit de importanţă.
O asculta şi se bucura de schimbarea pe care o sesiza acum când soţia lui îi lăuda pe rând pe toţi servitorii.
— A, era să uit. Ştii cât ne-am gândit să găsim un nume? Ei bine, l-am visat: Braden. Gândeşte-te puţin: Braden Linn.
Clane acceptă alegerea după o scurtă ezitare. Primul nume al unui copil trebuia să fie unic, pentru a putea fi deosebit de ceilalţi din familia lui. Urmau, bineînţeles, întotdeauna o serie de nume prin care erau onoraţi bărbaţii celebri din ambele familii. Un obicei vechi cerea să dai copiilor multe nume, iar el admitea acest lucru. Era o sursă de continuitate în viaţă şi de mândrie pentru purtătorul lor. Un îndemn de a fi cel puţin la fel de bun precum cei ale căror nume le primise. Chiar şi el, care avea atâtea motive să se simtă străin oriunde, devenise conştient că numele pe care le purta îşi puseseră într-un fel amprenta asupra destinului său încă din clipa când le primise.
Până la urmă, numele complet al noului născut fu Braden Jerrin

Garlan Joquin Dold Corgay Linn.

La două săptămâni de la naşterea copilului, *Steaua Solară* ajunse la cea de-a doua destinaţie în spaţiu.

*

Clane intră cu pas grăbit în sala de conferinţe. Nu mai exista, în sfârşit, niciun motiv de neînţelegeri şi de conflicte. Planeta duşmană strălucea în întunericul din faţa lor.

Sosise momentul să acţioneze.

Îşi ţinu mai întâi discursul pregătit cu multă atenţie, subliniind importanţa curajului şi a îndrăznelii în această acţiune. În timp ce vorbea, scrută feţele oamenilor pentru a încerca să descopere semne de neîncredere. Realitatea era că nu se aştepta să întâlnească expresii care să-l alarmeze. Erau cu toţii oameni cinstiţi, conştienţi de importanţa misiunii.

Îşi dădu seama, însă, că unii dintre ei fuseseră surprinşi de vehemenţa discursului. Era o vreme când nici nu i-ar fi trecut prin minte să folosească un astfel de ton. Nu însă şi acum. Atunci când are un obiectiv, un conducător trebuie să înceapă cu începutul, adică cu pregătirea stării emoţionale a soldaţilor. Înainte, pornise întotdeauna de la premisa că oamenii îşi făceau automat curaj, conştienţi de capcanele şi riscurile confruntării. Aşa se întâmpla, într-adevăr, dar numai dacă li se aducea aminte. Şi chiar şi atunci, mai rămâneau câţiva al căror psihic opunea rezistenţă.

După ce-şi termină diatriba despre curaj, Clane se lansă în explicaţii asupra obiectului proximei acţiuni. Nu dură prea mult până când începură să apară reacţii.

Ofiţerii, atât linnanii cât şi barbarii, păreau să trăiască aceeaşi stare de spirit. Numai Czinczar se arăta încruntat şi adâncit în gânduri.

— Excelenţă, protestă unul dintre linnani, aceasta este o planetă colosală. Sute de nave risse se vor năpusti asupra noastră.

Clane îşi păstră calmul. Nu trebuia să-şi mai repete că el era de fapt singurul care cunoştea situaţia în amănunt.

— Domnilor, spuse cu blândeţe, sper că sunteţi cu toţii de acord că nava aceasta şi cei aflaţi la bordul ei trebuie să-şi asume maximum de risc calculat.

— Bine, dar asta-i nebunie curată.

Vorbise generalul Marik, secretarul personal al lui Clane.

— Dacă vom fi descoperiţi... continuă el dar se opri brusc, de parcă l-ar fi fulgerat o idee. Sau, poate credeţi că nu vom fi descoperiţi?

Clane zâmbi.

— Ba trebuie chiar să fim convinşi că vom fi văzuţi. În această viziune, planul meu este să debarcăm cea mai mare parte a armatei (ezită şi-şi muşcă buza; fusese cât pe ce să spună „barbare”)... de pe Europa şi să stabilim un cap de pod.

Ofiţerii lui Czinczar, aflaţi în încăpere, părură îngroziţi. Ca de altfel, toţi cei prezenţi. Conducătorul barbar făcea din nou excepţie. Clane înţelegea multe, fie şi din privirea acestuia aţintită tot timpul asupra lui. În ochii lui Czinczar începuse parcă să licărească o scânteie de înţelegere. Mutantul se ridică.

— Domnilor, îi mustră el, nu trebuie să molipsiţi şi trupele cu teama dumneavoastră atât de alarmantă. Planul nostru are o bază foarte solidă. Navele interstelare *nu* sunt distruse în spaţiu. Nu pot nici măcar să comunice între ele, dacă cei de la bordul unei nave nu sunt în relaţii amiabile cu ceilalţi şi dacă nu fac toate eforturile pentru a rămâne împreună. Deci, atâta vreme cât ne vom mişca, puteţi fi siguri că rissii nu ne vor putea contacta. În ce priveşte apropiata asolizare, vă asigur că istoria militară a demonstrat cu certitudine că un cap de pod poate fi stabilit oricând. Şi poate îi menţinut, chiar dacă sunt necesare sacrificii, o perioadă de timp, uneori destul de mare. Şi *nimeni*, niciodată, n-a putut împiedica o navă să asolizeze pe o planetă. Dar destul cu explicaţiile. Aţi înţeles, cred, care este obiectivul nostru. Vom trece la ce este mai important: elementele imperios necesare, care ne vor ajuta să atingem acest obiectiv.

Le explică ideile sale şi, înainte de a trece la discutarea lor, adăugă:

— În tot ceea ce vom întreprinde, trebuie să luăm în calcul legea riscului calculat. Să fim conştienţi, tot timpul, că vor exista sacrificii. Dar, după opinia mea, niciun plan nu poate fi acceptabil dacă nu oferă speranţa de a salva cât mai mulţi luptători din armata care va forma capul de pod.

Czinczar se ridică primul.

— Care este scopul exact al asolizării?

— Să vedem reacţia rissilor, cât de puternică va fi ea, dacă vor

ataca şi cu ce arme. Pe scurt, să ne convingem cum îşi vor apăra rissii planeta.

— Nu s-ar putea, întrebă Czinczar, ca aceste informaţii să fi fost cunoscute de strămoşii noştri care au luptat în marele război cu rissii?

— Nu este exclus, ezită Clane, neştiind dacă sosise momentul să le ofere ofiţerilor concluziile lui despre războiul acela şi despre modul în care se desfăşurase. Hotărî că nu era, totuşi, cel mai potrivit prilej şi adăugă: N-am reuşit să găsesc nicio carte despre conflagraţia amintită, deci nu pot să răspund la întrebare.

După ce-l privi insistent, Czinczar spuse:

— Bineînţeles că sunt în favoarea asolizării. Iată ideile mele în legătură cu acest plan.

Discutară toate amănuntele practice. Nimeni nu mai exprimă nicio obiecţie în legătură cu misiunea.

XIX

Coborâră pe coasta unui deal sterp, care semăna cu ţărmul unei mări moarte. Bolovani neregulaţi presărau locul acela dezolant, fără urmă de frumuseţe. Aerul fusese rece şi rarefiat dimineaţa dar, la prânz, căldura deveni insuportabilă.

Oamenii începură să mormăie chiar din clipa când se porniră să-şi ridice corturile. Clane auzi destule şoapte de nemulţumire când trecu, într-un vehicul deschis, la câţiva metri deasupra lor. În mai multe rânduri, când se aventura peste câte un pisc stâncos şi ameninţător, pregătindu-se să inspecteze altă vale, mutantul recepţiona vorbele de teamă rostite exact de oamenii pe al căror curaj crezuse că se poate bizui.

Periodic, asoliza ca să verifice sistemele de „protecţie” şi armele moleculare ce fuseseră instalate la ordinul lui. Sistemele de „protecţie” nu erau altele decât cele care-i uciseseră pe piloţii de la bordul navelor linnane în timpul atacului încheiat cu capturarea *Stelei Solare.* Iar armele moleculare erau cele care străpunseseră blindajul celei de-a doua nave risse. Clane se asigură mai întâi ca raza de distrugere a armelor să fie fixată la valoarea maximă, apoi porni mai departe.

În cele din urmă, se opri lângă Czinczar şi scrută depărtarea. Barbarul tăcea. Clane se întoarse şi-i dădu ultimele instrucţiuni.

— Trimite echipaje de recunoaştere. Anunţă-mă imediat, în situaţia că reuşeşti să iei vreun prizonier.

Czinczar îşi frecă bărbia.

— Şi dacă lansează o bombă atomică deasupra noastră?

Clane nu răspunse imediat. Din vârful dealului, unde se aflau acum, se zăreau o parte din corturi. Cele mai multe fuseseră ascunse printre stânci. Dar din loc în loc se zărea, totuşi, vârful câte unuia… pe o rază de aproape cincizeci de kilometri.

O bombă atomică ar fi făcut victime doar în vecinătatea imediată. Suflul datorat exploziei ar fi spulberat corturile până la ultimul. Radiaţiile însă, otrava fatală, ar fi coborât de pe stâncile dure şi sticloase şi i-ar fi ucis numai pe cei câţiva oameni expuşi

pericolului în momentul acela.

Asta, dacă bomba exploda la nivelul solului. Dacă deflagraţia se producea în aer, în situaţia că blocajele automate ale armei moleculare ar fi determinat acest deznodământ, la o înălţime de treizeci de kilometri, efectul ar fi fost compresiv. Numai că, în cazul unei explozii la o asemenea altitudine, forţa de apăsare n-ar fi fost periculoasă, mai ales pentru cei care aveau ordin să stea la adăpostul stâncilor. Clane dispusese ca doi dintre cei patru oameni ai fiecărui cort să se afle în permanenţă la adăpost. Ceilalţi doi trebuia să rămână în alertă. În cazul în care deasupra lor apărea o navă rissă, trebuia să intre şi ei la adăpost.

Clane îi explică respectivele amănunte lui Czinczar şi încheie:

— Dacă vor lansa o bombă, le vom bombarda şi noi câteva oraşe.

Răceala lui aparentă cedă până la urmă exaltării interioare de care era stăpânit. Râse încetişor şi adăugă:

— Nu, nu, prietene. Încep să-mi dau seama cum arată, de fapt, conflictul dintre două civilizaţii în acest vast univers. Până la ciocnirea dintre rissi şi oameni, n-a mai existat niciodată ceva asemănător. Nicio planetă nu poate fi apărată. Toate corpurile cereşti pot fi atacate. Cu toţii suntem vulnerabili. Iar aici, acasă la ei, avem cel mai puţin de pierdut. Întinse mâna. Succes, mare Czinczar. Sunt încredinţat că-ţi vei face datoria cu tragere de inimă, ca de obicei.

Czinczar îi privi câteva clipe mâna, apoi o strânse.

— Poţi conta pe mine, domnule. Apoi ezită puţin şi adăugă încet: îmi pare rău că nu ţi-am dat sfera.

Recunoaşterea aceasta, absolut sinceră, îl uimi pe Clane. Pierderea sferei constituise un dezastru inimaginabil, care nu avusese deocamdată repercusiunile fireşti. Între timp, stăpânirea de sine şi voinţa inepuizabilă a barbarului îl făcuseră să-şi dea seama câtă nevoie avea de un om ca Czinczar. Devenise şi el ferm convins că nu-i era permis să afirme c-ar putea fi indiferent dacă un astfel de individ trăia sau murea. Dar, cum mărturisirea barbarului însemna implicit că sfera îi va fi înapoiată pe Pământ, Clane nu mai spuse nimic.

Reveni pe *Steaua Solară* şi se instală în cabina de comandă, unde avea sub control direct toate dispozitivele ofensive şi defensive. În spatele lui se aflau doisprezece oameni însărcinaţi

să urmărească ecranele şi să-l atenţioneze asupra amănuntelor ce ar fi putut să-i scape.

Nava zbura deasupra oraşelor, mai toate aflate în zone muntoase. Cercetându-le cu atenţie, nu le-a trebuit mult timp să-şi dea seama că toate fuseseră evacuate. Sau erau pe cale de a fi. Navete soseau şi plecau fără întrerupere cu transporturi de refugiaţi, pe care-i duceau nu se ştia unde. Spectacolul părea să-i binedispună pe ofiţeri.

— Pe toţi zeii atomului, da’ ştiu că i-am pus pe fugă pe sconcşii ăştia, exclamă unul.

— Hai să le-aruncăm câteva bombe şi să-i privim cum se împrăştie ca şobolanii, propuse cineva.

Clane nu spuse nimic, ci clătină din cap. Ura aceasta violentă nu era surprinzătoare pentru el. De două zile o privea crescând şi nu se arătau semne că ar fi pe punctul să scadă.

„Trebuie să pun capăt acestor şabloane de ură automată”, îşi spuse. Dar asta mai târziu.

În timpul celor două zile, primise prin radio rapoarte regulate de la Czinczar. Primul dintre ele anunţa că fuseseră trimise patrule. Cam jumătate dintre acestea reveniseră până la transmiterea celui de-al doilea raport.

„Se pare că în jurul nostru se adună o armată”, spunea Czinczar. „Pe fiecare versant muntos se desfăşoară o activitate febrilă. Unele dintre navetele noastre au fost doborâte de artileria lor, deşi zburau la altitudini de douăzeci şi cinci de kilometri. Nu am fost atacaţi din văzduh, dar s-ar părea că vor să ne înconjoare. Deocamdată, oamenii mei n-au capturat niciun prizonier.”

Al treilea raport fusese scurt: „Ceva activitate aeriană. Niciun prizonier. Să încercăm să pătrundem într-una din taberele lor?” Clane răspunse: „Nu!”

Văzută din depărtare, problema planetei rissilor constituia pentru el un spectacol fascinant. Era clar că se pregătea o ciocnire de proporţii. Iar dacă avea în vedere numărul rissilor de pe planetă, îi venea greu să înţeleagă de ce nu fusese capturat încă niciunul.

În a treia zi, *Steaua Solară* ajunse deasupra altui oraş. Clane observă că şi de aici erau încărcaţi în permanenţă refugiaţi. Îi veni imediat ideea să trimită o patrulă pentru a intercepta un

transport şi să-i ia prizonieri pe toţi cei aflaţi la bord.

Renunţă însă la idee, după ce se mai gândi puţin. În primul rând, vehiculele risse nu depăşeau pistele pe care se deplasau. Asta însemna că, de-a lungul rutelor, fuseseră amplasate instalaţii „protectoare”. Nicio fiinţă umană n-ar fi reuşit să treacă linia morţii. De aceea respinsese propunerea lui Czinczar de a trimite comandouri în tabăra duşmanului. În mod sigur şi perimetrele respective erau protejate similar.

Nu conta prea mult dacă risca vieţile câtorva oameni, desigur. Totuşi avea un motiv puternic ca să nu procedeze aşa: voia să vadă reacţia rissilor. *Ei* trebuia să-l provoace pe invadator, arătând astfel de ce se tem mai mult.

În a treia zi, îi transmise lui Czinczar următoarea recomandare: „Aşteaptă şi respectă în continuare instrucţiunile”.

În timpul nopţii nu se produse nicio schimbare. În dimineaţa următoare, la primele ore, Clane observă că traficul maşinilor cu refugiaţi se diminuase considerabil. Ici-colo, doar, câteva camioane. Nu încăpea discuţie că populaţia simţea o mare uşurare. Rissii erau convinşi probabil că ieşiseră victorioşi în prima fază a confruntării. Şi asta numai datorită prostiei adversarului lor, care-i lăsase să dobândească un avantaj atât de mare.

„N-au decât să creadă ce poftesc”, îşi spuse Clane. După ce se împrăştiaseră cum doriseră, acum erau probabil gata de faza activă a planului lor. Mutantul nu greşi prea mult în presupunerea lui. Puţin înainte de lăsarea întunericului, Czinczar îi trimise mesajul aşteptat.

„Am capturat un prizonier. Când coborâţi?”

„Mâine”, răspunse Clane.

Îşi petrecu restul zilei şi o parte din noapte, cântărind toate posibilităţile. La miezul nopţii, cu planul încheiat, convocă o sută de ofiţeri cărora le adresă un discurs hotărât şi concis. Când termină, toate chipurile deveniseră palide de moarte, dar ofiţerii îl ovaţionară înflăcăraţi. Către sfârşitul discuţiilor, unul dintre ei întrebă:

— Excelenţă, să înţelegem că intenţionaţi să coborâţi mâine?

Clane ezită, apoi înclină din cap.

Omul spuse cu sinceritate:

— Sunt sigur că toţi cei prezenţi, au aceeaşi rugăminte: să vă

mai gândiţi! Vă mărturisim că am vorbit de multe ori în timpul acestor luni despre asta şi suntem cu toţii de părere că vieţile celor de la bordul navei depind în totalitate de viaţa dumneavoastră. Credinţa noastră este că nicio altă mare expediţie n-a fost vreodată atât de dependentă de cunoştinţele şi de priceperea unui singur om.

— Vă mulţumesc, se înclină Clane. Voi încerca să nu vă dezamăgesc. Cât despre sugestia pe care mi-o faceţi, n-o pot urma. Simt că este absolut necesar să interoghez personal prizonierul. De ce? Pentru că am făcut, pe Pământ, disecţia unui cadavru riss şi sunt probabil singurul care cunoaşte suficient aceste fiinţe pentru a avea un dialog util cu una dintre ele.

— Dar Czinczar? Am auzit cu toţii vorbindu-se despre inteligenţa lui.

Clane zâmbi cu subînţeles.

— Mă tem că şi Czinczar va trebui să ia parte la întâlnire. Îmi pare rău, domnilor, nu mai are rost să discutăm. Trăiesc şi trăiţi un moment în care comandantul trebuie să-şi asume un risc la fel de mare cu al soldaţilor. Eu credeam că acesta a fost dintotdeauna visul gradelor inferioare.

Vorbele lui stârniră un nou val de ovaţii, iar întâlnirea se termină câteva minute mai târziu, într-o bună dispoziţie generală.

*

— Nu-mi place deloc, spuse Czinczar.

Nici lui Clane nu-i plăcea. Se aşeză pe un scaun şi începu să-l studieze pe prizonier.

Rissul stătea mândru, cel puţin aşa lăsa să se întrevadă, în faţa oamenilor care îl capturaseră. Clane îl studie fără grabă, având permanent în minte informaţiile pe care le deţinea deja. Rissul se afla la vreo patru metri în faţa lui. Părea un gigant printre de altfel puternicii soldaţi barbari. Practic, ar fi putut oricând să-i zdrobească pe mulţi dintre ei, înainte să poată fi imobilizat din nou. Nu avea şanse să scape, totuşi trebuia să fie pregătiţi pentru orice eventualitate. Preventiv, Clane puse bagheta de energie într-o poziţie din care s-o poată manevra mai uşor.

— E ceva dubios în toată afacerea asta. Desigur, oamenii mei s-au bucurat foarte mult că l-au prins. Numai că, în urma întrebărilor amănunţite la care i-am pus să-mi răspundă, a reieşit

că individul s-a lăsat prins cu bună-ştiinţă.

Clane nu puse la îndoială afirmaţia. Perspicacele conducător barbar sesiza întotdeauna foarte corect astfel de amănunte. Eventualitatea respectivă îl făcuse pe mutant să-şi ia destule precauţii.

Teoretic, nu era exclus ca toate acele măsuri să se dovedească în final inutile. Pe de altă parte, dacă se dovedeau justificate, ele aveau să constituie punctul de pornire a unei linii de apărare. În război, chiar şi cele mai bune planuri se supuneau unor modificări de parcurs, care puteau fi deseori hotărâtoare în desfăşurarea ulterioară a operaţiilor.

Clane îşi scoase carneţelul şi începu să deseneze. Nu era teribil de talentat, dar izbuti să ducă la capăt ceea ce intenţionase. Când termină, dădu hârtia unui om din echipaj. Acesta, recunoscut ca un specialist, o examină atent, după care aduse de pe navetă o tăbliţă de desenat şi începu să schiţeze, la rândul lui, cu mişcări rapide şi sigure. Când isprăvi, Clane făcu un semn spre riss.

Uriaşul monstru acceptă hârtia şi tăbliţa. Studie desenul cu o surescitare evidentă. Pielea lui, pliată în numeroase locuri, păru chiar să vibreze. Privindu-l, Clane nu putea să-şi dea seama dacă era o reacţie pozitivă sau de dezaprobare.

După ce studie un timp hârtia, rissul băgă mâna printre pliurile pielii şi scoase, dintr-un compartiment ascuns vederii, un creion foarte mare. Întoarse hârtia pe partea cealaltă şi desenă la rândul lui ceva. După ce termină, Czinczar merse şi-i luă desenul.

Probabil că nu era curios să vadă ce era, pentru că-l duse lui Clane, fără să-i fi aruncat o singură privire. Când i-l înmână, se întoarse cu spatele la riss şi-i şopti:

— Excelenţă, vă daţi seama că ambii conducători ai acestei expediţii sunt expuşi acum, aici?

Clane dădu afirmativ din cap.

XX

Un fulger lumină cerul. Clane îl văzu şi se uită repede în jur să observe dacă mai fusese observat de cineva. Unul dintre ofiţerii barbari îşi ridicase într-adevăr privirea, dar avea o expresie nelămurită. Era clar că nu înţelegea ce se petrece.

Clane, care se aşezase pe un scaun şi din dorinţa de a privi în sus, fără să bată prea mult la ochi, se lăsă uşor pe spate. Aşteptă încordat următorul fulger. Veni, la fel de neprevăzut, chiar deasupra lor, ceea ce-l nelinişti puţin, deşi nu-şi trăda prin nimic îngrijorarea.

De data asta, nimeni nu părea să fi observat.

Mutantul ezită, apoi îi răspunse lui Czinczar printr-o întrebare.

— Şi ce-ai vrea să se întâmple?

Conducătorul barbar simţi probabil o urmă de agitaţie în vocea lui, pentru că-i aruncă o privire ascuţită. Începu să vorbească încet:

— Un riss s-a lăsat prins. A făcut-o, în mod cert, cu un anumit scop. Acest scop ar putea foarte bine să fie cel de a facilita forţelor din spatele lui un atac, la o anumită oră şi într-un anumit loc. Şi, de ce nu, în momentul şi în locul în care conducătorii expediţiei inamice îşi interoghează captivul.

Pe un ton voit relaxat, căci văzuse un al treilea fulger, Clane se interesă:

— Crezi că-i posibil să-şi dea seama de rangul nostru?

— Nu e greu de pus cap la cap nişte lucruri.

Barbarul îşi dădea seama că nu înţelege decât parţial lucrurile şi părea furios din cauza asta.

— Nu uita ce ne-a spus Marden, despre comunicarea lor cu rissii, continuă Czinczar. Vreau să-ţi atrag atenţia asupra faptului că ei pot citi gândurile altora. În altă ordine de idei, pentru întâia oară de când ne cunoaştem, te comporţi ca un mare potentat. Eşti singurul care stă jos, şi, pentru prima dată din câte am reţinut eu, te-ai îmbrăcat cu veşminte de preot linnan. Ce urmăreşti de fapt prin această stratagemă? Să-şi dea seama cine

eşti?

— Da, confirmă Clane încet, apoi râse sonor. După un timp, exuberanţa păru să-i mai scadă în intensitate. Czinczar, acesta este un test care are în vedere un amănunt sesizat în timpul atacului nostru de pe Exterior asupra celeilalte nave risse.

— Ce-ai văzut? întrebă Czinczar.

— Arma noastră moleculară s-a dovedit a fi mult mai puternică decât mi-am închipuit. Practic, nu m-am folosit de ea ca să le distrug nava. Am utilizat-o doar să le atrag atenţia. A reuşit însă să producă în învelişul navei nişte scobituri de aproape o jumătate de metru, acolo unde a atins-o. Am descoperit atunci că are o rază de acţiune de *treizeci* de kilometri şi că funcţionează în sincronizare cu dispozitive de ochire de la bord.

Zâmbi într-un fel anume, mai mult o grimasă ce lăsă să i se vadă dinţii albi şi drepţi.

— Czinczar, întreaga zonă este protejată de arme moleculare care vor distruge fără cea mai mică dificultate şi cu maximă precizie orice bombă atomică interceptată în spaţiu la o distanţă de până la treizeci de kilometri.

Trăsăturile puternice ale conducătorului barbar se întunecară. Deşi se străduia, nu înţelegea.

— Adică o să le arunce în aer la distanţa asta?

— Nu, o să le ardă. Nu se vor produce niciun fel de explozii nucleare, doar nişte transformări moleculare, în gaze. Fiind mică, bomba va fi complet disipată. Gazul va fi preluat de curenţii de aer şi dus în diverse direcţii. Radioactivitatea va fi astfel împrăştiată pe sute de kilometri pătraţi.

Se aştepta la o reacţie puternică. Şi nu greşea.

— Lord Clane, spuse Czinczar înfierbântat, încercând totuşi, să se stăpânească, dar este extraordinar! Deci am avut această armă formidabilă tot timpul şi n-am ştiut!

Se opri puţin, după care continuă, ceva mai potolit:

— Nu voi spune că acesta este răspunsul căutărilor noastre, cum am susţinut cu clorodelul. O navă solidă, ca a noastră, ar fi în stare să treacă prin tirul unor astfel de arme fără a suferi avarii prea serioase. Şi ar putea zbura suficient de jos pentru ca rezonatoarele spaţiu-timp să-i extermine pe toţi cei aflaţi dedesubt. Cum ne vom apăra? Ne vom îngropa în sol?

— Ne vom pune imediat la adăpost în grotele săpate de

oamenii tăi şi vom fi protejaţi de mai mulţi metri de stâncă solidă.

Czinczar se încruntă din nou.

— Toate astea nu explică jocul cu prizonierul nostru. Ce încerci? Să-i faci să ne atace?

Clane savură momentul, apoi pronunţă rar:

— Atacul a început acum cinci minute.

După ce rosti aceste cuvinte, luă desenul făcut de riss şi păru să se cufunde în studierea lui.

În jurul lui, agitaţia creştea cu fiecare clipă. Oamenii se strigau unii pe alţii cu voci ascuţite; strigătele se auzeau din ce în ce mai încet, pe măsură ce se depărtau.

Clane păru absorbit de desen tot timpul cât ţinu această agitaţie. Era doar o impresie. Una înşelătoare, întrucât urmărea, cu maximă atenţie, fiecare mişcare a rissului.

Gărzile uitaseră de uriaşa creatură; stăteau cu gâturile întinse şi privirile holbate, urmărind încremeniţi fulgerele tot mai numeroase de pe cer. Clane i-ar fi putut trezi la realitate cu un singur cuvânt, dar hotărî să n-o facă.

Întrebarea era: cum va reacţiona alienul când o să-şi dea seama că atacul atomic era un fiasco pentru ai lui?

Câtva timp, monstrul îşi păstră atitudinea calmă şi mândră. Pe urmă, lăsă capul pe spate şi privi spre cer fără alte disimulări. După un timp destul de scurt, îşi coborî privirea şi se uită repede în jur. O clipă, ochii i se opriră asupra lui Clane. Acesta clipi des, dar nu-şi întoarse privirea.

Procedeul se dovedi eficient. Oricine-l vedea, ar fi spus că mutantul e absorbit în studiul desenului. Clipise ca să nu se vadă că, de fapt, îl observa pe riss. Acesta se lăsă păcălit şi trecu cu privirea mai departe, după care făcu prima mişcare.

Băgă mâna printre pliurile pielii şi vru să scoată ceva. Se opri însă la jumătatea gestului, deoarece Clane şuieră încet:

— Nu face asta! Rămâi în viaţă! Ştiu că ai venit aici ca să te sacrifici, dar nu trebuie. N-ar servi la nimic. Păstrează-ţi viaţa şi ascultă ce-ţi voi spune.

Ştia că n-avea prea multe şanse. Comunicarea telepatică trebuia să fie un lucru, foarte fragil atunci când se făcea între un alien care putea citi gânduri şi un om care nu atingea asemenea fantastică performanţă. Cu toate acestea, fără să-l privească în

mod special pe riss, văzu că ciudata creatură ezita.

Ceva mai ferm, deşi tot cu inima îndoită, Clane urmă:

— Adu-ţi aminte de desen. Încă nu ştiu care a fost reacţia ta pentru că n-am timp să mă uit. Bănuiesc însă că a fost negativă. Mai gândeşte-te. Prima judecată nu-i întotdeauna cea mai bună. Acum cinci mii de ani, omul şi rissul aproape că s-au distrus unul pe celălalt. De curând, rissii desfăşoară nişte acţiuni care vor face în mod sigur să se reaprindă vechea ură. Până acum, noi n-am aruncat nicio bombă şi nici n-am folosit rezonatorul. Intenţionat n-am întreprins niciunul dintre aceste lucruri, întrucât dorim să vedeţi că, de data asta, oamenii doresc alt deznodământ. Spune-le alor tăi că am venit ca prieteni.

Tot nu reuşea să-şi dea seama de reacţia rissului, pentru că acesta rămăsese nemişcat, cu o „mână” ascunsă într-un compartiment al pielii. Când făcuse disecţia cadavrului adus de Czinczar pe Pământ, Clane descoperise în pliurile acelea, buzunare naturale suficient de mari pentru a putea ascunde baghete de energie.

Îl prevenise pe Czinczar în legătură cu asta, dar îi şi spusese să nu-l percheziţioneze pe prizonier. Era foarte important ca rissul să nu se simtă ameninţat, să se poarte cât mai dezinvolt.

Lângă el, conducătorul barbar rosti cu voce monotonă:

— Excelenţă, cred că prizonierul nostru e pe cale să comită un act violent. Îl observ de câtva timp.

Deci, cel puţin încă o altă persoană rămăsese conştientă de pericol. Înainte să primească răspuns, Czinczar continuă:

— Excelenţă, te rog să nu te expui unui astfel de risc. Ucide-l înainte să ne facă vreo surpriză neplăcută.

— Nu, zise Clane pe un ton liniştit. Intenţionez să-i pun la dispoziţie o navetă şi să-l las să plece. Va hotărî singur.

În timp ce vorbea, ridică pentru prima oară capul şi-l privi pe riss drept în ochi. Ochii uriaşi ai creaturii îl fixau fioroşi. Se vedea destul de clar că înţelesese ce se aştepta de la el.

Era de asemenea vizibil că în cugetul lui se dădea o luptă cumplită între dorinţa de a trăi şi acele atitudini şi credinţe transmise genetic care îl făcuseră să se predea, conştient că se sacrifică. Tot trupul lui se încordă vizibil.

În aparenţă, tabloul nu se modificase prea mult din punct de vedere al elementelor constitutive. Rissul rămăsese pe acelaşi

bloc de stâncă, în faţa lui Czinczar şi Clane, care se aflau ceva mai sus, pe dealul sterp şi colţuros. Dincolo de alien, corturile barbarilor se vedeau printre stânci, până departe. Trecu un minut, ceea ce lui Clane i se păru un lucru îmbucurător. Se mai relaxă puţin şi-i spuse lui Czinczar:

— Aş vrea să ştiu ce a desenat, ca răspuns la desenul meu. Vrei să te uiţi tu, în timp ce eu îl supraveghez? Sunt însă de părere că va trebui să studiezi mai întâi desenul meu, dacă vrei să-l înţelegi pe al lui.

Clane era interesat şi de reacţia barbarului, dar nu-i spuse.

Fără să-şi desprindă ochii de pe riss, îi întinse lui Czinczar tăbliţa. Acesta o luă şi spuse imediat:

— Mă uit la desenul tău. Sunt trei planete. Una complet în umbră şi alta albă. Pe a treia, munţii sunt în umbră, iar dealurile şi şesurile sunt albe. Am presupus bine că este vorba despre nişte planete?

— Da, încuviinţă Clane.

După o vreme, Czinczar reluă.

— În josul hârtiei se văd o fiinţă umană, în dreptul căreia se află un dreptunghi alb, şi un riss, în dreptul căruia se află un triunghi întunecat.

— Da, este legenda explicativă, spuse Clane.

Urmă o pauză mai lungă. Mult prea lungă decât s-ar fi aşteptat de la cineva cu inteligenţa barbarului. După ce se gândi puţin, Clane îşi dădu seama că, de fapt, lucrul acesta nu constituia chiar o surpriză.

Era în definitiv o problemă de atitudini şi credinţe. Trebuia acceptată o noţiune cu totul şi cu totul nouă. Iar reacţia barbarului nu i se mai păru deloc surprinzătoare.

— Dar e ridicol, exclamă Czinczar furios. Nu pot să cred că-i adevărat! Ideea ta este ca o planetă din trei să fie locuită de rissi şi de oameni laolaltă?

— Asta-i doar una dintre posibilităţi.

Nu încercă să dezvolte sau să justifice varianta gândită. Cu cincizeci de secole în urmă, rissii şi oamenii nu s-ar fi gândit să locuiască nici măcar în aceeaşi *galaxie.* Mentalitatea respectivă reuşise să supravieţuiască, împreună cu puţine alte lucruri, holocaustului produs de marele război.

Aşteptă. Când barbarul vorbi din nou, în vocea lui se citea

satisfacţie.

— Excelenţă, mă uit acum la răspunsul lui. A desenat trei planete, toate întunecate. După părerea mea, respinge ideea de convieţuire.

— A avut timp să transmită propunerea mea pe cale telepatică. E posibil ca ideea să se răspândească destul de rapid. Asta-i tot ce pot să sper pentru moment.

Practic, situaţia prezentă se deosebea foarte mult de ceea ce fusese cu foarte mult timp în urmă. De data asta şi oamenii şi rissii puteau să privească înapoi şi să revadă cu ochii minţii dezastrul care aproape că-i distrusese pe strămoşii lor.

Şi, mai ales, de data asta, un om se încăpăţâna să creadă în colaborare.

Un om care venise pe această îndepărtată planetă a duşmanului, ştiind foarte bine că va avea de luptat cu dificultăţi uriaşe. Cunoscând dinainte intoleranţa rigidă a oamenilor şi a rissilor, deopotrivă, era conştient că va fi hulit şi considerat duşman al propriei rase. Nevrând în ruptul capului să renunţe, credea totuşi în ideea lui.

Clane se văzu, pentru o clipă numai, în vârful piramidei puterii. Un astfel de moment şi un astfel de concurs de împrejurări nu mai existaseră niciodată în istoria omenirii. Şi probabil că nici nu vor mai exista. În câţiva ani, toate cunoştinţele lui uimitoare vor deveni lucruri comune, la îndemâna a mii de tehnicieni. Aşa şi trebuia să fie dacă rasa umană dorea să supravieţuiască, fie în competiţie, fie în conlucrare cu rissii. Clane însuşi instruise deja zeci de ofiţeri. Problema era că în timp ce el putea învăţa douăzeci de lucruri, ceilalţi asimilau unul singur.

Un neajuns pentru umanitate, dar un punct câştigat pentru el. Un atu care-l făcea imbatabil pe plan politic.

Nimeni nu-l putea opri. Nimeni nu-l mai putea nega. El, Lord Clane, potenţial conducător al Linnului, comandantul *Stelei Solare,* singurul om care înţelesese câte ceva despre toate maşinăriile de la bordul navei, nu se simţise niciodată mai în formă, mai pornit pe descoperiri. Iar bolnav nu mai fusese de ani de zile.

Czinczar îi întrerupse gândurile cu o notă de exasperare în voce:

— Excelenţă, dacă nu ţi-ar reuşi atât de bine toate schemele,

aş crede că eşti nebun. Din punct de vedere tactic şi strategic, atacul riss desfăşurat împotriva noastră aici a fost extraordinar de prost conceput. De câteva minute nu s-a mai produs nicio explozie. Dacă eram în fruntea părţii adverse, ceea ce s-a întâmplat până acum, n-ar fi fost decât începutul unui asalt de proporţii. În mod logic, n-ar trebui să existe o limită a sacrificiilor pe care trebuie să le facă o rasă pentru a-şi apăra planeta. Cred totuşi că atacul acesta ascunde ceva. Ceva ce noi nu intuim, un factor pe care ei îl iau în calcul dar noi nu. Un lucru care îi reţine.

Se opri o clipă, apoi continuă ironic:

— Ce facem cu specimenul ăsta? Cum crezi că vei rezolva problema la nivel galactic, dacă nu poţi convinge nici măcar un singur individ?

— Tot ce trebuie să facă, dacă doreşte nava, răspunse Clane încet, este să scoată mâna încet, paşnic…

Se opri, pentru că „mâna” începuse să iasă. Rissul îl studie pe Clane câteva clipe, apoi se duse la naveta indicată de acesta în gând. Se urcă în ea şi, sub privirile atente ale lui Clane şi Czinczar, decolă.

După ce dispăru din raza lor vizuală, Czinczar întrebă:

— Ce va urma acum?

Conducătorul barbar avea un obicei foarte prost: punea, când nu te aşteptai, cele mai nepotrivite întrebări, la care nu ştiai ce să răspunzi.

XXI

Clane se întoarse pe *Steaua Solară* şi începu să se gândească la următoarea mişcare.

Să se întoarcă acasă? Părea prea devreme.

Se juca o jumătate de oră cu Braden. Era fascinat de copil. „Aici se află cheia progresului”, se gândi el nu pentru prima oară.

Deocamdată, Braden nu avea idei proprii. Nici atitudini şi păreri clar conturate, în afară, poate, de cele înrădăcinate în felul cum îl creşteau Madelina şi femeile. Reacţiile lui în faţa blândeţii sau asprimii exagerate aveau uneori un anumit substrat, foarte subtil, ce le făcea demne de luat în seamă.

Dar copilul nu ştia deocamdată nimic despre originea lui. Dacă ar fi crescut alături de un prunc riss, probabil că ar fi devenit chiar prieteni. Însă asta nu reprezenta, acum cel puţin, soluţia conflictului om-riss, pentru că era imposibil de aplicat la scară interplanetară, detaliul respectiv nefiind decât unul dintre obstacolele ce împiedicau folosirea metodei în extenso.

Simţi nevoia să-l lase pe Braden şi să meargă în cabina de comandă, unde se aşeză în obişnuitul lui scaun. Acolo, în mijlocul manetelor şi butoanelor, al comutatoarelor şi indicatoarelor, se gândi: „Trebuie să pun cap la cap tot ce ştiu.”

Simţea că deţinea, în sfârşit, toate datele necesare. Cu o singură posibilă excepţie, sesizată de altfel şi de Czinczar. Era vorba despre amploarea atacului riss.

Rederulă în minte toate evenimentele ce se petrecuseră de la sosirea lor pe planetă. Şi fu nevoit, numai în intimitatea lui, însă, să recunoască, deşi n-o făcea cu plăcere, că barbarul avusese dreptate în multe privinţe.

Încă se mai gândea la asta, când radiotelegrafistul îi aduse un mesaj.

Stimate Lord Clane,

Au fost capturaţi alţi prizonieri. Te rog să vii imediat. Acum avem elementul cheie.

Clane asoliză imediat după prânz. Soldaţii barbari păzeau prizonierii aflaţi într-un adăpost printre stânci.

Se înghesuiau laolaltă – nişte bărbaţi costelivi, cu ochii aprinşi parcă de febră. Nu încăpea nicio îndoială că erau umani. Czinczar făcu prezentările cu o voce sonoră, pătruns de importanţa momentului:

— Excelenţă, ţi-i prezint pe urmaşii oamenilor ce stăpâneau cândva planeta, înainte ca să fie cucerită de rissi, acum cinci mii de ani.

Clane abia dacă se învrednici să le arunce o privire. De mai mult nici nu era nevoie. Întâlnirea aceasta îl surprinsese complet, îi trebuiră câteva secunde ca să-şi revină şi să se uite din nou. În viaţa lui nu văzuse nişte oameni atât de… prăpădiţi. Cel mai înalt dintre cei opt bărbaţi nu avea mai mult de un metru şaizeci. Iar cel mai scund era un individ mai bătrâior, de vreun metru patruzeci, care vorbi primul:

— Am auzit că sunteţi de pe Pământ.

Accentul lui era atât de diferit de cel linnan, încât Clane nu înţelese ce spusese. Se uită la Czinczar, care ridică din umeri, zâmbind.

— Spuneţi da, zise barbarul.

Abia în momentul acela înţelese Clane ce-i spusese bătrânelul. Conversaţia continua cu dificultate.

— Deci tu eşti cel mai mare? întrebă omuleţul.

Clane pricepu întrebarea abia după ce se concentra foarte tare; dădu afirmativ din cap. Piticul se apropie cu buzele strânse şi-i spuse răguşit:

— Eu sunt cel mai mare peste *ăştia.*

Vorbise probabil prea tare, pentru că unul dintre ceilalţi prizonieri, care fusese mai aproape, interveni indignat:

— Da? Glooker, ştii bine că tu nu eşti bun decât să trăncăneşti. Când e vorba de luptat, noi o facem. Dacă e cineva mai mare aici, eu sunt acela.

Glooker ignoră intervenţia şi i se adresă lui Clane:

— Nu-s buni decât să se plângă şi să pună la cale intrigi. De altceva nu-i în stare niciunul, pe sfânta sferă.

Clane îşi aduse aminte de intrigile vieţii politice şi economice

din imperiul linnan. Începu zâmbind:

— Mă tem că intriga e ceva obişnuit în toate…

Se opri, dându-şi seama de un detaliu. Încercă să se stăpânească. Rosti tensionat, dar calm:

— Pe ce te-ai jurat?

— Pe sferă. Se rostogoleşte înainte şi înapoi tot timpul. E singurul lucru care nu se modifică niciodată.

Clane păru să-şi recăpătat complet calmul aparent.

— Înţeleg. Poate ne-o vei arăta şi nouă, sugeră el, întorcându-se degajat către Czinczar şi-l întrebă: Ştiai?

— Am vorbit cu ei o oră, după ce au fost aduşi, dar e prima dată când aud despre asta.

Mutantul şovăi puţin, apoi îl luă pe barbar deoparte.

— Spune-mi ce ai aflat.

Informaţiile nu erau impresionante. Oamenii trecuseră la viaţa subterană. În timpul marelui război, maşini gigantice săpaseră o reţea de grote. Maşinile respective se transformaseră cu vremea în grămezi inutile de metal, însă peşterile rămăseseră.

— Dai cum de nu i-au exterminat rissii? întrebă Clane uimit. Nu-i suficient să te adăposteşti într-o peşteră.

Czinczar zâmbi.

— Excelenţă, ne-am lămurit pe pielea noastră că acest lucru e posibil, spuse el, arătând cu mâna grămezile de stânci golaşe ce-i înconjurau din toate părţile. Iar ei au beneficiat, printre altele, şi de sistemul „protector”.

— Vrei să spui că pot să-l fabrice? făcu nedumerit Clane, aducându-şi aminte de propriile lui tentative de a duplica aliajele risse.

— Lucrul acesta face parte din însăşi viaţa lor. Producerea aliajelor este considerată o deprindere elementară. Le combină între ele exact cum trebuie, pentru că… *ştiu.*

Clane fu cuprins de un sentiment de exaltare. Deci, din nou, aceeaşi poveste! În Linn, navele spaţiale existau alături de arcuri şi săgeţi. Pe Exterior, un sistem incredibil de transport prin telepatie era o realitate firească într-o societate totalmente agricolă. Iar aici, nişte miracole ale ştiinţei făceau parte din cotidianul societăţii. Aşa cum era adevărat că o tehnică transmisă din generaţie în generaţie încetează să mai fie miraculoasă. Devine, *modul* firesc de a face.

Tehnicile artizanale prezentau desigur şi neajunsuri. Oamenii nu aveau un orizont larg, de dezvoltare în perspectivă a vieţii sociale, economice şi politice. De aceea opuneau rezistenţă oricărei schimbări. Din acest punct de vedere, băştinaşii de pe Exterior constituiau un evident exemplu de extremism. Ca şi linnanii de altminteri, la fel de bine fixaţi în propria lor decadenţă. Omuleţii aceştia aveau însă circumstanţe atenuante, dacă ar fi fost să fie judecaţi, existenţa lor neoferindu-le multe şanse de dezvoltare. Şi astfel, din cauza mediului în care trăiau, apăreau la fel de rigizi precum cei de pe Exterior.

Sensurile ascunse ale acestor lucruri rămâneau însă la fel de profunde ca şi până acum. Clane îşi întrerupse gândurile şi vorbi:

— Mâine, vreau să vizităm locul unde trăiesc ei. Ia toate măsurile de cuviinţă.

*

La început, zburară peste un ţinut la fel de stâncos şi de sterp. Pe urmă, totul să devină neaşteptat de verde. Un râu şerpuia printre copaci şi arbuşti deşi. Niciun semn nu indica prezenţa rissilor prin părţile acelea.

Clane i se adresă lui Glooker, comentând respectiva observaţie. Piticul aprobă din cap.

— Aerul e prea greu pentru ei. Dar pe noi tot nu ne lasă să-l respirăm, spuse el cu năduf.

Mutantul înţelese sensul afirmaţiei, totuşi nu spuse nimic.

Când descoperi intrarea în peşteră, avu un şoc. Uriaşa construcţie de plăci din beton se desluşea clar de la câţiva kilometri. Naveta asoliză dincolo de raza de acţiune a rezonatoarelor, iar foştii prizonieri intrară singuri în zona „protejată”. Reveniră apoi şi-i „fotografiară”, după care îi conduseră în sălaş printr-un coridor de beton luminat. Femei şi bărbaţi slabi şi cocârjaţi ieşiră, cu copiii lor firavi, dintr-un soi de cuşti de lemn şi piatră, pentru a-i privi cu o curiozitate bolnăvicioasă.

Clane se simţi cuprins de un sentiment de respect şi admiraţie. Într-un mediu de coşmar, fiinţele acestea semiumane, cu trupuri schiloade şi minţi zbuciumate, reuşiseră să învingă supremaţia ştiinţifică şi militară a imperiului riss. Se îngropaseră sub pământ şi, retraşi în lumea subterană, se lipsiseră cu bună ştiinţă, aproape complet, de lumina soarelui. Dar rămăseseră *vii.* Şi

mişunau ca furnicile într-un muşuroi.

Se agitau, luptau şi puneau la cale intrigi. Aveau şi un sistem de caste. Respectau obiceiuri matrimoniale străvechi. Trăiau, iubeau şi se înmulţeau, chiar sub ameninţarea permanentă a rissilor. Clane calculă că media lor de viaţă se învârtea în jurul a treizeci şi cinci de ani tereştri.

După ce străbătu alte coridoare, grupul nou-veniţilor ajunse într-o grotă mai mare, ocupată de câteva femei, o droaie de copii şi un singur bărbat. Clane îl evaluă pe acesta din urmă imediat: era un individ rotofei, cu buze subţiri şi ochi albaştri, reci, care înaintă către ei. Glooker îl prezentă drept Huddah, mai-marele lor.

Mutantul avea o metodă proprie de a trata cu indivizii îngâmfaţi, ca acesta. De aceea, făcu prima încercare de a controla sfera pe care omuleţii o aveau desigur ascunsă în cavernele lor. Nu înainte de a se întreba, însă, dacă aceasta se afla destul de aproape.

Se concentra în gând asupra formulei şi, într-o fracţiune de secundă, sfera îi apăru deasupra capului. Strigăte de uimire şi de groază răsunară din piepturile celor prezenţi.

Intră în posesia sferei fără niciun fel de probleme.

*

Pe drumul de înapoiere, Clane îi spuse lui Czinczar că armata barbară poate fi reîmbarcată pe *Steaua Solară.*

— Existenţa unei rămăşiţe a rasei umane pe planetă demonstrează cu vârf şi îndesat valabilitatea concluziilor noastre. Dotat cu anumite arme, omul poate supravieţui unui atac riss. Vom lua cu noi un număr suficient de tehnicieni „pitici”, pentru a putea realiza cele două tipuri de arme pe Pământ. Cu cât mai mulţi dintre ai noştri vor învăţa procedeul, cu atât ne va fi mai sigură apărarea. Desigur, asta nu ne va aduce planetele înapoi. Pentru că, din nefericire, armele despre care vorbim funcţionează la fel de bine şi în mâinile rissilor.

Aşteptă reacţia lui Czinczar, privindu-l concentrat, dar chipul prelung al barbarului nu trăda nicio reacţie. Clane ezită, apoi continuă:

— M-am gândit ca înainte de plecare să împrăştiem pe planetă câteva milioane de copii ale soluţiei propuse de noi pentru a pune capăt conflictului om-riss. O să le aruncăm deasupra

câtorva oraşe şi munţi, astfel ca un număr cât mai mare de rissi să afle despre propunerea noastră.

Czinczar rămase de-a dreptul perplex, auzind soluţia propusă. Clane continuă imperturbabil:

— Nu trebuie să uităm că şi rissii au o problemă. Se pare că au nevoie de o atmosferă mai rarefiată decât cea propice vieţii omeneşti. Suportă aerul dens de la nivelul mării terestre şi de aici, dar nu pentru mult timp. Ca urmare, trebuie să trăiască la altitudini ridicate. Lucrul acesta limitează foarte mult spaţiul pe care-l pot locui. Omul n-a arătat prea multă toleranţă în această privinţă. Ba chiar, pe cât a putut, a înrăutăţit necontenit condiţiile de mediu.

— Cum adică? păru nelămurit Czinczar.

— Din sursele păstrate, reiese că oamenii din epoca de aur a existenţei lor descoperiseră cum să obţină oxigenul din scoarţa planetelor şi a sateliţilor pustii. După toate probabilităţile, rissii puteau face şi ei lucrul acesta. Cu singura precizare că, în ce-i priveşte, era preferabil ca procesul să dureze mai puţin ca pentru oameni. Îmi închipui satisfacţia fiinţelor umane, pe măsură ce densitatea aerului pe planete sporea!

Czinczar rosti fără urmă de remuşcări:

— E normal ca o rasă să lupte pentru supravieţuire.

— Da, e chiar foarte lăudabil, în cazul fiinţelor dotate cu inteligenţă la nivel animal. Dar oamenii şi rissii *trebuie* să se ridice deasupra acestui nivel. Trebuie să înţelegi. *Nu* îi vom primi pe rissi în Sistemul nostru Solar, după cum nici oamenii nu trebuie să aspire la sistemul riss principal. Planetele natale trebui să rămână inviolabile.

— Cum o să-i facem să plece? continuă Czinczar suspicios.

Clane nu răspunse.

*

Pe navă, Czinczar nu făcu decât o singură obiecţie importantă, atunci când Clane îi spuse că vor mai poposi o dată pe Exterior.

— Dar cei din Sistemul Solar? După câte ştim, cel puţin un atac major s-a produs deja. Iar ei n-au nici rezonatoare, nici fascicule de energie pentru a se apăra.

— Cucerirea unei planete locuite este un proces de durată. Pe asta mă bazez. După o pauză, mutantul continuă: Dacă ne întoarcem acum, am fi pe picior de egalitate cu rissi, luptându-ne

cu aceleaşi arme. Ceea ce pentru noi ar fi un dezavantaj, întrucât nu posedăm atâtea nave şi arme ca ei. Şi nici echipamentele necesare fabricării lor.

— Crezi că se va modifica această situaţie dacă ne mai oprim o dată pe Exterior?

— Nu ştiu sigur, recunoscu Clane sincer.

— Înţeleg. Ai din nou o idee neobişnuită într-un colț al minții?

— Da.

Czinczar tăcu câteva secunde, apoi ochii îi trădară surâsul.

— Ai tot ajutorul meu, deşi nu ştiu despre ce-i vorba, spuse el, întinzându-i mâna lui Clane. Sunt omul tău. Gata cu intrigile şi cu opoziţia. Salut pe viitorul conducător al Linnului, de la care aş fi bucuros să primesc rangul de aliat credincios.

Era o predare necondiţionată şi complet neaşteptată. Clane clipi des şi înghiţi în sec de câteva ori. După ce-şi reveni puţin, găsi de cuviinţă să facă o precizare, dar nu cu răutate.

— N-am ajuns încă Lord Conducător. Va dura destul până când voi reuşi să atrag din nou atenţia cercurilor influente. Şi, te asigur, o să fie nebănuit de greu!

Desigur, această ultimă precizare nu fusese deloc necesară, înţeleptul conducător barbar înclină din cap cu buzele încreţite.

Clane continuă:

— Avem acum două sfere, dacă o punem la socoteală şi pe cea de pe Pământ.

Se opri şi aşteptă confirmarea lui Czinczar.

— Da, două, încuviinţă acesta. Pot să ţi-o înapoiez oricând pe cea din Sistemul Solar.

Mutantul deveni şi mai sigur pe el:

— Cum văd eu lucrurile, sfera pare o versiune primitivă a sistemului de transportare existent pe Exterior şi pe Interior.

— Deci…

— O formă de control al cosmosului, continuă Clane cu un glas în care se citea toată frământarea din mintea lui. Czinczar, tu te-ai întrebat vreodată, cum funcţionează universul?

— M-am născut, exist, voi muri, spuse barbarul sardonic. Asta înseamnă funcţionare. Poţi schimba ordinea lucrurilor?

— Gândeşti prea profund, prietene. De-abia am început să-mi dau seama de forţele ce guvernează funcţionarea mea interioară. Sunt mult mai complexe decât ştiinţele fizice. Intenţionez să le

las în pace până în ziua când voi avea timp mai mult.

Se opri şi se gândi puţin, surprins parcă şi el de acele constatări.

— Bineînţeles, nu-i exclus să greşesc. Cum ar putea un om care nu se înţelege pe sine să perceapă complexele fenomene ale funcţionării universului?

Czinczar nici nu clipea, semn că asculta foarte interesat.

— Asta-i, îşi răspunse singur, ridicând din umeri. În clipa asta speranţa mea se leagă de Marden. O să-l rog să mă înveţe cum să înţeleg sistemul lor, cu ajutorul sferei. Cum să-i pătrund tainele.

*

Marden se dădu curios într-o parte, pentru a-i lăsa să intre pe cei care duceau sfera, în containerul ei. O aşezară pe podea, iar Clane întrebă:

— Ai mai văzut aşa ceva?

Marden zâmbi. Sfera se ridică din containerul ei şi-i veni cuminte deasupra capului.

— O deschizătură artificială. Am auzit de ele. Cu ele a început totul. Dacă aş fi ştiut că aveţi aşa ceva, v-aş fi învăţat cum se fac lucrurile astea încă de când ne-am văzut prima oară – arătă el spre Clane.

— Mă poate ajuta să citesc gânduri? întrebă mutantul.

Marden fu rezervat în răspuns.

— Va dura câţiva ani. Restul îl poţi realiza imediat, dacă ai sferă să te ajute.

După ce plecară, Czinczar întrebă:

— Dar *cum* se foloseşte sfera împotriva rissilor? Singur mi-ai spus că nu poate fi o armă decisivă.

Clane nu răspunse. Ideea din mintea lui erau atât de complicată în concepte ştiinţifice şi cu o adresă atât de vastă, încât nici nu îndrăznea să-şi exprime gândurile în cuvinte.

Mai întâi, avea foarte multe lucruri de făcut.

*

Drumul spre casă a fost lung şi obositor. Clane nu-şi pierdu însă timpul. Destul de mulţi oameni înnebuniseră în răstimpul scurs de când părăsiseră Linnul. Când şi când, întâlnea pe navă personaje curioase, cu minţi înceţoşate. Clane îi examină şi încercă diverse terapii. Revenea mereu la Braden, punctul

esenţial al interesului lui.

Era convins că normalitatea şi anormalitatea fiului său vor fi evidente încă din primii ani de viaţă.

Copilul făcea cu mâna stângă tot ce putea face şi cu cea dreaptă. Nu-l interesau obiectele aflate mai departe de şaizeci de centimetri. Dar, dacă un lucru se afla în faţa lui la o distanţă mică, întindea imediat după el mâna stângă sau pe cea dreaptă. La fel de des, pe amândouă.

Dacă se agăţa de ceva, putea fi ridicat în sus, ţinându-se cu ambele mâini la fel de bine, deşi degetul mare era deocamdată un apendice nefolositor.

Avea simptome de spaimă pronunţată faţă de zgomote puternice, durere sau căderi bruşte de la înălţime. Nimic altceva nu-l speria. Nu se temea de niciun animal, nici de vreun obiect, oricât ar fi fost de mare sau de aproape de el. Şi îi plăcea să fie mângâiat, mai ales sub bărbie.

Ceilalţi copii de la bordul navei fură supuşi unor teste similare şi avură cam aceleaşi reacţii.

În tot mai dese rânduri, Clane compara datele adunate şi se gândea: „Dacă *toţi* copiii au aceleaşi reacţii instinctive ca şi Braden, sunt ambidextri şi nu le e frică de întuneric, înseamnă că *învaţă* aceste lucruri pe parcurs. Dar când? În ce moment se transformă un copil într-un Calaj iresponsabil sau într-un Czinczar nemilos şi perspicace? Sau într-un plugar, pur şi simplu?”

Descoperi, la un moment dat, că între Braden şi ceilalţi prunci de vârsta lui exista totuşi o diferenţă. Când un obiect oarecare era trecut peste tălpile lui, Braden îşi îndoia degetele în aceeaşi direcţie. Ceilalţi copii sub un an îndoiau degetul mare în sus, iar pe celelalte în jos.

Linia despărţitoare părea să fie în jurul vârstei de un an. Dintre cei nouăsprezece copii mai mari testaţi de Clane, şaisprezece reacţionară ca Braden, adică îndoiră toate degetele în aceeaşi direcţie. Ceilalţi trei reacţionară precum copiii din grupa de vârstă a lui Braden, continuând să se comporte ca nişte bebeluşi sub un an. Fiecare din cei trei era recunoscut ca un copil problemă.

Lui Clane i se păru semnificativ faptul că, la patru luni, Braden reacţiona aidoma copiilor mai mari. Putea oare să fie asta o dovadă a acelor calităţi de excepţie, cu tentă supranaturală

chiar, pe care, în anumite privinţe şi în diverse situaţii le constatase la el însuşi?

Când *Steaua Solară* intră în atmosfera Pământului, Clane continua să fie preocupat de sănătatea mintală a celor afectaţi de pe navă. Se întorceau acasă după nouă sute şaptezeci de zile de absenţă.

XXII

Înainte să aterizeze, Clane trimise la sol câteva patrule. Rapoartele acestora erau încurajatoare.

Proprietatea lui se menţinuse intactă, deşi la vreo trei kilometri de casă apăruse o aşezare destul de întinsă, de refugiaţi pestriţi şi gălăgioşi.

Potrivit rapoartelor comandanţilor de patrule, în Sistemul Solar se aflau în jur de patru sute de nave de război duşmane. Rissii luaseră în stăpânire majoritatea zonelor muntoase de pe diverse planete şi sateliţi. În momentul acela, îşi întăreau susţinut poziţiile.

Practic nimeni nu le opusese rezistenţă. Forţele militare trimise împotriva lor, ca şi cele descoperite de rissi, fuseseră pur şi simplu spulberate. Toţi locuitorii, indiferent de sex sau vârstă, observaţi de inamic, ca şi nefericiţii care, fără voia lor, asistaseră la vreo aterizare, fuseseră ucişi până la ultimul.

Imediat după sosire, invadatorii atacaseră simultan aproape cincizeci de oraşe. În jur de două milioane de oameni fuseseră luaţi prin surprindere de cumplitele explozii atomice. Ceilalţi reuşiseră să ajungă în adăposturile pregătite cu mult înainte pentru supravieţuire.

Trecuse apoi mai bine de un an fără să se producă alt act de agresiune. Singura curiozitate manifestată în perioada aceea înfiorătoare de la începutul invaziei constase în faptul că nici măcar un singur oraş de câmpie nu fusese atacat. Rissii nu-şi folosiseră formidabilele arme nimicitoare decât pentru a arunca în aer oraşe din zone muntoase, amplasate la mai puţin de o mie două sute de metri faţă de nivelul mării.

Refugiaţii învăţaseră deja care erau condiţiile în care puteau să trăiască şi să-şi desfăşoare activitatea. Cei mai nesăbuiţi dintre ei riscau de luni de zile între locul de refugiu şi zonele afectate. Observaseră că trebuia să se mişte foarte repede. După ce fu informat până la cele mai mici amănunte, Clane clătină din cap.

Mintea lui intuise imediat obligativitatea de a acţiona în

limitele impuse de un mediu *uman* în primul rând. Şi numai după aceea ostil.

— Vom pune la punct, mai întâi, organizarea proprietăţii, îi spuse lui Czinczar. Instalarea rezonatoarelor şi a armelor moleculare va dura cam o săptămână. O să începem şi lucrul la adăposturile subterane. Între timp, voi încerca să-mi refac reţeaua de spionaj.

Pentru toate acestea era nevoie de timp, de gândire şi de o organizare foarte, foarte atentă.

*

Nenumărate navete păreau suspendate în noapte. Siluete întunecate aşteptau împietrite în picioare. Alte şi alte vehicule mici coborau spre luminile dispuse într-o anumită configuraţie. Clane se obişnuise demult cu asemenea întâlniri care nu-i mai creau niciun fel de complexe. Lucra de ani de zile cu agenţi şi avea experienţă. Ascultase relatările a mii de scene văzute de alţi ochi şi-şi dăduse întotdeauna seama de implicaţiile finale ale acestor scene, pentru că de multe ori distingea lucruri pe care martorul nu le observase.

Întâlnirile cu agenţii se petreceau de obicei după acelaşi model. Fiecare spion rămânea în întuneric faţă de ceilalţi spioni prezenţi la locul întâlnirii. Existau bineînţeles sclavi, care le asigurau hrana acestor bărbaţi şi femei, dar mâncarea era dată unor mâini întinse în noapte, printr-o fantă îngustă. Omul mânca la adăpostul unui camuflaj personal. Niciodată nu vorbeau între ei

Fiecare agent raporta mai întâi la trei ofiţeri. Rapoartele erau verbale, iar ofiţerii rămâneau, la rândul lor, ascunşi în întuneric. Dacă, cel puţin unul dintre ei considera relatarea demnă de interes, spionul ajungea la Clane.

Urmau măsurile de precauţie. Agentul era percheziţionat. Cei mai mulţi dintre spioni aveau state vechi în meserie şi cunoşteau regulile jocului, între care şi aceea de a nu face nicio obiecţie atunci când trebuia duşi pe nava personală a lui Clane. Şi unde aveau obligaţia să-şi arate chipul.

În felul acesta, noapte de noapte, Clane reuşi să-şi formeze o imagine globală despre cele petrecute în ultimii doi ani şi jumătate.

Plecă, în sfârşit, şi ultimul spion. Liniştea desăvârşită se

instaură în întunericul dens al nopţii. Clane cântări îndelung cele aflate.

Lilidel şi Calaj aflaseră că se întorsese. Asta însemna că susţinătorii lor aveau o reţea bine pusă la punct. Informaţia îi făcea însă plăcere lui Clane, întrucât îşi imagina că, în felul acela, vestea despre întoarcerea lui se va răspândi mai repede decât ar fi putut s-o facă el însuşi.

Nu se miră deloc, aflând că văduva lui Jerrin îl considera un pericol mai mare decât rissii. Pentru ea, guvernul reprezenta un fel de feudă. Nu avea niciun dram de importanţă faptul că ea nu avea habar despre ce ar fi trebuit să facă într-o asemenea criză. Ştia doar că trebuia să păstreze cu orice chip puterea, indiferent de consecinţe.

Clane se convinse repede că va mai dura până va reuşi să-şi restabilească legăturile. Îşi dădu seama şi că Lilidel dispunea de suficient timp să pună orice la cale.

Acestea fiind coordonatele în care se mişca, se concentră asupra sistemului de apărare, încercând să descopere orice fisură prin care duşmanii lui s-ar fi putut insinua.

Ca primă măsură, îşi îndreptă atenţia, mai întâi, asupra satului nou-înfiinţat în apropierea domeniului său.

XXIII

Administratorul proprietăţii lui, un fost sclav, înregistrase toţi refugiaţii. Omul acesta, cândva o persoană importantă într-un minister marţian, îi raportă lui Clane că, la vremea înregistrării, cu mai bine de un an în urmă, nu observase nimic neobişnuit în felul în care fuseseră întocmite documentele. Îi descrise mutantului, în amănunt, tot ce se întâmplase în majoritatea zonelor unde fusese introdusă legea refugiaţilor – fără ca Lilidel să-şi dea seama –, iar Clane nu văzu deocamdată nimic nefiresc în faptul că numeroşi funcţionari fuseseră instruiţi în grabă pentru a face înregistrările respective.

În conformitate cu întinderea proprietăţii, pe moşia lui Clane fuseseră repartizate trei sute de familii, totalizând o mie nouăzeci şi patru de persoane. Colonia se dovedea foarte ciudată. Chiar în ziua întoarcerii, Clane coborî să arunce o privire. Ar fi putut să jure că nu mai văzuse în viaţa lui o mulţime atât de pestriţă, Se interesă şi află că îi fuseseră repartizaţi locuitorii de pe o singură stradă. Lucrul acesta părea normal, ba chiar contribuia la crearea impresiei că ferma lui fusese tratată la fel de obiectiv ca şi celelalte. Obştea avea în compunerea ei o diversitate de indivizi care îşi găsiseră adăpost pe pământul lui: cumpătaţi, nesăbuiţi, înalţi, scunzi, deştepţi, proşti. O mostră absolut reprezentativă pentru populaţia unui oraş.

Clane hotărî să nu oprească investigaţiile aici, convins că nu era nevoie decât de un singur asasin. Un astfel de om nu avea nevoie decât de o ocazie propice, care se putea ivi întâmplător, sau putea fi pusă la cale premeditat, cu sânge rece. Era uşor să ucizi, mai ales în asemenea condiţii. Imposibil de recuperat erau fiinţele o dată omorâte. Lucrul acesta fusese dovedit de-atâtea şi atâtea ori în istorie.

Îşi mobiliză aproape jumătate din spioni. Pe măsură ce zilele treceau iar numărul rapoartelor creştea constant, Clane îşi dădea seama că oamenii lui nu vor avea niciodată capacitatea să-şi îndeplinească misiunea aşa cum trebuia.

Dăduse ordin să se întocmească un dosar pentru fiecare familie. Învăţase un număr de funcţionari cum să înregistreze informaţiile separat pentru fiecare membru al micilor celule comunitare. Totul decursese într-o anumită normalitate până îşi dăduse seama că în viaţa fiecăruia dintre acei oameni existau destule perioade despre care n-avea cum să afle mare lucru: goluri ce nu puteau fi umplute.

Hotărât să nu abandoneze, Clane puse la cale publicarea unui ziar local, plin de cancanuri din viaţa de zi cu zi a refugiaţilor, ca şi din trecutul lor. Pe măsură ce aşezarea se întindea, spionii lui Clane, în roluri de reporteri simpatici şi prietenoşi, se învârteau prin zonă, intervievând fiecare adult şi copil peste zece ani pentru rubricile cotidianului. Unii spioni opinaseră că limita de vârstă era prea mică, dar Clane îşi impuse punctul de vedere. Istoria Linnului, mai ales cea străveche, era plină de acte de curaj făptuite de oameni foarte tineri, aproape nişte copii.

Spera ca prin aceste investigaţii să poată descoperi eventualul asasin. Vâna orice şovăială şi reţinere în răspunsurile celor intervievaţi. Le spusese oamenilor lui să ţină o evidenţă a celor care ocoleau abordarea directă, ţinând în umbră informaţii care le-ar fi putut trăda scopurile ucigaşe.

După expirarea termenului fixat, agenţii îi prezentară o listă cu nouăsprezece bărbaţi şi nouă femei. Clane îi arestă şi-i izolă într-o regiune ceva mai îndepărtată.

Dar tot nu era mulţumit.

— N-am abandonat ideea că omul trebuie să se ridice cumva deasupra lucrurilor într-o astfel de criză, i se plânse el Madelinei.

Însă lipsa de cooperare a câtorva indivizi poate duce la un adevărat dezastru.

— Dragul de tine, îţi faci atâtea griji, îi spuse femeia mângâindu-l afectuoasă pe braţ.

Era acum o tânără soţie zveltă şi dreaptă, cu chip frumos şi plin de sensibilitate. Intensitatea ei emoţională rămăsese aceeaşi, dar se canalizase pe un făgaş firesc, al bunelor relaţii cu soţul şi copilul ei. Îl îmbrăţişă într-o pornire emoţională cum nu i se întâmplase prea des până atunci să aibă.

— Ai atâtea pe cap, nu-i aşa, iubitule?

Ziua aceea se scurse fără vreun incident notabil. Prin oamenii lui, Clane era informat despre absolut tot ce se petrecea.

Rapoartele sosite din Golomb, unde se afla sediul guvernului, spulberau orice speranţe de a coopera vreodată cu grupul Lilidel.

Imprevizibilul Calaj reintrodusese jocurile în imperiu. Oameni şi fiare mureau din nou în arene, numai pentru distracţia curţii. Noaptea, clădirile guvernului erau transformate în teatre şi săli de dans. Uneori, dimineaţa, când funcţionarii veneau la serviciu, artiştii erau încă acolo. Lordul Conducător manifestase un interes deosebit şi pentru armată. Mii de oameni fuseseră chemaţi sub drapel numai pentru a alcătui detaşamentele a căror unică misiune consta în scandarea unor expresii de genul „Poporul îl iubeşte pe Calaj”.

În munţi sosi un al doilea val de rissi. Mii de monştri fură debarcaţi. Czinczar, care-l înştiinţă pe Clane despre această sosire, îi trimise şi următorul apel:

Excelenţă,

Cum crezi că vei alunga aceste creaturi din Sistemul Solar dacă n-ai control nici măcar asupra Linnului? Te rog să acţionezi fără întârziere.

Czinczar

Clane îi răspunse că trecuse la instruirea funcţionarilor pentru prima fază a preluării puterii guvernamentale.

„Un conducător”, îi scrise el lui Czinczar, „trebuie să lucreze cu fiinţe umane. Aceasta îi limitează într-o oarecare măsură acţiunile şi-i marchează finalmente destinul. Tu ştii mai bine decât oricine că am încercat să trec peste aceste bariere. M-am străduit să-i fac pe oameni să priceapă care e datoria lor faţă de rasa umană, fără să folosesc prea mult relaţiile de subordonare. Păstrez încă speranţa că vom ajunge cândva spontan la acea cooperare umană care lipseşte de atâtea generaţii.

Înaintez pas cu pas, deşi pericolele cresc permanent. Sunt de acord cu tine că este esenţial să am control total asupra statului pentru câţiva ani.”

Tocmai expediase mesajul, când un ofiţer din gardă ateriză precipitat în grădină şi-i raportă că douăzeci de nave linnane se apropiau de reşedinţă.

Siluetele întunecate ale vehiculelor apărură la orizont înainte ca ofiţerul să rostească ultimul cuvânt.

XXIV

Se apropiau zburând în patru coloane de câte cinci nave. Aterizară la vreo opt kilometri de casă, în poziţii din care să nu li se vadă trapele de ieşire. Câtva timp urmă o mare forfotă, iar Clane nu se dumiri ce se întâmpla. Presupuse doar că erau debarcaţi oameni, fără a putea aprecia numărul acestora. În timpul zborurilor spaţiale, navele de tipul respectiv nu circulau cu mai mult de două sute de oameni la bord. Pentru o călătorie atât de scurtă, nu era exclus să fi luat o mie cinci sute, chiar două mii de luptători în fiecare.

În scurt timp, deveni certitudine implicarea unui număr mare de oameni. La nicio oră după aterizare, sute de formaţiuni apărură pe deal, mişcându-se în direcţii ce păreau să înconjoare casa.

Clane privi îngrijorat, cu ajutorul sistemului riss de observaţie vizuală. Să ai un sistem de apărare cu care să-i poţi omorî pe toţi era una, dar să-i şi omori, era altceva.

Când se gândi că s-ar putea să fie nevoit s-o facă, mutantul simţi cum îl apucă din nou vechea lui furie. Se întrebă, frământat de gânduri negre, dacă specia umană merita să fie perpetuată. Ca şi în trecut, hotărî că răspunsul nu putea fi decât pozitiv.

Nu-i rămânea prin urmare decât să avertizeze armata care se apropia.

Rezonatoarele şi fasciculele moleculare fuseseră programate să distrugă orice navă inamică care se apropia la mai puţin de trei kilometri.

Clane zbură singur până la marginea liniei de demarcaţie. Luă cu el o portavoce şi fixă coordonatele sistemului pentru ca nava rissă să plutească exact la marginea perimetrului care putea să devină al morţii. Nu-l despărţeau decât vreo sută de metri de arcurile linnanilor, dar ştia că pereţii metalici ai navetei îi vor asigura o protecţie mai mult decât suficientă.

Oamenii cei mai apropiaţi ajunseseră la vreo două sute de metri şi Clane le adresă cel dintâi avertisment. Cu voce sacadată,

aproape mecanică, le descrise linia despărţitoare indicând copaci, tufişuri şi alte câteva repere. Le sugeră celor care-l auzeau să transmită aceste date tuturor acelora aflaţi prea departe.

Încheie primul mesaj cu propunerea unei experienţe.

— Faceţi o încercare. Trimiteţi animale şi veţi vedea ce se întâmplă.

Nu aşteptă să constate reacţia linnanilor. Zbură mai departe pentru a adresa acelaşi avertisment şi altor grupuri. Când se întoarse, văzu că linnanii se mai retrăseseră cincizeci de metri. După ce părură să se consulte între ei, nave mici şi rapide începură să zboare de la un grup la altul. Satisfăcut de ce vedea, Clane ateriză şi aşteptă.

Când agitaţia încetă, o navetă veni lângă grupul cel mai apropiat. Dinăuntru coborî Traggen, cu o portavoce în mână. Probabil că ştia despre avertisment, pentru că nu înaintă decât vreo zece metri. Ridică portavocea la gură şi începu să răcnească:

— Lordul Conducător Calaj, care comandă personal aceste detaşamente, îţi ordonă să te predai imediat.

Lui Clane i se păru ciudat că pe raza lui vizuală nu se vedea nimeni care să semene cu Calaj.

— Spune-i excelenţei sale, Lordul Conducător Calaj, că unchiul lui ar vrea să stea de vorbă cu el.

— Excelenţa sa nu stă de vorbă cu proscrişii, veni răspunsul sec al lui Traggen.

— Am fost declarat proscris? întrebă Clane prompt.

Traggen ezită. Clane nici nu aşteptă să-l audă.

— Informează-l pe excelenţa sa, Lordul Calaj, că dacă nu vine să stea de vorbă cu mine, voi merge de-a lungul liniei de demarcaţie şi le voi spune soldaţilor adevărul despre el.

Se opri şi zâmbi strâmb.

— Am uitat că n-ai cum să-i spui asta, nu-i aşa? Reveni el. B-u-u-n, atunci spune-i că am ameninţat cum că voi zbura de-a lungul liniei de demarcaţie şi voi debita *minciuni* despre el. Nu-i acord decât zece minute. Ai face bine să te grăbeşti.

Traggen şovăi din nou, apoi se întoarse în navetă. Decolă şi se îndreptă către un deluşor aflat la vreo trei kilometri distanţă. Clane nici nu se obosi să se convingă dacă a plecat sau nu.

Începu să zboare prin faţa soldaţilor, spunând fiecărui grup câte o anecdotă despre el însuşi. În timpul războiului cu barbarii lui Czinczar, Clane analizase relaţia dintre ofiţerii săi şi trupa comandată şi ajunsese la concluzia că niciun cadru de comandă n-avea cum să fie simpatizat numai pentru cum arată sau cum vorbeşte. Soldaţii nu aveau niciodată suficient de multe ocazii pentru a cunoaşte adevăratul caracter al comandantului lor.

Aşadar trebuia să fie vorba despre altceva. Ascultase, recepţionase şi adunase în cele din urmă un număr mare de glume bune făcute la adresa autorităţilor. Era suficient să spună o glumă-două şi atitudinea soldaţilor faţă de el se schimba radical. Potrivit rapoartelor, ajunsese să fie considerat chiar un om bun. De fapt, el nu era, însă asta n-avea nicio importanţă. Aşa-zisul umor constituia o cheie magică, o metodă infailibilă care deschidea inimile oamenilor.

Cu civilii trebuia bineînţeles să foloseşti alte mijloace, cu toate că şi vechii militari uitau uneori lucrul acesta.

Întrebarea era, se vor amuza oare la glumele lui oamenii aceştia, care fuseseră cu Jerrin pe planete şi care nu ştiau mai nimic despre ce i se întâmplase lui Czinczar în confruntarea cu Lordul Clane, pe care aveau ordin să-l prindă acum?

Au râs toţi, aproape fără excepţie. Soldaţii hohoteau în cascade. Câţiva ofiţeri încercară să-i oprească, dar erau prea puţini ca să reuşească. După zece minute, Clane reveni cu nava în punctul de aterizare, satisfăcut de ceea ce făcuse pentru a-i atrage pe oameni de partea lui.

Cât o să-i fie de folos lucrul acesta, nu se punea problema acum, întrucât altceva îi atrase atenţia. O lungă procesiune se apropia de el. Era o paradă minunată, deşi cam neobişnuită.

Veneau, mai întâi, zeci de navete de patrulare, în culori foarte vii. Spiralau în timpul zborului, ca într-o demonstraţie aviatică bine organizată. Cu o ultimă mişcare graţioasă, multicolorele navete aterizară în faţa lui Clane. A fost o luare de contact cu solul, plină de măiestrie, aproape strălucită în execuţie. Acesta fu şi motivul pentru care Clane nu şi-a dat seama decât după ce toate navele au aterizat că ele formau, de fapt, cuvântul C A L A J.

Apoi apăru cea mai minunată navă – un vehicul mare, de patrulare, deschis, împodobit împărăteşte cu flori. Poate chiar

puţin cam *prea* încărcată, cam ţipător ornată şi oricum destul de stridentă pentru scopul urmărit, acela de a compune un decor adecvat pentru Lordul Conducător.

Calaj făcuse însă o greşeală de raţionament estetic. Prezenţa lui se dovedea puţin sesizabilă pe acest fundal, fiindcă alesese o uniformă care se contopea în decorul floral. Tunica roşie putea fi din petale de trandafir, ori din garoafe. Sau din alte zece feluri de flori. Pantalonii cu dungi galbene şi albastre se asortau cu cel puţin zece alte flori.

Lordul Conducător avea impresia că reuşise să-şi creeze o ambianţă în care putea fi sigur că nimeni n-ar avea cum să-i mai dea vreun sfat.

Clane privi cum aterizează monstruozitatea multicoloră. Alte navete o înconjurară, după care Traggen reapăru cu portavocea.

— Excelenţa Sa, Lordul Calaj în persoană, îţi ordonă să te predai.

Era limpede pentru Clane că farsa trebuia să continue.

— Spune-i copilului din cutia cu flori că vreau să-i vorbesc.

Traggen se întoarse nehotărât către nava împodobită. Clane văzu cum Calaj ia şi el o portavoce. O clipă mai târziu, glasul lui piţigăiat se auzi ordonându-le soldaţilor să pună mâna pe Clane.

— Nu vă temeţi, încheie Calaj stăpân pe el. Singura lui putere stă în hipnoză şi nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta. Am aici o cuşcă pentru el. Băgaţi-l în ea şi aduceţi-mi-l.

Clane zâmbi întristat. Deci aceasta era explicaţia pe care Calaj o dăduse lipsei de împotrivire arătate în timpul ultimei întâlniri cu unchiul lui. Era o cale foarte simplă de acoperire a propriei lui slăbiciuni.

Aşteptă curios urmarea ordinelor date de Calaj.

Atât soldaţii cât şi ofiţerii grupului care primiseră ordinul ezitau. Nu manifestară niciun elan de nestăvilit şi nicio dorinţă arzătoare de a-i arăta comandantului suprem că erau gata să moară pentru el. Ofiţerii chiar îi aruncară priviri abătute lui Traggen. Numai că se înşelau, crezând că acesta le va sări în ajutor. Dimpotrivă, Traggen puse imediat portavocea la gură şi răcni:

— Vă veţi supune ordinelor sau veţi suporta consecinţele!

Oamenii se puseră în mişcare. Câţiva soldaţi şi un ofiţer se repeziră spre nava lui Calaj, luară cuşca şi o duseră pe o navetă

de patrulare ce înaintase deja. Se urcară cu o viteză uimitoare înăuntrul vehiculului care porni drept spre Clane.

Când intersectă linia morţii, nu se văzu decât un foc intens, care dispăru imediat. Acolo unde fusese nava nu mai exista decât un nor de cenuşă care începuse deja să se depună.

— Hai, altul! Rosti Clane cu o voce implacabilă, parcă pronunţând o sentinţă.

Urmă o pauză, după care un strigăt furios al lui Calaj:

— Hipnoză! Răcni el către alt grup de soldaţi. Nu-l luaţi în seamă. Duceţi-vă şi prindeţi-l!

Soldaţii se arătară din nou fără tragere de inimă, dar ofiţerii lor păreau să fi acceptat explicaţia lui Calaj. Ordonară cu asprime îmbarcarea şi urcară alături de soldaţi. Oricât de orbi se dovedeau, de lipsă de curaj nu puteau fi acuzaţi.

De data asta, se încumetară două navete. Amândouă fură pulverizate, la fel ca şi prima.

În liniştea care se aşternu, vocea lui Clane răsună prin portavoce:

— Traggen, zeii atomului vor continua să mă apere împotriva oricăror atacuri, oricât de dure. Dacă vrei să-ţi salvezi oamenii, încearcă să-l convingi pe Excelenţa Sa că nu am nicio răspundere asupra acestei tragedii. Nu pot decât să vă previn că zeii mă vor proteja împotriva oricărui rău pe care mi l-aţi putea face tu, el sau oricare dintre oamenii fără minte care l-au ridicat la putere.

Calaj auzise şi el probabil, pentru că ţipă imediat:

— Armata va ataca în bloc! îl vom copleşi pe trădător, cu şarlataniile lui cu tot!

Clane fu şocat. Sperase că până şi băieţandrul acesta îşi va da seama de inutilitatea oricărui atac. Dar constata cu părere de rău că se aşteptase la prea mult din partea lui. Acum era pus în situaţia de a alege între Calaj şi armată. Dacă îl omora pe băiat, planul de preluare a puterii putea suferi repercusiuni imprevizibile.

În momentul acela nu avea alternativă, ci doar o singură cale.

Se aşeză în faţa panoului de comandă a armelor de la bordul navetei risse. Dispozitivele de ochire se rotiră şi fixară obiectivul fără cea mai mică ezitare. Funcţionau conform datelor introduse de Clane cu siguranţa pe care ţi-o dă practica îndelungată.

Un jet de foc albastru aprinse iarba de lângă nava atât de

împodobită cu ornamente florale a lui Calaj.

— Excelenţă, tot hipnoză pare şi atunci când este atât de aproape? întrebă ironic.

Iarba ardea. Chiar şi din locul unde se afla Clane se vedea că pământul fusese pârjolit.

Calaj se ridică în picioare şi se îndreptă alene către marginea vehiculului său. Se apleca puţin în afară şi privi focul. Apoi ridică porta vocea.

— Nu trebuie decât să te uiţi şi dispare, comentă el. Atacaţi trădătorul!

O cacealma plină de măiestrie. Băiatul izbutise cumva să treacă peste confuzia interioară şi să creeze impresia unei siguranţe fără de care niciun conducător nu poate să-şi comande armata.

Cu maximă grijă, Clane ţinti. Nava din faţa lui Calaj începu să ardă pe o latură. Căldura trebuie să fi fost îngrozitoare, pentru că cei doi piloţi se rostogoliră afară, ca două vâlvătăi în bătaia vântului.

Calaj se crispă puţin, dar masca nu-i căzu. Clane fu cutremurat. Începea să-şi piardă speranţa de a nu ajunge la o soluţie extremă, cu atât mai mult cu cât curajul Lordului Conducător avea exact efectul scontat asupra armatei. Dacă l-ar fi ucis acum, Calaj ar fi fost considerat un erou.

Mutantul ezită. Următorul pas trebuia să fie hotărâtor. Dacă greşea ţinta, chiar şi cu numai câţiva metri, Calaj putea fi ucis sau grav rănit.

— Calaj, vorbi el în microfon, te sfătuiesc să hotărăşti imediat că nu-i vorba de nicio hipnoză şi că-i nevoie să analizezi atent situaţia, înainte de a trece la acţiune.

Sugestia veni la timp. Focul se întinsese deja; cele mai multe flori din faţa şi de pe laturile navei luaseră foc. Puntea se aprinsese şi ea; firesc de altfel, pentru că era din lemn. Calaj se trezi înconjurat de o perdea groasă de fum. Fără discuţie că şi temperatura se ridicase considerabil, pentru că Lordul Conducător se retrase câţiva paşi şi începu să tuşească îngrozitor, ca orice persoană normală, aflată în imposibilitatea de a respira aer curat.

Calaj făcu în aceste condiţii greşeala de a duce o batistă la gură, după care păru să-şi dea seama că farsa nu mai putea fi

continuată.

Cu o demnitate surprinzătoare, coborî din navă, se îndepărtă de foc şi, arogant, îi făcu semn lui Traggen să vină la el.

Urmă o scurtă discuţie, după care Calaj urcă într-o navetă de patrulare colorată dintre cele care îl însoţiseră la venire. Vehiculul decolă şi se îndreptă spre formaţiunea de nave spaţiale aliniate în depărtare. Traggen îi chemă la el pe comandanţii celor mai apropiate formaţiuni de soldaţi şi discută şi cu aceştia, după care ofiţerii se întoarseră la subunităţile lor.

Armata începu să se retragă. În mai puţin de o oră şi jumătate nu se mai văzu niciun om. Către amurg decolă şi prima navă. Celelalte îi urmară pe rând. Oricui i-ar fi venit greu să spună cu precizie când decolă ultimul vehicul, pentru că deja era foarte întuneric. Un lucru putea fi totuşi apreciat cu certitudine: bătălia se terminase.

Credea că se isprăvise în sfârşit cu Calaj şi cu Lilidel. Dar acasă îl aştepta nenorocirea. În curtea interioară tocmai fusese adusă o targă.

Pe ea zăcea trupul Madelinei.

XXV

Trecută în nefiinţă, frumoasa femeie arăta ca şi cum ar fi dormit: tânără, cu silueta gingaşă şi cu părul uşor răvăşit, părea că se odihnea cu capul sprijinit în mâini.

Clane o privi şi simţi cum propriul trup e părăsit de viaţă. Vocea însă nu-i tremură când întrebă:

— Cum s-a întâmplat?

— În satul refugiaţilor, acum o jumătate de oră.

Mutantul se încruntă, însă după numai câteva minute îşi dădu seama că trebuia să mai afle multe.

— Ce căuta acolo?

— Primise un mesaj prin care era rugată să vadă un nou-născut.

— Aha! exclamă Clane, după care nu mai auzi nimic un timp, deşi celălalt continua să vorbească.

Bineînţeles, cea mai simplă metodă!

Madelina-mamă, Madelina-castelana domeniului, Madelina-doamna caritabilă. În toate acele roluri, Madelina îşi găsise făgaşuri naturale pentru intensitatea ei emoţională. Iar vicleana Lilidel, urmărind totul de la distanţă prin ochii şi urechile spionilor ei, exploatase momentul. Un atac frontal pentru a-i distrage atenţia *lui.* Iar dacă nu-şi atingea ţinta, avea cel puţin prilejul să-i cauzeze o lovitură cruntă. Sau poate că ideea cu atacul fusese a lui Calaj, iar Lilidel nu făcuse decât să profite de ocazie.

Începu să audă din nou vocea căpitanului din corpul de gardă care-i dădea raportul.

— A insistat să meargă, excelenţă. Au fost luate toate precauţiile posibile. Gărzile au intrat în casă şi au găsit bărbatul, femeia şi copilul. Când Lady Madelina a intrat în dormitor, mama copilului a spus „E neapărată nevoie de toţi aceşti soldaţi?” Lady Madelina i-a trimis imediat pe soldaţi în camera cealaltă şi a închis uşa cu mâna ei. Probabil că a fost ucisă în chiar acest timp, pentru că nu s-a auzit niciun strigăt. A murit fără s-o ştie.

— Asasinul? întrebă Clane cu vocea pierită.

— Am devenit suspicioşi în mai puţin de un minut. Câţiva soldaţi au spart uşa. Pe alţii i-am trimis afară. Asasinii s-au dovedit însă profesionişti. Bărbatul ieşise prin spatele casei, unde se afla un vehicul de patrulare. Femeia, probabil pe fereastră. Au dispărut înainte să putem chema altă navă. Urmărirea lor a început deja, dar nu cred că sunt multe şanse de reuşită.

Clane fu întru totul de aceeaşi părere.

— Au fost identificaţi?

— Nu încă. Dar trebuie să fi fost refugiaţi, fără îndoială, aduşi în sat tocmai în scopul acesta.

Dădu ordin să se sape mormântul Madelinei pe acelaşi deal unde-l îngropase de mult şi pe Joquin, tutorele lui. Pe piatra funerară fu gravat următorul epitaf:

MADELINA CORGAY LINN,
PREAIUBITA SOŢIE A LUI CLANE
ŞI MAMĂ A LUI BRADEN

După înmormântare, Clane păru că uită să mai plece de pe iarba de lângă mormânt. Se aşeză şi se gândi îndelung, pentru prima dată, la propria lui culpabilitate în legătură cu asasinarea soţiei sale. Fără îndoială, ar fi trebuit să fie mai atent.

Abandonă însă repede viziunea aceasta defensivă. Un singur om nu putea face mai mult de-atât.

Concluzia la care ajunse era foarte simplă. Se întorsese în Linn, în vâltoarea celor mai periculoase intrigi. Lilidel reuşise să-i joace o festă veche de când lumea, în ciuda precauţiilor lui. Îi făcuse asta exact când se pregătea să răstoarne guvernul.

Nu-i rămânea decât să-şi continue planul.

*

Lordul Clane Linn îşi organiză cartierul general într-un sat, aflat la numai doi kilometri de marginea Golombului, oraşul în care se refugiase guvernul.

Se instală într-o casă confortabilă, cu un singur nivel, aflată la marginea unui drum de ţară. În jur creşteau o mulţime de copaci înalţi, la adăpostul cărora fură ridicate puzderie de corturi. În spatele casei se înălţa un hambar uriaş, suficient de încăpător pentru a adăposti numeroase nave, mari şi mici.

De partea cealaltă a drumului, se găsea un han construit pe

mai multe niveluri, în care puteau locui o sută de oameni şi puteau mânca de câteva ori mai mulţi.

Clane organiză supravegherea permanentă a navetelor risse. Capacitatea lor combativă era uriaşă. Puteau zădărnici orice atac asupra satului.

Gărzile supravegheau drumurile şi câmpurile. Încă din prima zi, începură să sosească funcţionarii, cei mai mulţi de pe proprietatea lui, dar câţiva fuseseră aleşi şi dintre localnici. A doua zi de la instalare, cartierul general putea funcţiona la întreaga-i capacitate. Era deservit de o flotă compusă dintr-o sută de navete curier.

Practic, Clane nu făcu de la început niciun fel de greşeală. Intelectul şi experienţa lui extraordinare îl serviră perfect. Când trebuia să acţioneze practic, făcea exact lucrul indicat, aproape fără să se mai gândească, automat.

Din punct de vedere fizic, lucrurile stăteau însă altfel. Se simţea tot timpul obosit.

Ignoră simptomele şi se lăsă antrenat în activităţi ce reclamau eforturi prelungite.

Chiar în a doua zi de la instalare, concepu o scrisoare. Trimise o sută de copii în toate zonele planetei, unor bărbaţi care fuseseră cândva susţinătorii lui convinşi. Tonul scrisorii era prietenos, dar ferm. Le sugera tuturor celor aflaţi în poziţii de conducere să-i predea duplicatele oricăror rapoarte expediate guvernului, ca şi ale oricăror documente oficiale pe care le primeau.

Nu afirma nicăieri că dorea eliminarea guvernului, dar implicaţia era destul de clară. În câteva ore, începură să sosească răspunsurile din provinciile mai apropiate. Aproape trei sferturi din ele conţineau acceptări necondiţionate. Restul erau mai prudenţi, dar şi ei acceptau cooperarea.

În seara aceleiaşi zile, mai multe zeci de personalităţi veniră să-l felicite pentru ceea ce făcea. Îi jurară cu toţii credinţă până la moarte.

Tensiunea creştea cu fiecare ceas. Clane se culcă târziu şi adormi imediat. Avu însă nişte vise cumplite despre copilăria lui. Se suci şi se răsuci toată noaptea în aşternut, încât dimineaţa se trezi cu senzaţia că nu dormise deloc.

Ieşi din camera lui, simţindu-se extenuat chiar de la debutul

noii zile. Mesaje din provincii mai îndepărtate sosiseră într-un ritm constant în timpul nopţii. După numărul lor, Clane îşi dădu seama că toţi cei cărora le scrisese se bizuiau pe foarte mulţi aderenţi din teritoriile lor.

În primele ore ale dimineţii, deveni clar, datorită avalanşei de adeziuni, că trebuia să mai aducă funcţionari de pe domeniul lui şi să ocupe o parte din han.

*

Clane se aşeză să prânzească încercat de sentimentul biruinţei. De unde mânca, lângă fereastra restaurantului, vedea oameni şi nave civile şi militare într-un permanent du-te-vino. În fiecare secundă, un vehicul spaţial ateriza sau decola.

Din loc în loc, se ridicau diverse construcţii. Şefi de şantiere destoinici luaseră toate măsurile pentru realizarea acestora conform graficelor stabilite în raport de posibilităţi şi de necesităţi.

Puţin după prânz, Clane concepu a doua scrisoare, pe care o trimise unor personalităţi cu funcţii importante în guvern, care nu-l susţinuseră anterior. Tonul acestei scrisori avea altă tentă, fiind mai rece şi foarte la obiect. Îi informa pe destinatari despre sediul cartierului lui general şi încheia cu următoarea comunicare:

„Este recomandabil ca pe viitor toate documentele pe care le trimiteţi lui Calaj să-mi parvină în copie. Îmi veţi preda, de asemenea, orice mesaj sau document primit de la Calaj sau de la guvern, după ce veţi face copii pentru propriile dumneavoastră dosare.”

Implicaţiile scrisorii nu aveau cum să scape unor indivizi inteligenţi. Sute de oameni se vor grăbi să nu piardă ocazia pentru a-şi servi propriile interese.

Reacţia fu uluitoare. În mai puţin de două ceasuri, începură să sosească nu doar mesaje de acord, ci şi aliaţii înşişi. Patroni, guvernatori, comandanţi militari, ofiţeri de stat-major, oficialităţi guvernamentale. Până seara târziu, tabăra lui Clane forfoti de oameni nerăbdători să i se alăture, acum când erau siguri că exista cineva care să-i conducă.

Clane se culcă în seara aceea mai extenuat decât fusese

vreodată de la moartea Madelinei. Dar, se convinsese în sfârşit, că avea răspunsul la întrebarea care-l urmărea de ani de zile.

Găsise punctul sensibil, atinsese în sfârşit coarda cea bună. Iar oamenii răspunseseră exact cum sperase.

Şi tocmai când trebuia. La câteva minute de împlinirea ceasului al doisprezecelea pentru rasa umană.

Principalul era că *răspunseseră.* După asemenea zi, dormi agitat. Se trezi, întrebându-se dacă va avea putere să ducă la bun sfârşit cele zece mii de lucruri care-i mai rămăseseră de făcut. În decursul a numai câţiva ani, toţi acei oameni vor trebui să înveţe care le era rostul în universul stelar. Mai bine spus, cât de important avea să fie acel rost.

Aglomeraţia susţinătorilor se înteţi în zorii zilei. Atât de mulţi veniseră să-şi exprime asentimentul, încât un faimos Patron îi propuse să se mute într-o clădire cu adevărat monumentală din Golomb, mult mai adecvată ca mărime.

— Va fi mai uşor pentru toată lumea, spuse Patronul. Mai ales că între departamentele guvernamentale avem deja legături stabile, verificate.

Clane acceptă şi-şi anunţă mutarea pentru a doua zi.

După prânz, misiunea lui păru că se mai uşurează puţin. Câţiva înalţi funcţionari de stat îşi instalară birouri chiar în tabără, pentru a lua în evidenţă pe noii înscrişi şi a le împărţi acestora misiuni.

Până atunci, Clane făcuse lucrurile acestea mai mult singur.

Rapoartele vorbeau cu tot mai mare insistenţă despre furia văduvei lui Jerrin vizavi de dispariţiile numeroase ale guvernanţilor de la reşedinţe. Clane nu avea cum să afle când anume începuse femeia să bănuiască adevărul. Şi nici nu fu prea surprins când Lilidel apăru în persoană, în a cincea dimineaţă de la instalarea lui, cam cu o oră înaintea mutării în Golomb.

Secretarul de cabinet o anunţă cu o voce care-şi trăda antipatia:

— Excelenţă, o femeie care pretinde că este cumnata dumneavoastră insistă să vă vadă.

Erau vorbe ce nu puteau trezi decât ura cumplită în sufletul femeii, atunci când le auzi. Cu atât mai jignitoare, cu cât cel care le rostise trecuse în tabăra lui Clane cu numai o zi în urmă.

— Să intre, încuviinţă Clane.

Femeia măcinată de nelinişte care intră, clătinându-se, în biroul lui semăna foarte puţin cu Lilidel. Faţa îi era congestionată, iar ochii bulbucaţi, halucinant de larg. În jurul lor, pielea îşi pierduse culoarea, de parcă n-ar fi dormit deloc în noaptea anterioară. Avea momente de furie ce alternau cu altele de teamă pronunţată, transformată de multe ori într-o groază de nedescris.

— Inconştientule! ţipă ea. Cum îţi permiţi să pui la cale răsturnarea *guvernului legal!*

Cele două cuvinte o obsedau. Singuri, ea şi Calaj constituiau „guvernul legal”. Nu se mai putea gândi la nimic în afară de asta. Clane o convinse cu greu să se aşeze. Abia după aceea, femeia păru să se calmeze şi-l lăsă pe Clane să vorbească. Îl ascultă cuprinsă de o groază teribilă ca şi cum i s-ar fi rostit sentinţa la moarte.

Bărbatul se strădui să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a o lămuri cu blândeţe că întotdeauna, în timpul unei crize, guvernele cad inevitabil.

— Uneori, explică el, când un conducător slab nu se amestecă prea mult în treburile subordonaţilor lui destoinici, guvernul poate supravieţui unei furtuni minore. Dar în timpul unor ameninţări naţionale, un guvern nepotrivit se prăbuşeşte la fel de uşor ca un castel de cărţi de joc.

Probabil că Lilidel nu-l mai asculta de mult, pentru că începu să ţipe din nou, ţinând-o întruna cu pedepsele care-i aşteptau pe trădători.

— I-am ordonat lui Traggen să-i execute pe toţi, spuse ea, într-atât de oarbă de furie, încât vocea îi tremura.

Clane clătină din cap şi rosti încetişor:

— Azi-dimineaţă, i-am transmis şi eu lui Traggen un ordin. Să-l aducă viu pe Calaj, astăzi. Vom vedea cărui ordin se va supune.

Lilidel se holbă la el o clipă. Apoi, neînţelegând pesemne, dădu din cap şi bâlbâi:

— Dar noi suntem *guvernul legal...*

Următorul ei gest arătă clar că-şi dăduse seama de pe acum al cui ordin avea să-l îndeplinească Traggen. Ca şi cum ar fi fost secerată, se prăvăli pe podea, la picioarele lui Clane.

*

După-amiază, târziu, fu adus Calaj. Avea un aer insolent. Se

aşeză pe un scaun şi se lăsă pe spate.

— Mă mai iubesc zeii, unchiule?

Clane păru surprins de această insolenţă nestăpânită, deşi nu era pentru prima oară când privea o fiinţă umană unidezvoltată. Şi când ştia că de fapt era vorba de o reacţie firească faţă de un mediu nou. Calaj era Lord Conducător de trei ani. Toţi aceia care îl propulsaseră pe culmile puterii, excepţie putând fi considerată doar maică-sa, o făcuseră în ideea de a folosi un copilandru naiv pentru satisfacerea propriilor lor interese. Cât de amarnic se înşelaseră!

Mutantul nu-şi pierdu timpul cu tânărul monstru. Pe Lilidel o expediase deja într-o casă bine păzită, într-o provincie îndepărtată. Acum, îl trimise şi pe Calaj, sub escortă, în acelaşi loc.

Munca părea să nu se mai sfârşească. Erau atâtea de făcut! Şi-avea atâta nevoie de timp, pentru a citi şi a înţelege toate rapoartele ce soseau, chiar şi atunci când le solicitase doar în rezumat. Treptat însă, deşi se simţea tot mai extenuat, izbuti să-şi formeze o imagine globală.

Din informaţiile pe care le primise, reieşea că o primă etapă a invaziei risse se încheiase. Sosirea unui nou val de colonişti însemna începutul celei de-a doua faze, una fără milă din partea alienilor. Fiecare comunitate importantă va fi atacată. Navele lor, dotate cu rezonatoare, nu aveau decât să zboare la mică înălţime şi oamenii vor muri pe capete.

Deci… trebuia atacaţi rissii.

Ghinionul lui Clane se numi o răceală foarte puternică de care nu mai putea să scape. Simţindu-se mult mai slăbit decât le spunea celor din jur, plecă spre domeniile lui, unde se instală pentru ceea ce el ar fi vrut să se cheme o scurtă perioadă de întremare şi refacere.

Din păcate, fusese o idee dintre cele mai nefericite. Începu să tuşească fără întrerupere, expectoraţiile blocându-i aproape complet respiraţia, înecându-l. Capul îl durea atât de tare, încât de-abia mai putea gândi, iar privirea i se tulbura uneori în aşa măsură că aproape că nu mai vedea.

Îi era imposibil să reţină alimente solide. Se văzu obligat să treacă pe un regim de lichide. Aşa ajunse ca în seara celei de a doua zile după revenirea acasă, Clane se duse la culcare

simţindu-se mai rău decât în toată viaţa lui de până atunci.

Cu toate acestea, avea încă ferma convingere că nu-i trebuia decât odihnă.

*

E ridicol ce mi se întâmplă, îşi spuse Clane slăbit în dimineaţa celei de a treia zile pe care şi-o petrecea în pat.

Prin fereastra deschisă, auzea vocile oamenilor ce lucrau în grădină. Râsul melodios al unei femei umplu în câteva rânduri spaţiul cuprins între pereţii camerei de suferinţă.

Îl dureau ochii. Îi era cald, pentru ca în secunda următoare să tremure de frig. Se simţea atât de extenuat şi fără niciun orizont, încât nici nu-l mai interesa ce se întâmplă. Avea sentimentul din ce în ce mai puternic că nu făcuse bine întorcându-se acasă. *Steaua Solară* ar fi fost, poate, o rezolvare mai bună, cu aparatele ei sofisticate şi cu medici mai experimentaţi. Poate că l-ar fi ajutat să-şi revină.

Ideea aceasta nu i se contură însă nicio clipă limpede în minte. Fusese şi rămăsese doar o simplă şi neîmplinită intenţie. Tot ce mai putea face acum era să se abandoneze suferinţei.

Stând aşa, cu ochii fixaţi în tavan, îl încercă un gând: *Nenorocirea e că n-am mai fost niciodată bolnav. Şi că-s complet lipsit de experienţă. Nu m-am gândit niciodată că mintea mea poate slăbi atâta în timpul unei boli.*

Se întoarse fără vlagă pe o parte. *Trebuie să mă fac bine,* îşi impuse. *Sunt singurul care-i poate alunga pe rissi de pe Pământ. Dacă mor…*

Nu îndrăzni să-şi ducă la sfârşit gândul.

În schimb, îl încercă pe acela legat de cea mai înaltă poziţie din imperiul linnan, poziţie în care el, un mutant dispreţuit, reuşise să ajungă singur. Iar acum, la ceasul când ar fi trebuit să învingă cel mai aprig duşman al omenirii, zăcea ţintuit în pat. Slăbiciunea care-l măcina depăşea cu mult toată puterea pe care o avusese vreodată.

Iar şansa victoriei se ducea, se topea, se evapora odată cu el.

Clătină din cap, simţindu-se foarte urgisit. Când se întoarse pe cealaltă parte, îl luă somnul.

Se visă în grădina Palatului Central, pe vremea Lordului Conducător Linn. Avea patru ani şi fugea ameninţat de ceilalţi copii. Singura lui speranţă în timpul acelui coşmar stătea în

putinţa de a chema sfera înainte să fie prins.

Sfera sacră, simbol al puterii nemăsurate…

Chiar şi în vis, era conştient că amândouă sferele, şi cea înapoiată de Czinczar şi cea de la omuleţi, se aflau departe de reşedinţa lui. Totuşi, în timp ce alerga terorizat, încerca din răsputeri să-şi aducă sfera sub control, dar mintea îi părea incapabilă să formuleze gândul-cheie.

Băieţii se apropiau. Privi în spate şi le văzu ochii scânteietori. Aveau buzele întredeschise, ca şi cum ar fi fost gata să-l sfâşie. După atâţia ani, auzi în vis vechile strigăte sălbatice. Iar impactul lor asupra minţii sale fu la fel de puternic.

Pe urmă, chiar când degetele lor îl apucară, rosti cu voce tare cuvântul-cheie.

Se trezi asudat şi îngrozit, dar adormi aproape imediat la loc. Şi iarăşi ceilalţi copii începură să-l alerge. Când păru că nu mai are scăpare, îşi dădu seama că greşise rostind cuvântul-cheie. El dorea, de fapt, să ajungă la cutia neagră în care se afla de obicei sfera.

Când reuşi să o facă, exultând, trecu peste marginea cutiei, strecurându-se înăuntru. Ştia, deşi nu avea habar de unde, că dacă reuşea să se strecoare înăuntru, va scăpa de urmărirea băieţilor care nu puteau să-l mai vadă. Se lăsă să cadă în cutie, care se dovedea mai adâncă decât îşi aducea aminte. Începu să se scufunde imediat într-o beznă ciudată, fără umbre. Mintea lui reacţionă brusc, întrebându-se: *Ce caut aici? Încotro mă îndrept?*

Clane cugetă îndelung la implicaţiile viziunii. Pe urmă, încet şi cu dificultate, dădu aşternutul într-o parte. Se ridică în capul oaselor. Îl cuprinse o senzaţie de vomă. *Bolnav sau nu, mă ridic!* îşi ordonă hotărât.

Trebuia să ajungă la bordul *Stelei Solare.* Pe durata lungului voiaj, Clane găsise răgaz să combine nenumărate substanţe în marile laboratoare ale navei. O făcuse neobosit, până când ajunsese să obţină câteva medicamente descrise în vechile lui manuale de medicină. Testase medicamentele, mai întâi pe muribunzi. Apoi, cu prudenţă, pe bolnavi. Unele se dovediseră deosebit de eficiente în tratamentul afecţiunilor respiratorii.

În cameră intră în acel moment o soră. O vedea ca prin ceaţă.

— Hainele mele, spuse el pierdut. Adu-mi hainele.

— Excelenţă, se precipită femeia, nu trebuie să faceţi asta.

Sunteţi bolnav. Vă implor să vă întindeţi înapoi în pat.

Fără să-i aştepte reacţia, sora ieşi imediat din cameră. Reveni după un minut cu medicul de gardă. Acesta se repezi la el şi-l întinse pe pat, fără alte discuţii, trăgându-i pătura până sub bărbie.

Clane protestă, cât de mult îl ţineau puterile lui epuizate.

— Doctore, vreau să mi se aducă hainele. Trebuie să merg la navă, mai izbuti el să spună, după care vocea i se stinse de tot.

Deasupra lui, chipul înceţoşat al doctorului se întoarse către cel nu mai puţin neclar al femeii.

— Navă? se miră doctorul. Ce vrea să facă? Să intre într-o bătălie!

Urmă o pauză, apoi bărbatul în halat vorbi din nou:

— Soră, du-te şi adu celelalte femei şi faceţi-i o baie rece. Cred că are nevoie de un şoc.

Apa părea vag îndepărtată, ca şi cum nu l-ar fi atins. Acceptă senzaţia fără să se agite, dar se gândi: *Sunt prizonier. N-am cum să plec. Voi fi păzit zi şi noapte. Oamenii ăştia cunosc toate slăbiciunile unui invalid. Şi, dacă e să judecăm drept, în situaţia în care mă aflu, rangul meu nu are nicio importanţă.*

Nu-şi aducea aminte când fusese cărat înapoi în pat. Se trezi dintr-odată pur şi simplu apăsat de cearşafuri. Păreau mai grele ca până atunci. Probabil că mai adăugaseră câteva pături. Îi trecu prin minte că încercau poate să-l imobilizeze prin simpla greutate a învelitorilor. Deasupra lui, una dintre surori şopti:

— Doarme. Cred c-o să fie mai bine când se va trezi.

Nu trăia senzaţia că ar fi căzut într-un somn adânc. Şi nici de visat nu i se părea că visează. Atâta doar că se afla pe o pajişte verde şi Madelina stătea lângă el şi-i zâmbea. Îi zâmbea întruna şi-i spunea cu bunătate:

— Te voi îngriji. Ai nevoie de cineva ca mine.

Zâmbi când îşi aminti. Curând, bucuria îi pieri. Se întoarse către Jerrin şi-i mărturisi:

— Mă tem că-n situaţia asta Czinczar este noul Lord Conducător. Familia Linn va cădea. Toată lupta a fost în zadar… în zadar.

O voce îndepărtată spunea:

— Patronatul a fost anunţat. S-a format un Consiliu din nouă persoane pentru guvernarea imperiului…

Se afla singur pe pajiştea verde, respirând adânc aerul curat, în faţa lui se întindea o pădure cu copaci umbroşi. Siluete umane se ascundeau în spatele trunchiurilor, fugind de la un pom la altul. I se păreau cunoscuţi, dar nu putea spune sigur cine erau.

Ajunse la marginea pădurii. Dădu să intre, dar ezită. Apoi, când o simţi pe Madelina aproape în spatele lui, păşi în mijlocul umbrelor.

*

Se trezi şi deschise ochii.

Întunecatele viziuni fantastice rămăseseră zăvorâte undeva în urma lui. Se simţea destins şi senin. Privirea îi era clară, trupul relaxat şi odihnit. Întoarse capul.

Czinczar, slăbit şi palid, stătea într-un fotoliu lângă pat. Când îl zări pe barbar, avu un şoc şi-şi aminti totul. În primul rând, că i se aduseseră medicamente de pe navă.

Se simţea bine, totuşi era slăbit. Rămase în pat şi-l întrebă pe Czinczar:

— Cât a durat?

— Optsprezece zile, răspunse barbarul şi continuă zâmbind vag: A trebuit să intrăm cu forţa aici. Când am auzit că eşti pe moarte, i-am trimis doctorului tău un ultimatum. Nu mi-a răspuns, aşa că am venit încoace cu o armată şi trei farmacişti instruiţi de tine. Cum, toate rezonatoarele de pe domeniu sunt de pe navă, n-am avut probleme. Am fost recunoscuţi de aparate şi am intrat cu cea mai mare uşurinţă.

Se opri.

— Cum de te-ai lăsat pe mâna unui astfel de ignorant? După toate cercetările medicale pe care le-ai făcut pe navă…

— Am uitat, pur şi simplu, că mai exist, se justifică Clane. Am fost atât de ocupat de când ne-am întors… Şi apoi, eram bolnav şi nu mai judecam bine.

Deodată, îl fulgeră un gând. Îl privi pe Czinczar şi realiză nesperat de uşor toate implicaţiile prezenţei barbarului acolo. Bărbatul acesta, dovedit un tactician însetat de sânge, trecuse peste interesele personale şi venise să-şi ajute principalul rival ca să ajungă cel mai puternic om în Sistemul Solar.

Czinczar îşi dădu seama la ce se gândea.

— Excelenţă, spuse el cu glas sfârşit, veghez de optsprezece zile la căpătâiul tău pentru că nu sunt cu nimic mai bun decât toţi

proştii Linnului. N-am nicio soluţie pentru problema rissilor. Pare incredibil, dar în acest moment rasa umană nu poate fi salvată decât de un singur om. În ce mă priveşte, eu nu pot nici măcar să-mi închipui cum intenţionează să procedeze omul acela.

Tăcu. Clane fu electrizat de tensiunea care se citea în ochii barbarului. După ce încuviinţă de câteva ori din cap, dojenitor, spuse:

— Ai ghicit. Războiul cu rissii a început. Deşi mi-e jenă să mărturisesc, vechile mele planuri de a le opune rezistenţă nu mai seamănă decât cu născocirile fără noimă ale unei minţi bolnave. De şase zile, sute de nave de război risse atacă aşezări umane de orice dimensiune. Nu pot nici măcar să spun exact câţi oameni am pierdut. Bărbaţi, femei şi copii mor în chinuri groaznice. Nu încape nicio îndoială că este cea de-a doua şi ultima fază a invaziei. Ambalându-se, tonul îi redeveni violent: Excelenţă, monştrii aceia trebuie eliminaţi până la ultimul!

— Nu, reacţionă Clane.

Se sculă în capul oaselor, uitând parcă de slăbiciunea care-l stăpânea. Ochii lui fixară cu încăpăţânare privirea injectată a celuilalt.

— Czinczar, spuse el, mâine dimineaţă vom împrăştia printre rissi un ultim avertisment grafic: un desen din care să înţeleagă că au la dispoziţie exact o lună de zile pentru a părăsi Sistemul Solar. Şi să accepte, o dată pentru totdeauna, ideea de convieţuire cu noi.

— Şi dacă refuză? întrebă barbarul cu o voce în care se citea o jalnică îndoială. Excelenţă, spuse el, în răstimpul de care vorbeşti, cincizeci de milioane de oameni vor fi…

Clane continuă ca şi cum n-ar fi auzit:

— Exact peste două zile, vom începe să le distrugem forţele oriunde s-ar afla ele. Ora exactă a începerii atacului depinde de momentul în care voi avea puterea să mă ridic. Văzând că barbarul dă semne de îndoială, clătină din cap şi continuă cu o vehemenţă fantastică pentru un om atât de extenuat: Nu fi îngrijorat. Sănătatea mea mentală n-a fost niciodată mai bună. Sunt, în sfârşit, gata. Îţi spun, prietene, văd lucruri la care alţi oameni nici nu se pot gândi măcar. Testele preliminare sunt gata demult. Mi-au mai rămas de făcut doar nişte fotografii electronice mai speciale.

— Şi apoi?

— Cel puţin o parte din sensul cel mai lăuntric al materiei şi al energiei va fi dezvăluită.

XXVI

După ce intră, Clane rămase neobservat aproape un minut. Se folosi de acest răgaz pentru a-i studia nestingherit pe cei prezenţi.

Era o adunare foarte distinsă, găzduită de marele laborator de fizică aflat la bordul magnificei nave risse, acum linnană, *Steaua Solară.* Savanţii Templului prezenţi în sală arătau plini de strălucire în imaculatele robe albe. Oficialităţile guvernamentale arătau uimitor de bine îmbrăcate. Deveniseră personalităţi de rang deosebit, dispunând de toate posibilităţile de a-şi procura materiale.

Dintre cei prezenţi, marii nobili se înfăţişau deosebit de modest. Domeniile lor fuseseră practic invadate de valuri de refugiaţi. Victimele unor asemenea dezastre, indiferent de starea materială, obişnuiau să apară la acelaşi nivel de suferinţă cu cei năpăstuiţi, în timpul invaziei barbare, Clane observase că lucrul acesta părea să aibă aceeaşi interpretare şi pentru cei fără pământ şi pentru cei fără minte.

Firesc, prezenţa mutantului nu mai putu să treacă neobservată.

Murmurul conversaţiei se stinse. Lord Clane mai ezită o clipă, apoi trecu prin cordonul de soldaţi care îi împiedica pe cei prea curioşi să atingă aparatele. Deschise microscopul de energie universală şi toate celelalte instrumente la care urma să recurgă.

Apoi, se întoarse către oaspeţi, chiar în momentul în care ultimii îşi ocupau locurile.

Făcu semn să fie adusă sfera. Când containerul fu aşezat la locul lui, sub una dintre maşinile strălucitoare, Clane apăsă un buton. Teleobiectivul unei videocamere fu înfipt în sferă. Începură să se mişte apoi într-o sincronizare perfectă.

Acţionă un comutator şi luminile din încăpere se stinseră. Un ecran uriaş glisă din tavan. Pe el apăru universul stelar. Clane indică sfera care lucea ireal în dreapta ecranului, rostogolindu-se înainte şi înapoi.

— Scena pe care o priviţi se află în interiorul acestui obiect, rosti el.

Ideea se dovedea probabil prea nouă pentru a fi înţeleasă. Sau poate că explicaţia lui fusese respinsă apriori, chiar înainte să fi rostit ultimul cuvânt. Nimeni nu părea surprins, ceea ce iarăşi nu era normal.

Clane aşteptă, până ce imaginea se stabiliză. Apoi, doar gândindu-se ce dorea, trecu universul stelar prin faţa obiectivului. La început, mişcarea nu se observă. Până când, pe neaşteptate, un soare orbitor apăru pe ecran, îndreptându-se parcă drept spre ei. Imaginea lui se mări, acoperind ecranul aproape complet, după care începu să se micşoreze. Şocant de aproape, o planetă apăru imediat într-o margine, rotindu-se maiestuos. Undeva, în depărtare, se zărea un satelit natural.

— Pământul şi Luna noastră, preciză mutantul. Cel de mai înainte a fost Soarele. Să le aducem în încăpere. De acord?

Nu se aştepta să fie înţeles de cineva. Închise videocamera şi aşteptă până ce imaginea de pe ecran dispăru complet. Apoi aşteptă doar o clipă şi o exclamaţie de uimire colectivă se auzi din public. O sferă albă, incandescentă, cu diametrul de vreo trei degete, îi orbi cu lumina ei penetrantă. Încăperea arăta ca şi cum s-ar fi deschis toate ferestrele în miezul zilei. Sfera de foc se duse imediat sub lentila microscopului.

În liniştea care trăda starea de surpriză, răsună vocea lui Clane:

— Deşi este greu de realizat, acesta este Soarele nostru! Şi chiar dacă ne este imposibil să le vedem cu ochiul liber, toate planetele sunt în jurul lui: Mercur, Venus, Pământul, Marte, Jupiter… mă rog, toate celelalte.

Aşteptă. Cineva rosti cu o voce sugrumată:

— Dar cum e posibil? Ne aflăm într-o navă la câţiva kilometri *deasupra* Pământului.

Clane nu răspunse. El, mutantul, cunoştea că acesta era unul din secretele fundamentale ale continuu-ului *spaţiu-timp-loc.* Rissii izolaseră un produs derivat în sistemul lor „protector”. Fluxul de energie rezonantă al acestuia putea ajunge în orice câmp *spaţiu-timp.*

Însă aici, în sferă şi în toate adevăratele minuni înfăptuite cu ea, trebuia să se afle explicaţia realităţii finale. O explicaţie, un

răspuns la care nimeni nu îndrăznise să se gândească până atunci.

O cosmologie raţională? În mod cert, era prima dată în istoria omenirii că fiinţele umane vedeau lucrurile în profunzime. Ce-a fost oare mai întâi – gândul despre Univers, sau Universul însuşi? Răspunsul trebuia cules bob cu bob, cu foarte mare grijă pornind însăşi de la natura lucrurilor. Mărime, viteză, spaţiu, loc – toate există doar în înţelegerea omului, nu şi în realitate. Un om mort nu este conştient de niciunul dintre aceste lucruri. Un om viu poate privi un milion de ani-lumină spre galaxiile întunecate, atras necontenit, de halucinantele „distanţe” şi mai mari. Numai că omul nu se poate adapta uşor celei de-a patra înţelegeri dimensionale, care l-ar putea face să realizeze că întregul Univers nu este altceva decât un gând trecător al propriei minţi. Mărimea Universului nu există decât în imaginaţia lui, iar viteza Universului se manifestă doar în raport cu el însuşi.

— Iar acum, spuse Clane întorcându-se, avem aici un Pământ de mărimea unui fir de praf. Ceea ce înseamnă că este destul de… voluminos. Cu ajutorul microscopului de energie universală, îl vom mări de câteva milioane de ori. Vom avea astfel, în faţa ochilor, un glob uriaş, pe care nu-l vom putea studia decât pe bucăţele.

Simţea intensitatea zecilor de priviri aţintite spre el, în timp ce se concentra asupra experienţei. După ce făcu reglajele necesare, se simţi obligat să precizeze:

— Am ataşat aparatului un ac infraroşu. Credeţi-mă pe cuvânt, nu vi l-aş putea descrie decât cu ajutorul unor cifre ce n-ar avea nicio relevanţă, în ce vă priveşte. Rissii folosesc astfel de ace pentru a străpunge obiecte cu diametre până la o zecime de milionime de milimetru. Eu îl voi folosi pe acesta ca pe un pumnal.

Se opri, pentru a le lăsa timp să înţeleagă toate precizările de-a dreptul stupefiante şi continuă:

— Apoi vom roti Soarele şi planetele într-o poziţie în care microscopul să poată fi concentrat asupra Pământului.

Îşi lipi ochiul de ocularul instrumentului. Fără să-şi desprindă privirea, spuse:

— Văd Pământul. Deşi nu pare că se mişcă, viteza lui trebuie să fie de vreo douăsprezece mii de rotaţii pe secundă. Depinde

de mărimea lui. Nu m-a interesat valoarea exactă, întrucât absolut toată demonstraţia ce urmează se bazează pe dispozitive automate. Faptul că mii de zile trec în fiecare secundă, nu este decât o aparenţă înşelătoare. Între noi şi Pământul *acela* se păstrează o relaţie imposibil de anulat. Drept urmare, timpul rămâne şi el neschimbat, aşa cum îl cunoaştem. M-aţi putea întreba cum de sper să pot vedea ceva pe un obiect cu o asemenea viteză de rotaţie? Mai ales că în fiecare „secundă” se roteşte şi de treizeci de ori în jurul Soarelui. Răspunsul l-am putea găsi, ţinând cont că avem de la rissi toate dispozitivele automate necesare. Este o chestiune de sincronizare, imposibilă pentru mintea umană, dar facilă pentru circuitele de energie. Am exersat puţin cu Luna ieri, ca să mă asigur de soliditatea teoriei.

Se îndreptă, apoi luă un teanc de fotografii şi le duse la prima persoană de lângă el.

— Treceţi-le din mână în mână, spuse Clane, ştiind precis ce avea de făcut.

Ignorând exclamaţiile de uimire care se auziră aproape imediat, se întoarse în faţa masivului microscop şi reluă explicaţiile.

— Viteza este neglijabilă de la un releu la altul. Aparatul de fotografiat face milioane de fotografii pe secundă. Imaginile nu sunt reţinute pe film, ci sunt înmagazinate într-un tub. Cât despre modul în care pot fi folosite, o să vă vorbesc imediat. Ieri, după cum vă amintiţi, am vizitat aşezările muntoase, pe care le-am studiat pe rând de la o distanţă sigură. Ceea ce nu ştiţi este că eu le-am fotografiat pe toate şi le-am stocat imaginea într-un tub.

Rosti ultimele cuvinte cu ochi lipiţi din nou de ocular. După ce mai execută câteva reglaje, reveni:

— În acest moment, aparatul fotografiază Pământul de fiecare dată când trece pe sub el. Acţionând această manetă, fotografierea se va face asupra acelei porţiuni a globului care seamănă cu imaginile pe care le-am imortalizat ieri pe deasupra unui oraş ocupat de rissi.

Împinse maneta.

Un panou de proiecţie culisă între ecran şi lumina orbitoare a Soarelui. Pe ecran apăru o pată de lumină.

— Ah, văd că imaginea e neclară, spuse Clane.

Interveni din nou şi acţionă reglajul fin. Rezultatul fu imediat vizibil. Pata de lumină se limpezi şi deveni imaginea unui oraş într-un decor montan.

— Dar ăsta-i Denra, se auzi o voce bas.

— Haideţi să privim cu toţii, le sugeră Clane.

Oricât de mult şi de bine se strădui să le explice cam ce se întâmplă, văzu după feţele lor că niciunul nu-şi închipuia ce va urma. Erau martorii coordonării la cel mai înalt nivel dintre ştiinţa umană şi ştiinţa rissă, numai că ei pur şi simplu nu aveau cunoştinţele necesare pentru a realiza imensitatea a ceea ce urma să se întâmple.

Continuă imperturbabil:

— Următoarea etapă este sincronizarea „acului”. Trebuie să ştiţi cu toţii că folosirea lui imprecisă pe o planetă de dimensiunile unui fir de praf se poate solda cu un adevărat dezastru. Instrumentele trebuie deci programate pentru o lovitură doar pe suprafaţă, cam ca aceasta…

Pe ecran, Denra se dizolvă într-un uriaş nor de praf. Muntele fu îngropat parcă de un ciocan de dimensiuni colosale, la o adâncime de aproape doi kilometri.

— Lucrul cu totul şi cu totul ieşit din comun, continuă Clane pe un ton glacial, constă în faptul că nu se produce nici urmă de radioactivitate şi nu este posibil niciun contraatac. Bineînţeles, nu ne vom apuca acum să ne distrugem propriile oraşe, chiar dacă în momentul de faţă sunt ele ocupate de rissi. Cred că e necesar să le dăm invadatorilor o şansă, chiar dacă ultima, de a cântări bine situaţia. Între timp, ne vom orienta atenţia către un oraş aflat nu pe Pământ, ci pe una din planetele risse, vizitată de *Steaua Solară.* Am făcut fotografiile necesare acolo, pentru că, încă de atunci, mă gândeam la un astfel de plan.

Nu-i luă decât un minut pentru a scoate soarele şi planetele din sferă şi de sub lentila microscopului.

— După cum ştiţi, condiţiile noastre le-au fost prezentate. Am folosit o serie de imagini pentru a le spune ce dorim. Cu alte cuvinte, cerem predarea necondiţionată a jumătate din navele ce au venit în Sistemul Solar, cât şi cooperare totală pentru programul nostru galactic de pace. Condiţia asta include şi împărţirea planetelor care vor fi descoperite de acum înainte, ca şi a celor deja locuite. Mecanismul de televiziune interstelară,

transferat la bordul *Stelei Solare* de pe cea de-a doua navă capturată, funcţionează perfect. Din nefericire, acest din urmă vehicul nu este, deocamdată, utilizabil. Până în momentul de faţă, n-am primit niciun răspuns la ultimatumul nostru. De unde rezultă că avem de convins un inamic care se opune cu vehemenţă ideii că trebuie să coopereze sau să moară. Şi, ca să nu mai lungim vorba, vom folosi ca exemplificare o porţiune din planeta sa de baştină.

Apăsă un buton şi oraşul riss proiectat pe ecran fu pulverizat ca un castel de nisip. Lovitura păru mai puternică decât prima, nu numai pentru că localitatea fu desfiinţată, ci pentru că însuşi muntele, ce părea de granit, fu sfâşiat ca o pânză putredă.

— Voi programa acum aparatele pentru o lovitură şi mai puternică, spuse Clane. Din păcate, n-am fotografiat decât câteva oraşe pământene controlate de rissi şi unul singur de pe mica planetă rissă vizitată de noi. Orice lovitură îndreptată asupra unei planete risse marcată pe hărţile capturate va fi făcută mai mult sau mai puţin la nimereală, adică fără siguranţa pe care ne-ar da-o nişte fotografii precise ale obiectivelor respective. Important este să lovim în regiuni montane, suficient de puternic pentru ca impactul să se simtă pe câţiva kilometri.

Deşi încerca din toate puterile să-şi păstreze calmul, vocea îl trădă. În sală domnea o linişte de-a dreptul apăsătoare. Dar, oricât se străduiau, cei care-l ascultau nu puteau să-şi dea seama, ca el, de fantastica însemnătate a actului care se petrecea. Omul nu va mai privi niciodată stelele, simţindu-se mic şi fără importanţă. Grandoarea spaţiului şi a timpului nu scădea cu nimic, dar vălul se ridicase. Mărimea şi misterul cosmosului vor continua să chinuiască doar minţile celor care-l vor contempla copleşiţi. Şi, totuşi, nu va mai fi niciodată la fel.

Clane îşi învinse propriul sentiment de groază prelungind puţin pregătirile pentru a doua lovitură. Când îşi recăpătă întrutotul stăpânirea de sine, spuse:

— Îmi dau seama că va mai dura până când ei vor accepta realitatea tristă a înfrângerii. Va trebui să continuăm cu ameninţările şi represaliile până în momentul în care vom primi semnalul că sunt gata să discute.

Acesta veni după numai patru ore.

*

Trecuse un an.
Mergând alături de Czinczar, Clane observă:
— Tot urâtă mi se pare.
Se îndreptau spre columna victoriei, proaspăt terminată. Clane era în veşminte de preot, iar Czinczar îmbrăcase uniforma armatei barbare, destul de des întâlnită pe străzile Linnului, în ultima vreme.
Studiară îndelung monumentul amplasat în marea piaţă a Palatului Central. Construcţia fusese aprobată de Patronat şi consta dintr-un postament, sub forma unui enorm cub de marmură, pe care se afla opera propriu-zisă: un bărbat în veşmintele de savant al templului stătea în faţa a două planete. În mâinile îndreptate deasupra capului ţinea o a treia planetă. Era ridicat pe vârfuri, ca şi cum s-ar fi întins după ceva. La picioarele lui se aflau alte planete şi stele.
Veşmântul era de un auriu orbitor şi nu semăna cu nimic din ce purtase Clane vreodată.
Chipul bărbatului semăna izbitor cu al mutantului, dar trupul era uriaş, într-o disproporţie evidentă cu celelalte elemente ale grupului statuar. Un gigant domina scena.
Clane se întoarse să-i vorbească lui Czinczar, dar văzu că acesta privea o pereche care se oprise la câţiva paşi mai încolo.
— Ia uită-te, spuse bărbatul. „Salvatorul rasei” – aşa scrie. Oare ce le vor mai trece prin cap familiilor astea conducătoare?
— Eşti sigur că este dintre ai lor? întrebă femeia. Ah, uite, răspunse tot ea, e o inscripţie cu numele, aici.
Se concentră puţin şi mişcă buzele de parcă l-ar fi citit întâi numai pentru ea. Apoi, tare:
— Clane Linn. Ăsta cine mai e?
— Poftim ce înseamnă să ai faimă, comentă Clane sec.
Privi spre Czinczar care zâmbea.
— Lumea e atât de mare, rosti acesta. De ce ar şti oamenii cum te cheamă, cum arăţi? Nu te-au văzut făcând nimic, niciodată. Mai târziu, când vom avea o reţea de televiziune adevărată, vei fi recunoscut poate la fiecare colţ de stradă.
— Nu te contrazic. Cât mă gândesc eu la marii bărbaţi ai trecutului? Voi împărţi timpul acesta la zece şi voi afla care mi-e locul în galeria faimei şi a măririi. E bine că oamenii îşi uită eroii şi zeii. Dacă n-ar face-o, viaţa n-ar mai avea într-adevăr niciun

sens pentru nou-născuţi.

Czinczar nu-l contrazise. Mai mult, apucându-l amical de un cot, îi mărturisi:

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge la timp pentru a fi martor la inaugurarea monumentului. Să ne aşezăm o clipă.

Arătă din cap una din băncile de piatră. Un grup de fete vesele trecu pe lângă ei. Nu aruncară nici măcar o singură privire monumentului sau celor doi bărbaţi de lângă soclul acestuia.

Doi pictori cu şevalete portabile se instalară pe banca din faţa lor şi începură să picteze.

— Ce-mi place la ea, zise unul, este felul în care siluetele se conturează pe fondul cerului. Dacă aş putea s-o estompez aşa cum trebuie în decor, cred că aş reuşi un peisaj cu nori încântător.

— Este o operă de artă fioroasă, comentă celălalt, dar statuile se vând foarte bine. Când apare una nouă, important este să ajungi primul la ea. Dacă aş izbuti să plasez vreo douăsprezece copii în cele mai bune magazine, sigur aş face rost de comenzi pentru o sută.

Se aşternu liniştea. După o vreme, însă, al doilea pictor veni la Clane şi la Czinczar şi le spuse:

— Încerc să mă fixez asupra statuii, iar dumneavoastră nu adăugaţi niciun plus de frumuseţe, stând aici, pe bancă. Dacă nu vă deranjează, v-aş ruga să ridicaţi braţul drept, ca şi cum v-aţi prezenta omagiile eroului. Vă asigur că n-o să dureze mult deloc. De obicei lucrez foarte repede. Nu-mi trebuie mai mult de câteva minute, ca să vă schiţez chipurile.

Interpretă probabil eronat expresia de pe chipul lui Clane, întrucât, apropiindu-se din nou de ei, ridică din umeri şi spuse:

— Dacă nu doriţi, nu-i nicio nenorocire. Sper însă să nu vă supăr, dacă o să vă rog să vă mutaţi pe o bancă mai încolo.

Czinczar îl privi amuzat pe Lordul Conducător al Linnului, după care se ridică şi vorbi cât se poate de natural:

— Nu ştiu dacă prietenul meu va fi de acord să pozeze în faţa acestei statui. Eu însă, o voi face cu plăcere, în poziţia dorită.

— Vă mulţumesc, îi zâmbi artistul şi se întoarse la şevaletul lui.